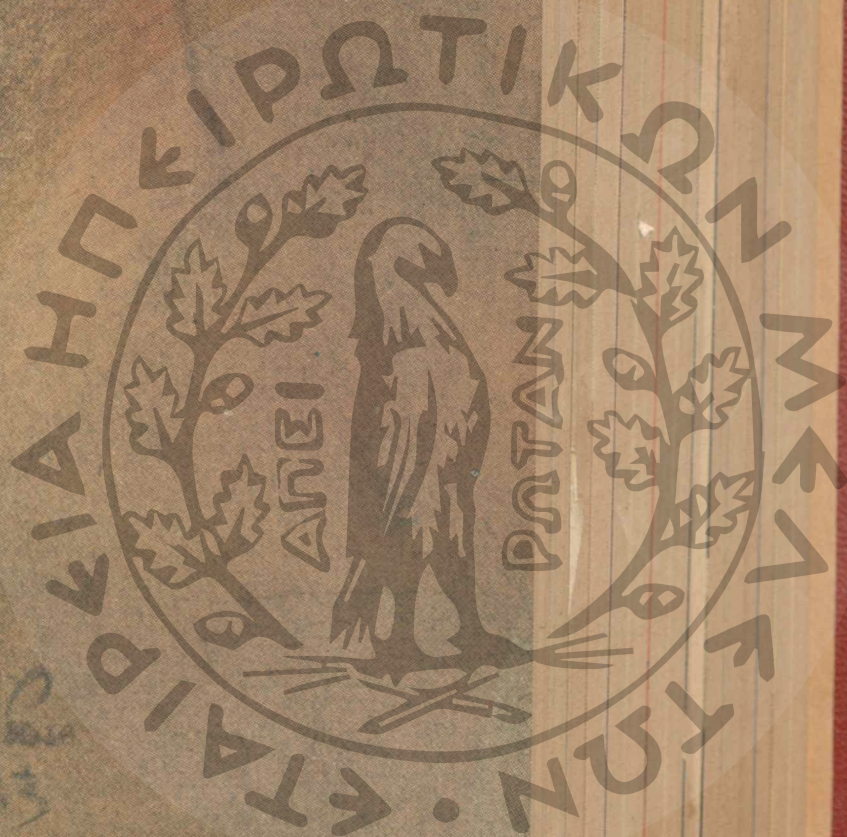
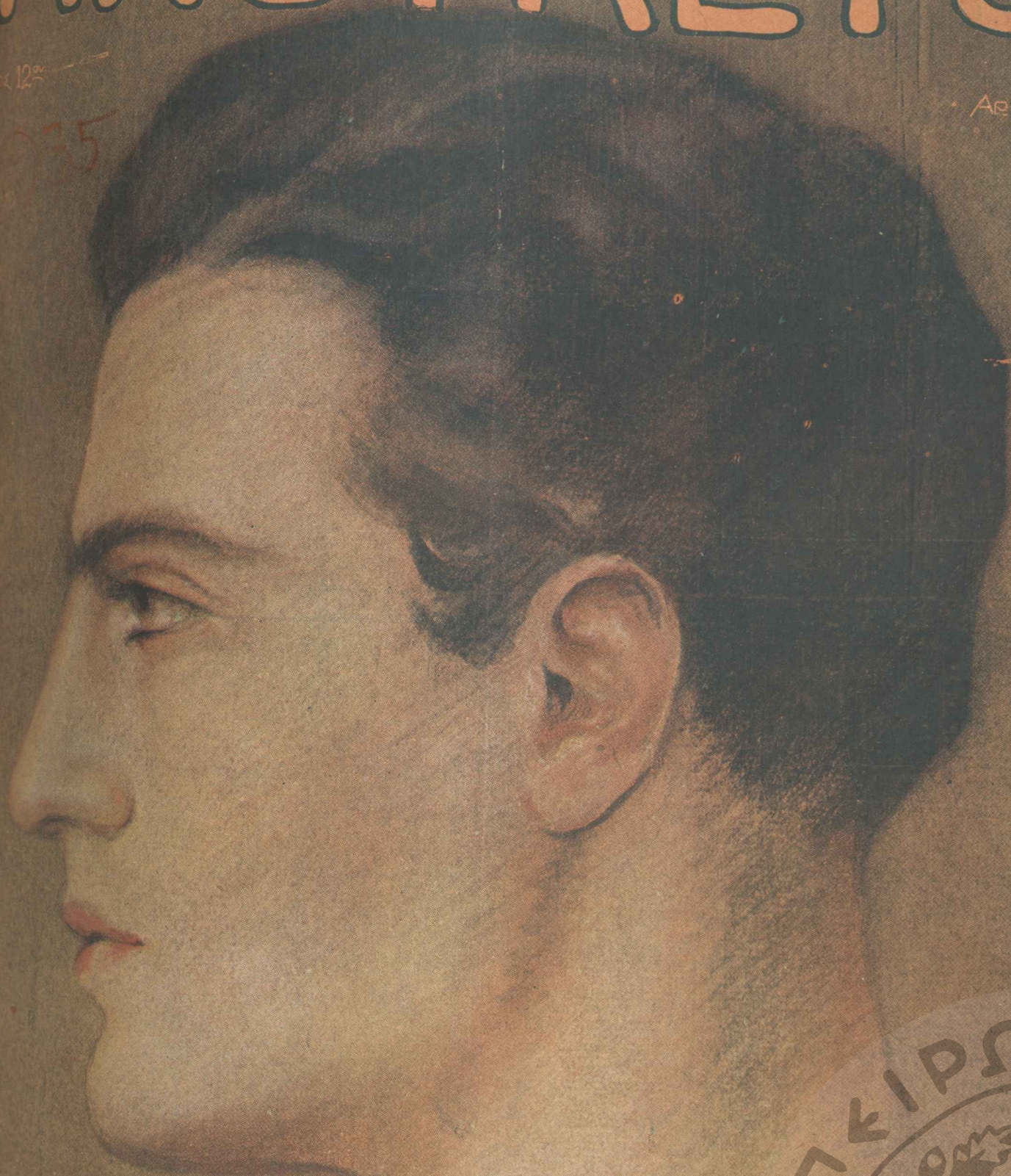

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ 586

SCHERK

**Scherk
Face
Lotion**

(Λοσιόν δια τὸ πρόσωπον)

Και σεις μπορείτε νὰ ἐπω-
φεληθῆτε. Τὰ μαύρα στίγ-
ματα καὶ ἡ διάφορος ἀκα-
θαρσίας θὰ ἐξαφανισθοῦν
γρήγορα ἀπὸ τὸ πρόσωπό
σας. Ἐνα νεανικό, λεῖο καὶ
ὁλοκάθαρο δερμα θὰ εἶναι
ἡ ἀνταμοιβή σας. Μόνον
σὰς συνιστῶμεν χρῆσι τα-
κτική. Εἰς φιαλίδια τῶν δρχ.
35.- (τσάντας), 55.-, 90.-
καὶ 175.- ● Ἐὰν κατὰ τὴν
ἡμέρα συνειθίζετε μιὰ κρέ-
μα λευκή, ὅχι λιπαρά, τότε
μεταχειρισθῆτε ἀδυστάκτως
τὴν κρέμα Trisena τοῦ
Scherk. Εἰς σωληνάρια τῶν
δρχ. 35.- καὶ 50.- Ἐπίσης
εἰς βάζα τῶν δρχ. 70.- καὶ
125.- ● Γενικός, Ἀντ)πος
Π. Ι. Μιαγκριώτης, Ἑρμού
Νίκης 10 - Τηλέφ. 25-739

Βάψατε τὰ περσινὰ σας
ματὰ με τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΦΑΣ ARTI καὶ θὰ γίνον-
ται καὶ μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙ-
ΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμα-
κεία.

ΤΑ ΓΥΝΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΜΠΙΚΟΥΤΙ

Τὰ ἰδεώδη
διὰ ὀντουλασιὸν
μιζανπλί
περμανάντ

καὶ διὰ ὠαῖες μπούκλες, διὰ γρήγορο στέγνω-
μα, καταλληλότερα διὰ τὸ ρολοῖσισμα τῶν
ἄκρων τῶν μαλλίων.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ
Δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ Μεγεθῆ
εἰς τὴν ἀποθήκην ψιλικῶν

Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 9-11

ΠΟΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Ἡ νέα ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι ἐκα-
τομμύρια μικρῶν μορίων ἐπικαλύ-
πτουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀδόντων
καὶ προκαλοῦν τὸ κίτρινομα αὐτῶν,
τὸ ὁποῖον χαρμὰ συνήθως ὀδοντο-
κρεμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ. Δι-
αὐτὸ «συνιστῶμεν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ
ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτου». Μετὰ τὸ πρῶτο
βοηθητισμὸν τὰ δόντια σας γίνονται
ἀπαστενῶς λευκά καὶ στιλπνά τὰ δὲ
ὅλα σας ἐξυγιαίνονται τελείως.
Τὸ ἀποτελεσμάτι τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ
ἀφαιρῶνται εἰς δύο παράγοντες:
Πρῶτον· ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-
βάνει τὰ καλλίτερα ἀναγνωρισμένα
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΛΟΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

25 Μαΐου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

19.9

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ HENRY CLARISSE

Η ΜΕΛΕΚ ΧΑΝΟΥΜ

Στὴ συνοικία τοῦ Πέραν, στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου τοῦ Ταξίμ,
κάποιον σπιτί πού εἶχε μείνει κλειστὸ γιὰ καιρὸ, εἶχε κατοικήθῃ
καὶ πάλι. Οἱ γεροντες περίεργοι, ἔβλεπαν ἕνα ζευγάρι πού περ-
πατοῦσε τρυφερά ἀγκαλιασμένοι στοὺς σκιερὺς δρομίσκους
τοῦ θαυμασιῦ κήπου τῆς βίλλας. Συχνά, ἐπάνω στὴν ταράτσα,
μὴ νὰ ἐξαιρετικῆς ὀμορφιάς, καθόταν ἑξαπλωμένη καὶ κῦττα-
ζε πέρα στὰ γαλανά νερά τοῦ Βοσπόρου.

Ἡ Μελὲκ χανούμ—ἔτσι λεγόταν ἡ νέα—ἦταν μιὰ γοητευτικὴ
γυναῖκα μετὰ μεγάλη μόρφωσι, μιλοῦσε πέντε γλῶσσες, ἦταν
καλὴ μουσικός καὶ ζωγράφος, εἶχε ὅλες τὶς χάρες μιᾶς κοσμι-
κῆς κυρίας καὶ ἦταν μνηστευμένη μετὰ τὸν Σεραφά Σαῖμπ, ἕναν
πλουσιώτατο Ἰνδὸ πρίγκηπα.

Ἐπειδὴ ὁ Σεραφά Σαῖμπ ἦταν Ἀγγλος ὑπὸ κηδεύσει, οἱ Τούρ-
κοι θαύμαζαν τὸ θάρρος μετὰ τὸ ὁποῖο ἀμολογοῦσε τὴν συμπά-
θειά του γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους, ἑλ-
ληνὰς προπατεύει φανερά ἡ Ἀγγλία. Εἶχε κάνει ἐπανειλημμέ-
νες ἡγεμονικὲς διαρρέες στὴν Τουρκία, καὶ ἡ τελευταία διαρρέα
τοῦ πρὸς τὴν Ἑρυθρὰ Ἠμίσελην εἶχε ὑπερβῇ ὅλες τὶς προη-
γούμενες. Ἐπὶ πλέον, ἡ μνηστεία τοῦ μετὰ τὴν Μελὲκ χανούμ, τὴ
γῆρα εἰς τὸν Τούρκου ἀξιοματικῶς, ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτωθῇ τὸ
1916, ἦταν μιὰ ἀκόμα προκλητικὴ ἀπόδειξις τοῦ πολιτικοῦ θάρ-
ρους του.

Ἐκεῖν τὴν ἡμέρα, στὴ βίλλα τοῦ Ταξίμ, οἱ καλεσμένοι τε-
λείωναν τὸ γεῖμα τους. Ἦσαν ὁ Ριζά Νούρ, ὁ διευθυντὴς τοῦ
ὀπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ Σαδὶ Βέης, ὁ διευθυντὴς τῆς
Μουσικῆς Ἀστυνομίας, ὁ Σιδικὶ πασὰς, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑ-
ρυθρᾶς Ἠμίσελην, ὁ Κουντιτόφφ, ὁ ἐμπορικὸς ἀντιπρόσω-
πος τῶν Σοβιετ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ὁ Βόρις Σουβα-
ρόφ, ἕνας εἰδικὸς ἀποσταλμένος τῆς Μόσχας στὴν Ἀγκυρά.
Οἱ ἦσαν ἄνθρωποι ἀνεπτυγμένοι καὶ ἐπαίνουσαν τὸν Σεραφά
Σαῖμπ γιὰ τὶς λαμπρὲς διαρρέες του καὶ τὸν θαύμαζαν γιὰ τὴν
σθεναρὴ ὑποστήριξιν τοῦ πρὸς τοὺς Τούρκους. Ἡ Μελὲκ χανούμ,
ἐξαπλωμένη ἐν ἑνὶ νιθάνι, παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι.

—Οἱ Ἀγγλοὶ—εἶπε ὁ Ἰνδὸς—καταδυναστεύουν τὴν πατρίδα
μου καὶ εἶνε οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδος τῆς γυναίκας πού λατρεύω.
Γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὴν ἀδέλφη μου τοὺς Τούρκους ἔκανα τὶς δω-
ρεές μου. Εἶμαι τόσο πλούσιος, ὥστε μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔ-
κανα τίποτε τὸ ἀξιοθαύμαστο.

—Κι' ὅμως τὸ θάρρος σας—εἶπε ὁ Ριζά Νούρ—εἶνε ὑπέροχο.
Δὲν ἀπέχτεστε πὼς οἱ Ἀγγλοὶ μποροῦν νὰ κατὰσχουν τὴν πε-
ρσινὰ σας, νὰ συλλάβουν ἑσὰς τὸν ἴδιον... καὶ ποῦς ἔρετε, ἔ-
σας νὰ εἰς ἐξέκαστον... Μὴν ἐξηνάτε πὼς ἡ Ἰντέλλιτζενς
Σέρβις ἔχει καὶ ἐδῶ τὰ ὄργανά της. Οὕτως θὰ λάθῃ ὅτι ἔστι ἀν-
εἰς τὸν παλινδρόσους τῆς Ὁξφόρδης. Σήμερα εἰστε γι' αὐτοὺς
ἕνας φανερός ἐχθρός...

—Εἶνε φανερὴ ἡ ἐργασία τῶν ὀργάνων τῆς Ἰντέλλιτζενς-
Σέρβις, δέχομαι ὁ Σαδὶ Βέης. Ξοδεύουν ἀλύττητα, ἀρκεῖ νὰ
ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους. Φυσικά, δὲν διστάζουν, οὔτε μπρὸς
στὸ χειρότερον ἐγκλημα.

—Δὲν σκεπτήκατε ποτέ, πρίγκηψ—εἶπε ὁ Σουβαρόφφ ἀπότο-
μα—ὅτι μονάχα τὸ γεγονός, ὅτι βρῖσκεστε ἀκόμα στὴ ζωὴ, κα-
τὰ τὴν τὴν ὁδὸν κάνατε γιὰ τοὺς Τούρκους, τοὺς ἐχθροὺς τῶν
Ἀγγλων, εἶνε ἀρκετὸ
γιὰ νὰ
σας
ὁπα-
τε ὁ θὸς
μείνῃ... Γι'
αὐτὸ, πρίν-
κηψ, πρό-
σπειτε τὰ
νὰ σας δι-
κασοῦμε.
—Ἐνχαρί-

στω—εἶπε ὁ Σεραφά Σαῖμπ μ' ἀπαθεία, νομίζοντας πὼς ἀ-
στειεύονταν—στὸ διάστημα αὐτό, ἐγὼ θὰ καπνίσω ἕνα πούρο.
Ὁ Ἀμάρ καὶ ὁ Ρασίδ, οἱ δύο ὑπηρετᾶι, ἔσπευσαν νὰ φέρουν
τὰ κουτιά μετὰ τὰ πούρα. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πού ὁ Ἰνδὸς ἀναθε-
τὸ πούρο του, ἑξαπλῶσε χλωμῶσε.

Ὁ Ἀμάρ, μετὰ ταχυτάτη κίνη, τοῦ εἶχε δέσει τὰ χέρια
πισθάγκωνα μετὰ τὴν πετσέτα πού κρατοῦσε στὰ χέρια του, ἐνῶ
συγχρόνως ὁ Ρασίδ ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρα.

Ἡ Μελὲκ χανούμ σκηκώθηκε ἀπὸ τὸ νιθάνι, ὅπου εἶχε γύ-
ρει καὶ ψυχρά εἶπε:

—Ἀντίο, πρίγκηψ. Ὁ ρόλος μου τελειώνει ὡς ἐδῶ... Δὲν ἄν-
τέχω πεῖ!

Μὲ μᾶτια τρελλοῦ, ὁ Σεραφά Σαῖμπ κύτταξε τὴ γυναῖκα
πού τόσο ἀγαποῦσε καὶ προσπάθησε νὰ καταλάβῃ. Ἦταν δυ-
νατόν;... Δὲν ἀστειεύοντοσαν λοιπόν;...

—Τὶ ἀστεῖον εἶν' αὐτό; τραύλισε ὁ Ἰνδὸς. Μελέκ.. Μελέκ,
εὐ;

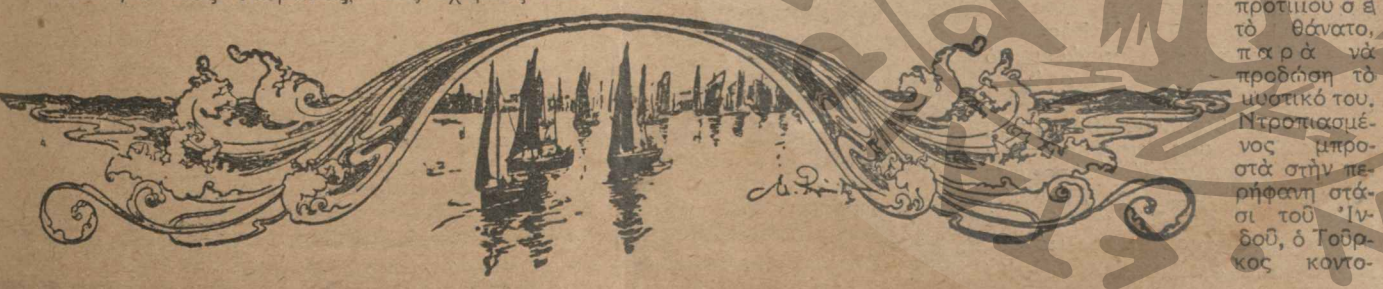
—Ἄς μὴ χάνουμε τὰ λόγια μας—ἀπάντησε ἐκεῖνη ψυχρά—
ὑπεράνω ὅλων εἶνε ἡ Πατρίς!

Καὶ μετὰ ἀργὸ βῆμα, ἡ νεαρὴ γυναῖκα βγήκε ἀπὸ τὸ δω-
μάτιον.

—Κισμέτ!—μουρμούρισε τότε ὁ Ἰνδὸς καὶ περὶ φανὰ περὶ-
μενε.

—Ἀπὸ σὰς, πρίγκηψ—ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Ριζά Νούρ—ἐξαρτᾶ-
ται ν' ἀνακτήσετε τὴν ἐλευθερίαν σας καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ
σας ἡ γυναῖκα πού ἀγαπᾶτε. Ἀρκεῖ ν' ἀπαντήσετε στὶς ἐρωτή-
σεις μας. Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ἡ Τουρκία σας χρωστᾷ πολλά
καὶ ὅς ἕνα διάστημα πιστέψαμε στὴν εἰλικρινὴ ὑποστήριξιν σας.
Ἀλλὰ βλέπετε, δὲν μποροῦσαμε νὰ ἐξαγάγουμε ὅτι ἔχετε Ἀγ-
γλικὴ μόρφωσι καὶ ἀγωγή. Γι' αὐτὸ βάλουμε τὴν Μελὲκ κοντὰ
σας. Ἐκεῖνη παρατήρησε πὼς λαβαίνετε πάρα πολλὰ κουτιά
ἐκλεκτῶν πούρων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Αὐτὸ, δὲν ἔχει βέβαια ση-
μασία, ἀλλὰ ἔτυχε καποῖο βράδυ, νὰ σὰς δῇ τὴ στιγμὴ πού ἐξ-
απλῶσατε κάποιον πούρο καὶ βγάλατε ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτί κρυ-
πτογραφήμενον... Ἀ! πόσο κοπιᾶσαμε, πόσο ψάξαμε ὥς πού ν'
ἀνακαλύψουμε τέλος τὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα πού σας βαρύν-
ουν!... Ἀπὸ τότε παρακολουθοῦμε τὴ μουσικὴ ἀλληλογραφίαν
πού ἔχετε μετὰ τοὺς πράκτορας τῆς Ἰντέλλιτζενς-Σέρβις τοῦ
Καίρου. Ἀλλὰ μερικά ἐγγράφα εἶνε ἀκατανόητα γιὰ μᾶς, ἔ-
πειδὴ μᾶς λείπει ὁ συνθηματικὸς κώδικς σας. Φυσικά, μετὰ
τὴν Ρώσσοι καὶ Γερμανοὺς φίλους μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς βοηθοῦν
στὴν κρυπτογραφικὴ ὑπηρεσία μας, θὰ ἐπιτυχάνουμε στὸ τέ-
λος... Ἀλλὰ ὁ χρόνος λείπει. Ὅπως ἔρετε, βρῖσκεσθε σὲ
κρίσιν, ὅχι ὅμως σὲ ἀπελπιστικὴ θέσι. Οἱ Ἕλληνες βρῖσκον-
ται σὲ εἰκόσι χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Ἀγκυρά. Μερικοὶ
ἀριθμοὶ μᾶς λείπουν γιὰ νὰ συμπληρώσουμε τὶς πληροφορίες
πού ἔχουμε. Αὐτοὺς θέλουμε ἀπὸ σὰς, πρίγκηψ. Θὰ μᾶς ἀπαλ-
λάξετε ἀπὸ μιὰ βραδυτῆτα, μιὰ δυσχερεία, τὴν ὁποῖαν, ἐντὸς
ἡμέρων, ὠρᾶν ἴσως, θὰ ὑπερνικήσουμε στὸ τέλος...

Ἐνα εἰρηνικὸ γαμήλιο φάνηκε στὰ χεῖλι τοῦ Σεραφά
Σαῖμπ. Κι' ὁ Ριζά Νούρ ἀντελήφθη πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
προτίμοι σ' αὐ-
τὸ θάνατο,
παρὰ νὰ
προδοῖ τὸ
μουσικὸ του.
Ντροπιασμέ-
νος, μπρο-
στὰ στὴν πε-
ρήφανη στά-
σιν τοῦ Ἰν-
δοῦ, ὁ Τούρ-
κος κοιτά-

στάθηκε σάν νά δίσταζε...

—Εμπρός, πρίγκηψ, μιλήστε! διέταξε τότε ο Σαδὶ Βέης. Μή μᾶς ἀναγκάζετε νά μεταχειρισθῆτε τὰ μεγάλα μέσα, πού μᾶς ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος μας...

—Θὰ γίνετε δῆμοι λοιπόν; ρώτησε ὁ Ἰνδὸς περιφρονητικά. —Ὁ πρίγκηψ εἶπε βάνουσα ὁ Σουβαρόφ—δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νά μνησικακῇ, γιατί θά ἐφαρμόσουμε σ' αὐτὸν τὰ μέσα πού γνωρίζει, ὡς πράκτωρ τῆς μυστικῆς Ὄργανώσεως, τὴν ὁποία ὑπηρετεῖ!

—Πρίγκηψ—ἐξακολούθησε ὁ Σαδὶ Βέης με παρακλητικό τόνο—ἡ Μελέκ χανούμ, εἶνε ἐκεῖ, σὰς περιμένει... γιατί ἐπιμένετε, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἄλλοιως, θά μιλήσετε;

—Θὰ μιλῶ, εἶπατε; ρώτησε ὁ Ἰνδὸς με γλυκύτητα. Ξεχνάτε φαίνεται, ὅτι σάν Ἰνδὸς μπορῶ νά ὑπομείνω τοὺς πόνους, καὶ σάν Ἀγγλὸς ξέρω νά πεθάνω!...

—Ρασί! φώναξε τότε ὁ Σαδὶ Βέης

Με μιά ταχυτάτη κίνησι, ὁ ὑπηρετὴς τύλιξε γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ Ἰνδοῦ, ἕνα λεπτὸ, μεταξὺ κορόνι, τοῦ ὁποίου ἡ ἄκρη καὶ τέλγησαν σὲ δυὸ ἐθένιστα ξυλαράκια, κι' ἀργά-ἀργά ἄρχισε νά τὰ περιστρέφει.

Με μάτια γυρωλωμένα, θαρρετά, ὁ Ἰνδὸς περίμενε τὸ θάνατο. Ἐξ ἐνστικτοῦ φούσκωνε τοὺς μὺς τοῦ λαιμοῦ του γιὰ ν' ἀντισταθῇ στὴ βαθμιαία πίεσι. Ἀλλὰ ἀμέσως σχεδόν, ἀντελήφθη πόσο μάταιες ἦσαν ἡ προσπάθειές του κι' ἀφέθηκε στὰ χέρια τοῦ βασανιστοῦ του. Ἀργά, σκληρά, ἀφόρητα, τὸ μεταξὺ κορόνι ἐσφίγγε τις σάρκες του. Τὰ μὴ γγία του χτυποῦσαν σάν σφυριά, κι' ἕνας δαιμονισμένος θόρυθος συγκλονίζε τὸ μυαλό του. Ἐνας ῥόγχος ἀνέβαινε στὸ λάρυγγά του, καθὼς ὁ ἄερας μέσα στοὺς πνεύμονες του τὸν ἐπνιγε. Ἡ δύναμει τοῦ ἀρχισαν νά ἐξαπλοῦνται κι' ὁ δυστυχὴς φοβήθηκε μήπως δειλιάσει, ὅχι ἀπὸ τὸν θάνατο, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἀβάσταχτο πόνο. Κόκκινες λάμψεις ἀρχισαν νά περνῶν μπροστὰ στὰ μάτια του. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε μελανό, καὶ τὸ κεφάλι του ἔγειρε στὸν ὄμο του...

Ξαπλωμένος ἀπάνω σ' ἕνα ντιθάνι, σ' ἕνα ἀγνωστο δωμάτιο, ὁ Σεραφὰ Σάιμπ συνέρχεται ἀργά. Δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ κινηθῇ. Ἀνοικοκλείνει τὰ μάτια του καὶ νοιώθει μιά φοβερὴ ἐξάντλησι. Ἐνας δριμύτατος πόνος τὸν κάνει καθέ τόσο νά βογγάει. Αἰσθάνεται νά τοῦ κάνουν τεχνητὴ ἀναπνοὴ καὶ μασάζ... Ἀκούει συγκεχυμένες ὁμιλίες δίπλα του. Προσπαθεῖ ν' ἀντιληφθῇ τί λένε, νά καταλάβῃ πὺ βρίσκεται. Κι' ἀπότομα ξεχωρίζε λέξεις Ἀγγλικές. Δυὸ ἄτομα—Ἀγγλοὶ προφανῶς—συζητοῦν. Ἀπὸ τὰ λόγια τους ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ ένας, κάποιος Μάκ Λήν, εἶνε γιατρός καὶ τὸν περιποιεῖται. Ὁ ἄλλος, κάποιος Τζέφερσον, εἶνε φαίνεται, συνταγματάρχης καὶ μ' ἀγωνία ρωτᾷ τὸν συντρόφου του, ἂν ὑπάρχουν ἐλπίδες νά σωθῇ τὸ θῦμα τὸν Τούρκων.

—Λές νά μιλήσει; ρωτᾷ αὐτὸς πού λέγεται Τζέφερσον.

—Ἀσφαλῶς ὅχι—ἀπαντᾷ ὁ Μάκ Λήν. Ἄν μιλοῦσε, δὲν θὰ τὸν στραγγάλισαν. Ὡστόσο, μόλις τὸν προφθάσαμε. Λίγο ἀκόμα καί...

—Ναί. Εὐτυχῶς φθάσαμε ἐγκαίρως. Ἄν ἐκείνη ἡ γυναῖκα δὲν μὲς εἰδοποιούσε τηλεφωνικῶς... Ἀ!... Ἀνοίγει τὰ μάτια του... συνέχεται. Πρέπει νά τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὸν συνταγματάρχη Μάξγουελ. Εἶνε ἀνυπόμονος νά μάθῃ...

Ὁ Σεραφὰ Σάιμπ ἀκούει τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Τζέφερσον:

—Ἀλλό! Ἐδῶ, Τζέφερσον. Ὁ πρίγκηψ συνέρχεται, σέο... Μάλιστα... Ἀνοίξε τὰ μάτια του δυο-τρεις φορές... Μάλιστα, σέρ. Περιμένω νά μιλήσῃ... Θὰ σὰς εἰδοποιήσω...

—Λίγο οὐδὲν, Τζέφερσον, γρήγορα! φωνάζει ὁ Μάκ Λήν. Ὁ πρίγκηψ συλλέγει.

Ἀπλῶς ὁ Ἰνδὸς πίνει μιά-δυὸ γουλίες. Τὸ παγωμένο ποτὶ τὸν ἀνακουφίζει, νοιώθει τὸν ἑαυτοῦ του καλύτερα καὶ ἀνακαθίζει στὸ ντιθάνι. Κυττάζει σαστισμένος τοὺς ἀγνωστους σωτήρας του. Ὁ Μάκ Λήν, τὸν ξαπλώνει πάλι καὶ μ' ἐπιδέξιες ἐλαφρὲς κινήσεις ἐξακολουθεῖ νά τοῦ μαλάξῃ τὸ πονεμένο κορμί του.

—Πρίγκηψ—λέει ὁ Τζέφερσον ἀνυπόμονος—μιά λέξι μονάχα: Μιλοῦσατε;

—Ὁχι! ἀπαντᾷ ὁ Ἰνδὸς.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀρπάζει τὸ χέρι τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τὸ σφίγγει με δάχτυλο.

—Ἀ! Ὁ βασιλεὺς θά μάθῃ τὸν ἥρωισμό σας, πρίγκηψ—φωνάζει με θαυμασμό. Μπορεῖτε τώρα νά μοῦ μιλήσετε;... Ναί;

Λαμπρά!... Τότε, Μάκ Λήν, σὲ παρακαλῶ, ἄφεςέ μας μόνους μιά στιγμὴ. Ἄν σὲ χρειασθῶ, θά

σὲ φωνάξω.

—Πρίγκηψ—λέει ὁ Τζέφερσον, σάν ἔμειναν μόνον Κάποια γυναικα μὲ τηλεφώνησε νά σπεύσουμε, γιατί σὰς στραγγάλισαν ἐπὶ τῇ βίλλᾳ τοῦ Ταξίμ...

—Ἡ Μελέκ...

—Ἀσφαλῶς! Ἡ γόνισσα Μελέκ χανούμ. Ἡ αἰωνία γυναῖκα! Ἀφοῦ πρόδωσε ἐσάς, πρόδωσε τοὺς ἄλλους! Ἀς εἶνε!... Μὴ ταραζέστε!... Ἀναφέρω ἀπλῶς γεγονότα. Φυσικὰ ἂν δὲν ἦταν αὕτη, δὲν θὰ ζούσατε τώρα... Χοιτόν, μόλις προλάβαμε νά σὰς σώσουμε. Δυστυχῶς, οἱ ἄλλοι κατάρθωσαν νά διαφύγουν. Σὰς μεταφέραμε ἐδῶ, κι' ἐνῶ ὁ Μάκ Λήν σὰς ἐπανάφερε στὴ ζωὴ, ἐμεῖς φάσαμε τὰ ρούχα πού φοροῦσατε καὶ τὸν ὁποῖον δλες ἔφαγε εἶχαν ἀνοιχτὴ καὶ ξετασθὴ ἀπὸ τοὺς δημίους σας. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, φοράτε τις πυτζάμες τοῦ συνταγματάρχου Μάξγουελ καὶ βρίσκεστε στὸ σπῆτι του... Δὲν φαντάζομαι νά εἴχατε ἀπὸ νῦν σὰς τοὺς μυστικούς κώδικας;

—Ὁ Ἰνδὸς χαμογέλασε κι' εἶπε:

—Ἀλλὰ, βέβαια, συνταγματάρχα μου, τοὺς κώδικας τοὺς κρατῶ πάντοτε μαζὺ μου.

—Κατάρ! φώναξε ἄγρια ὁ Τζέφερσον. Ὡστε λοιπόν;...

—Σταθεῖτε! Τοὺς ἔχω ἀπάνω μου ἀλλὰ ὅχι στὰ ρούχα μου.

Ἰδοὺ!

Με μιά γρήγορη κίνησι, ὁ Ἰνδὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στομάχι του, τέσσερα χρυσὰ δόντια. Μ' ἐπιδεξιότητα, ἀφῆρεσε ἀπὸ τὸ καθέ νά ἕνα λεπτότατο χαρτί.

—Ἰδοὺ οἱ συνθηματικοὶ κώδικες—εἶπε. Ἐνας σὲ κάθε δόντι.

—Ποῖος μποροῦσε νά τὸ ὑποπτεῖται, ἔ;...

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

—Τὴν ἴδια στιγμὴ σ' ἕνα γνέμῳ τοῦ Ἀγγλοῦ, μιά μυστικὴ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὁλοκληρώσας, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ἡμερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθετὴ ἢ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΕΛΑΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N.

Σοφὴ σάν κόρη τοῦ Βορρά. Λευκὴ σάν...νύμφη τοῦ Βορρά. Νομίζει πως δὲν πρόκειται περὶ Ἑλληνίδος. Κι' ὅμως, εἶνε βέβα Ἑλληνίδα, με ἑλληνικὲς ἀρετὲς καὶ χάρες. Πάντοτε γελαστὴ καὶ πρόσκλησι, ἀντιπροσώπῳ πὺ συχνάει σκορπίζει ἕνα φῶς καρὰς, φῶς καλὸν καὶ ματὸν, φῶς ψυχῆς ὑπερόχου καὶ ποιητικῆς...

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Εἰσημὸν πρόκειμα τὴν περασμένη Τρίτῃ στὴ Γαλλικὴ πρεσβεῖα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ παρεβήσαν ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ κ. Π. Παυλὸν, ὁ ἀντιπρόεδρος τῶν Στρατιωτικῶν κ. Κονδύλης, ἡ κ. Μαξίμου, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Γαλλίας καὶ ἡ δις Ντεβί, ἡ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ, ὁ κ. Λεκοῦ, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ κ. ντε Μορτιέ, ὁ γαλλικὸς πρέσβης τῆς Γαλλικῆς πρεσβεῖας κ. Οὐντρά, ὁ κ. Περφι, καὶ ἄλλοι.

—Τὴν περασμένη βδομάδα ἀνεχώρησε τὸ ἀτιμόλοον «Ἀνδρος» γιὰ τὴν ἐκδρομὴν τῶν Σπαρτῶν καὶ τοῦ Πηλίου, με ἑλκετὸ κόσμο.

—Ἐπὶ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν οἱ μεγάλοι ραπτικοὶ οἰκοὶ μᾶς ἐτοίμασαν νέα μπιλά ἐγώμῳ, τὰ ὁποῖα θὰ λανταρισθοῦν ἐπὶ τοῦ κατιστάτοματος ἐπὶ τὸν κοινὸν κυριόν.

—Ἐπὶ παραλλήλῳ λέγεται ὅτι οἱ κύριοι ἀπεφάσισαν νά ἐμφανίζοντο σὲ ἑρῶν με ἄνογα Ἀγγλοτρεπὴ λευκὰ σμόκιν.

—Ἐπὶ αὐτῷ ὑπάρχει τζῶς καὶ κινδυνὸς, καὶ ὁ χορὸς καὶ τὸ κέρπ κινδυνὸς τετρακοῦδερτα.

—Μετὰ τὸν συμπεχόντων τῆς ἐκδρομῆς εἶνε ὁ κ. καὶ ἡ κ. καὶ ἡ κ. Ν. Ντεβί, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Βλαστοῦ, ἡ κ. Σ. Σταῖκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ν. Σερπέρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ν. Καρέλλα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Μαλαμῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Καρέλλα, ἡ κ. Κ. Μαυρίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Αποστολίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χ. Ζαλοκώστα, ἡ πριγκίπισσα Κωνσταντίνου, ἡ κ. Δ. Σακελλαρίδου, ἡ κ. Μιτταράκη, αἱ δεσποινίδες Γ. Πεσμαζόγλου, Α. Σταθάτου, Μ. Καμπάνη, Θεολόγου, Δ. Ζωῆς, αἱ κ. κ. Δ. Θεοφάνους, Λυκαριδόπουλος, Ἡλόπουλος, Ἀξελὸς καὶ ἄλλοι ὅλοι.

—Ἡ σέλις τοῦ γαλλικῆς τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβεῖας λαὶδῃ Μαίρη Μάιρη εἶνε τὴν ὥραν ἐμνευσιν νά παραχωρήσῃ τὸ μεγαλὸν τῆς ἡμετέρας, τῆς ὁποίας αἱ ἐισπραξίς θὰ καταβῶν ἐπὶ φιλοφρονισμῶν σκοπῶν.

—Ἐπὶ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν θὰ ἐπάρῃσιν ἡμετέροι ἀντιπρόεδροι, ἑλκετὰ κυρία Θ' ἀκαδημίας τῆς τῆς ὁποίας ὁ πρέσβης νά προσέσῃ παγῶν με τὸ καροτσάκι τῆς γάτας!...

—Ὁ θαυμαστὸς κῆπος τοῦ μεγάρου, φωτογραφικῶς φαντασμαγορικῶς, θὰ συμβάλῃ ἐπὶ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν τῆς ἐπεριόδου.

—Ἀπευθυνθετὴ τῆς περασμένης βδομάδας πρὸς τὴν κ. Δ. Μαξίμου.

—Ἐπὶ ἀντιμέτωπος βεβάντες φορέματα πᾶντομα, καπέλλα πελώρια, πού ταίριαζαν με τὰ ἐπικρὲς φορέματα.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

ΤΟΥ Β. ΛΑΣΣΩΦ

Τρεις μήνες πέρασαν κιόλας από τότε που η Νατάσα μ' έβαλε να υπογράψω το συμβόλαιο του γάμου μπροστά στον έπιτροπο και να δώσω πενήντα ρούβλια. Αυτή η στιγμή θα μείνει αξέχαστη στη μνήμη μου. Ή γυναίκα μου με κύτταζε με τα παράξενα μάτια της, δίχως να βγάξει λέξη. Καταλάβαινα ότι με λυπόταν. Τι ήθελα να την παντρευτώ! Πενήντα ρούβλια δίνει κανείς και πίνει ένα σωρό ποτήρια θόγκα. Με τόσα ρούβλια πάλι κανείς και προσκυνάει τον τάφο του πατέρακι, του Λένιν στη Μόσχα. Με τα ίδια λεφτά αγοράζει ένα ζευγάρι παπούτσια, ένα καμπίκι κι' ένα σκούφο από άστρακάν. Αν είναι έξυπνος, μπορεί να πάρει κι' ένα ζευγάρι μπότες. Είναι τα μόνα πράγματα που θα μείνουν κοντά του περισσότερο από τη γυναίκα του.

Ξέρω ότι η Νατάσα θα με βαρεθή και θα με διώξει. Ναί, θα μου κλείση την πόρτα κατάμου'ρα, πριν προφτάσω να δω το παιδί μου. Σ' έννη άηνες, όλες η γυναίκες θαρρούνται τους άνδρες τους. Το ίδιο έπαθε κι' ο Βασίλιεβιτς. Έχασε πενήντα ρούβλια και όλα τα πράγματα που είχε αγοράσει για το νοικοκυριό του. Όσοσο η γυναίκα του γέννησε δυο ροδοκόκκινα παιδιά. Τά έδωσε στ' δημόσιο βρεφοκομείο για να της τ' αναθρέψουν. Κάθε βράδυ πάει και τα κυττάζει που κοιμούνται στέγες κούνιες τους. Μια νύχτα ήταν εκεί πέρα κι' ο Βασίλιεβιτς. Ή γυναίκα του όμως δεν καταδέχτηκε ούτε να το μιλήσει. Ο φίλος μου ήταν μεθυμένος. Ή νοσοκόμες τον τραβήξαν βάνουσα και τον πέταξαν έξω από την πόρτα. Ξάπλωσε στο χιόνι και κύτταζε τ' άστρα, σαν να ζητούσε να τον βοηθήσουν. Έμεινε εκεί ώς το πρωί. Κανείς δεν τον βοήθησε να σηκωθεί. Κοκκάλωσε από το κρύο και τα νύχια του θύγαν από τα δάκτυλά του. Από εκείνη τη νύχτα, δεν ξαναπήγε πια στο βρεφοκομείο! Ή Νατάσα κάθε μέρα παρακολουθεί όλες τις κινήσεις μου. Καθισμένη πάνω στο κρεβάτι της, χαμουριέται και μ' αφήνει να βράσω μόνος μου το τσάι μας. Το σαμποάρι πάντα ζευαίεται και μου καίει τα δάκτυλα. Ή Νατάσα γελάει ήλθια και χώνει τα χέρια της στο στήμα για να φάει τα νύχια της! Την πλησιάζω για να της πω ότι είναι ώρα να πάη στη δουλειά της. Μου δείχνει το γόνατό της που έχει χτυπήσει στη γωνιά της πόρτας. Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον. Σκύβω και τη φιλάω στο στήμα. Έτσι πάντα άργει. Στο έργοστάσιο τη φορτώνουν πρόστιμα. Και στο τέλος δεν παίρνει ούτε ένα καπνίκι. Τη λυπάμαι. Όταν θα ξασπρίση το φόρεμά της, δεν θα της δώσουν άλλο. Είδα ότι η μιά κάλτσα της έχει τρυπήσει. Είναι τόσο γρουσουζιά, ώστε δεν τη ράβει!

Πριν να παντρευτούμε, η Νατάσα ήταν διαφορετική. Έμενε μαζί με τη μητέρα της, τη γρηά Μαρά και την μικρότερη αδερφή της, την Άννιουσκα. Περιποιόταν τον εαυτό της, έβαζε τα μούτρα της και δάγκωνε κάθε τόσο τα χείλη της για να κοιμισθούν. Όσο για τα μάτια της, αυτά είναι τα μόνα που έχουν μείνει όπως ήταν. Όμορφα, αλλά μ' ένα αινιγματικό βλέμμα.

—Νατάσα, της νέω, γιατί κρύβεις τόσο κακία στα μάτια σου;

Έκείνη σκύβει το κεφάλι της και δεν απαντάει. Καταλαβαίνω ότι έχει απογοητευθεί από μένα. Τρεις μήνες ήταν αρκετοί για να εξασπισθεί όλη η εύτυχία μου. Περπατάω στο δρόμο και τα πόδια μου τρέμουν. Άδυστασία κιόλας και φοβάμαι μη τα τινάξω. Α, η Νατάσα είναι τρομερή γυναίκα. Είναι πιο δυνατή από μένα κι' όταν με σφίγγει στην αγκαλιά της και με φιλάει, πονούν τα κόκκαλά μου. Τι ήθελα να παντρευτώ!

Αλήθεια όμως, σάς μιλάω τόσο ώρα και δεν σάς είπα τ' όνομά μου. Με συγχωρείτε για την παράλειψη. Λέγομαι 'Ιβάν 'Ιδανόβιτς Στολίνωφ. Είμαι δημόσιος υπάλληλος. Γι' αυτό άλλωστε κ' η γρηά Μαρία μου έδωσε την κόρη της. Αυτή η γρηά πιστεύει ακόμη στο Θεό! Κρύβεται στο υπόγειο του σπιτιού της και προσεύχεται μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας. Ή Νατάσα ποτέ δεν μου μιλάει γι' αυτήν. Την έχει ξεχάσει. Μιά μέρα πήγα και την είδα. Ήταν άρρωστη κι' έβηγε. Με παρεκάλεσε να φροντίσω να της βγάλουν μιά άδεια για να πάη να ξεκουραστεί στην έξοχη στο μέγαρο του πρίγκηπα Στεφάνοβιτς, που έχει τώρα μεταβληθεί σε νοσοκομείο. Εκεί βλέπει κανείς ότι κι' οι φτωχοί μπορούν να χαρούν την ωμορφιά των λουλουδιών. Κι' εγώ της το υποσχέθηκα. Θα τη στείλω μόλις έρθω το

καλοκαίρι. Φανιάζομαι όμως ότι θα την προλάβω ο θάνατος. Το είπα στη Νατάσα. Σκούπισε ένα δάκρυ με την άκτερη χεριού της. Λυπήθηκε τη μένισα της. Μα αυτό βάστηξε μπροστά μου μια στιγμή. Ίσα... α όσο χρειάζεται να κυλήσει ένα δάκρυ. Πείτα η Νατάσα ξανάγινε πάλι ανάσθητη. Για να την κάνω να με καταλαβαίνει, προσπάθησα να τη μάθω γράμματα. Μετά φέρνει τίποτε άλλο, παρά μονάχα να μουτζουρώ η τ' άκτερη λά της! Κρεμάει ακόμη μια πήχη τη γλώσσα της. Ύστερα πάλι λά της! Κρεμάει τέλος να γράφω τ' όνομά της. Τότε πάλι σε την πείνα και με κύτταζε με δυσπιστία. Δεν πίστευε ότι τα τα μαύρα σημαδάκια ήταν ένα δλόκληρο όνομα. Έκρυβε το χαρτί για να το δείξει στο έργοστάσιο. Έγώ πειράχτηκα και ρώτησα:

—Όποτε δεν μου έχεις εμπιστοσύνη;

—Όχι, μου απάντησε ξερά.

—Μά είμαι ο άδικός σου...

Γέλασε ειρωνικά και μου δήλωσε:

—Άρνησα να σε βρω, μά σε βρήκα!

Κοκκίνισα από τη σ'ενοχώρια μου. Ναί, έτσι ήταν. Ή Νατάσα είχε δίκιο. Δεν έκανα γι' αυτήν. Έπρεπε να πάρω ένα λεπτό και τρυφερό πλάσμα που να με καταλαβαίνει. Ή γυναίκα μου ήθελε δέκα άντρες σαν και μένα, για να πάη να κυττάζει μ' αυτό το βλέμμα που είναι γεμάτο κακία.

Μιά μέρα ήρθε θυμωμένη στο σπίτι μας.

—Έσπασα τα μούτρα ενός ξένου, μου δήλωσε. Ήταν ένας Άγγλος ναύτης. Με πήρε από πίσω και μου έκανε νοήματα. Τον άκολουθήσω. Κατάλαβα ότι του άρεσα. Και μένα μου άρεσε. Μά δεν είχε δώσει, όπως έσύ, πενήντα ρούβλια στον έπιτροπο.

Ενοώισα υπεφίλησαν τον εαυτό μου. Ή γυναίκα μου είχε χίσει να με λογαριάζει. Έτσι υπήρχε η έλπίδα να μην πάη στη δημαρχία και να ζητήσει τη διάλυση του γάμου μου. Πά να ευχαριστήσω, θυσία ένα ρούβλι και της άγόρασα ένα φ

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1052)

Καθισμένη στο κρεβάτι της, χαμουριέται...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩ Ι ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

("Άρθρο του Χάρρυ Μπώρ, του μεγαλύτερου ήθοποιου του Γαλ λικεύ κινηματογράφου)

ΑΘΕ μέρα λαμβάνω ένα σωρό γράμματα απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Είναι γραμμένα μ' ευγένεια, σέ χαρτί πολύ ελείας κι' έχουν ένα λεπτό κι' όμορφο άρωμα. Τα διαβάζω πάντα προσεκτικά, τα τοποθετώ σε διαφόρους φακέλους, αναλόγως της χώρας από την οποία μου τα στέλνουν κι' ύστερα ανάβω ένα τσιγάρο και σκέφτομαι:

—Αλήθεια, γιατί με θαυμάζουν τόσο οι φίλοι μου; Έγώ ποτέ δεν υπερηφανεύθηκα για τον εαυτό μου. Είμαι άστερικός, όπως θα ήμουν δικηγόρος ή γιατρός. Κάνω πάντα καλά τη δουλειά μου.

Κι' όμως χρειάστηκε να λάβω ένα συγκινητικό γράμμα για ν' αποφασίσω να καταπιαστώ με τις πένες και με τα χαρτιά. Μιά θαυμαστρία μου είχε την ελκρικρινία και το θάρρος να μου γρά-

φει:

«Κύριε Μπώρ,

Είσαυτε ήθοποιός, δηλαδή ένας καλλιτέχνης. Έχετε μ' άλλους λόγους τις αδυναμίες σας, τις συμπάθειές σας, τις ζήλιές σας. Μπορεί να έχετε κι' έρωτας. Ίσως ακόμη να κάνετε καλές σχέσεις για τους άλλους. Διόλου άπιαστο να σάς άρεση να πετάτε στα σύννεφα. Γιατί λοιπόν δεν γράφετε δυο λέξεις για τη ζωή σας; Μήπως φαντάζεσθε, ότι η θαυμαστρία σας είναι μάντισσες και τους είνε εύκολο να καταλάβουν τις περιπέτειές σας και την ιδιαιτελή ζωή σας; Έλάτε, μη διατάζετε. Γράψτε ένα άρθρο για ελ' αυτά που σάς άνεφερα. Μη φοβάστε ότι θα σάς ακολογήσουν. Σας άγαπάνε τόσο πολύ. Τι λέτε; Θα διαβάσουμε αυτό το άρθρο σας;»

Όμολογώ ότι αυτό το γράμμα είχε πιά κάτω ένα πλήθος συγκινητικά λόγια και τόσες πολλές παρακλήσεις, που μ' έκαναν να σκεφθώ ότι δεν έπρεπε να χαλάσω το χατήρι της θαυμαστρίας μου. Κι' ένα θράδυ κάθησα στο γραφείο μου, έπιασα το κεφάλι μου με τα δυο μου χέρια κι' έλκισα τα μάτια μου. Προσπάθησα να γυρίσω πολλά χρόνια πίσω, τότε που ήμουν ένα μικρό παιδί που βασάνιζε τους γονείς του.

Άγ, άγ, ήξερε αυτή η θαυμαστρία μου πόσο κακό μου έκανε, που μ' ανάγκασε να θυμηθώ όλα αυτά τα εύτυχισμένα χρόνια της νεότητός μου, σφαλώς θα κοκκίνιζε από τη στενωχάρια της. Είμαι βέβαιος όμως ότι είναι πολύ νέω. Μπορεί να μην περνά τα είκοσι χρόνια. Σ' αυτή την ηλικία ή νέες κι' οι νέοι δεν καταλαβαίνουν ποτέ ότι ένας σαραντάρης μπορεί να ήταν κάποτε σαν κι' αυτούς κι' ακόμη πιο μικρότερος και να είχε κάνει ένα σωρό τρέλλες. Άς είναι, της συγχωρώ αυτή την νεανική επιπολαιότητά της. Γι' αυτό θα της διηγηθώ με κάθε λεπτομέρεια τη βιογραφία μου.

Γεννήθηκα στις 12 Απριλίου του 189... παρακαλώ να μη ζητάτε την ακριβή χρονολογία της γεννήσεώς μου. Αυτό είναι η αδυναμία μου. Ποτέ δεν λογαριάσα τα χρόνια μου, γιατί δεν θέλω να ξέρω ότι γερνάω. Για μένα τα γηρατειά θα έρθουν μόνο όταν πάη η καρδιά μου να χτυπάει και να συγκινηθεί. Κι' αυτή τη στιγμή, σκεπτόμενος ότι γράφω σ' ένα όμορφο και τρυφερό κορίτσι, αισθάνομαι μέσα μου τόσο ζωή, σαν εκείνη την όμορφη ανιείκτη μέρα, που η μητέρα μου μ' έφερε στον κόσμο. Καθόμαστε τότε στον αριθμό 227 του βουλευτάρτου του Βολταίρου. Ήταν μιά πολυκατοικία, πρασινομένη από την ύγρασία. Ή νοικοκυρές είχαν τη μανία ν' απλώνουν στα παράθυρα τ' άσπρόρουχά τους κι' όλη την μουγιάδα της έβδομάδας για να στεγνώσουν. Κι' εγώ σ' ηλικία πέντε χρόνων είχα ένα άγκιστρι κι' ένα μακρύ σπγάλο. Το έριχναν λοιπόν από τη σοφία που καθόμασταν και... ψάρευα τα διάφορα ρούχα. Από τότε είχε εκδηλωθεί το δαιμόνιό μου.

Ο πατέρας μου, ένας αγαθός άνθρωπος από τη Μολούζ, κυττάζε αυτές τις άσχολίες μου μ' απογοήτευσι. Κι' έλεγε στη γυναίκα του:

—Αυτό το παιδί θα γίνει ναυτικός. Φαντάσου, ψαρεύει και στα κεραμείδια!

Ή μητέρα μου όμως δεν ήταν καλόθου ευχαριστημένη απ'

αυτές τις άσχολίες μου. Ξεκρεμούσε ένα βούρδουλα και μου τις έβρεχε για καλά, γιατί με την ψαρκή μου την ανάγκαζα να μαλώνη με τις νοικάρισσες που τους ψάρευα τα ρούχα.

Τότε κι' εγώ άπεφάσισα να ψαρεύω μόνο στη λίμνη του Λουξεμβούργου! Εκεί όμως είχα άλλα βάσανα. Άπαγορευόταν να σ' άγκιστρίσει.

—Μά πώς θα ψαρεύω; παραπονέθηκα στο φύλακα.

—Με τα χέρια σου, μου απάντησε. Έτσι θα τα πλένης κιόλας, γιατί καθώς βλέπω είναι κατάμαυρα!

Άκολούθησα τη συμβουλή του. Ί' άποτέλεσμά ήταν να πέσω με το κεφάλι στο νερό κι' έτσι, αντί να ψαρεύω, με ψάρεψαν και με πήγαν στη μητέρα μου για να με δείρη!

Αυτή η περιπέτεια μου μ' έκανε να εγκαταλείψω τ' άγκιστρία μου και ν' άσχοληθώ με την ιστιοπλοία. Έφτιαχνα καράβια και τα ταξίδευα στη σκάφη μας και στις λίμνες των δημοσίων πάρκων. Κι' αυτή η μανία μου ριζώθηκε μέσα στην ψυχή μου και μ' έκανε να δηλώσω στους γονείς μου:

—Θά γίνω ναυτικός!

Έκείνοι όμως μ' έγραψαν στη σχολή του Σαιν-Ναζαίρ. Τώρα πια ήμουν μεγάλος, έπαιζα ξύλο με τους συμμαθητάς μου, ποδοσφαίρο και κολυμπούσα περίφημα. Τον τρίτο χρόνο όμως, βαρέθηκα το σχολείο. Πήδησα από τόν, περίβολό του στο δρόμο κι' ακόμη με περιμένουν οι καθηγητάι μου για να μου δώσουν το δίπλωμά μου.

Κατέφυγα στη Μασσαλία, γιατί με τραβούσε η θάλασσα. Ό, δόκλιρες ώρες κάθε βράδυ έμενα καθισμένος στην προκυμαία κι' έβλεπα τα μεγάλα καράβια να φεύγουν για τα μακρινά λιμάνια τους. Ήθελα να γίνω καπετάνιος. Να φορέσω τη μπλε στολή με τα χρυσά γαλόνια και να κρεμάσω ένα ζευγάρι κυδάλια στο στήθος μου. Για να ήσυχάσω και να μου περάσει η μελαγχολία που μ' είχε κυριέψει, οι γονείς μου μ' έγραψαν, στην Ναυτική Σχολή της Μασσαλίας. Έκαστα εκεί πέρα ένα γόνό. Τότε όμως συνέβη κάτι, που μου έκοψε όλη την όρεξη για τα ταξείδια. Ένας καπετάνιος, που τον θαύμαζα για τα χρυσά γαλόνια του και που είχε φύγει για την Αυστραλία, έμαθα ότι δεν θα ξαναγύριζε πια στη Μασσαλία. Τον είχαν φάει οι καρχαρές εκεί κάτω στη θάλασσα των κοραλλιών. Κι' αυτό ήταν κάτι πολύ ανατριχιαστικό! Μά δεν έπαυα ποτέ ν' άγαπάω τη θάλασσα, όπως τη μουσική και τα βιβλία.

Στο στρατό ήμουν πρωταθλητής του κολυμβήματος. Δεν έκανα βέβαια βουτιές στο καζάνι του λόχου, μα υπηρετούσα στο 10ο Σύνταγμα της Μάνς, εκεί στην όμορφη Νορμανδία.

Όταν τελείωσα το στρατιωτικό μου, γράφτηκα στη Δραματική Σχολή, με την πρόθεση να γίνω ήθοποιός. Όσοσο μαγεύει ένας θαυμαστής, γιατί μ' άρέσουν και μ' άρέσουν ακόμη τα καλά φαγάκια κι' ο ύπνος! Μ' άρέσουν ακόμη και τα παιδιά. Ο γιός μου είναι ο καλύτερος φίλος μου. Αυτό όμως δεν ψαρεύει στις στέγες των σπιτιών, σαν τον πατέρα του. Παίζει με τα σκυλιά μου, τα όποια λατρεύω. Άγαπάω ακόμη το χρώμα τ' ούρανού, της θάλασσας, το λευκό χρώμα και τα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Δεν άγαπώ τον Αμερικανικό κινηματογράφο και δεν καταλαβαίνω τί βρίσκουν οι συμπατριώτες μου σ' αυτά τ' άνοστα έργα του, που δεν έχουν ψυχή, παρά φωνές, χορούς και γυναικεία πόδια.

Την καλλιτεχνική καριέρα μου την άρχισα από το θέατρο. Έπειτα «γύρισα» την «Δραπέτωση του Βιστόκ», το πρώτο μου βουβό φίλμ. Είχα άριστη έπιτυχία. Ή ανακάλυψη του όμιλου μου έδωσε όλη την ελευθερία μου. Μπορούσα να ζω το ρόλο μου και να κάνω τους θεατάς μου να ριγούν, όπως και στο θέατρο. Μ' έχετε δη στον «Δαυίδ Γκολντέρ» και στις «Νύχτες Μόσχας»; Είναι οι πιο άγαπημένοι ρόλοι μου.

Και τώρα, για να κλείσω αυτό το άρθρο μου... Αμερικάνικα, σάς λέω ότι καθόμαι στον αριθμό 15 της οδού Ραμουάρ, ότι έχω ύψος 1 μ. 80 κι' είμαι έκατό κιλά! Και μια λεπτομέρεια: Τα μάτια μου έχουν το χρώμα της μουσουλίδας.

Αυτή είναι η βιογραφία μου. Όσο για τους έρωτές μου, θα σάς παρακαλούσα να μην έπιμένετε. Μη ξεχνάτε ότι είμαι Γάλλος. Κι' ένας Γάλλος ποτέ δεν είναι άδικκριτος.

HARRY ΜΠΩΡ

Ο Χάρρυ Μπώρ

ΔΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΑ ΣΑΝΙΔΟΜΑΓΑΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Από το 'Ημερολόγιο ενός παλιού στρατιώτη)

Πώς φυτρώσανε, σάν μανιτάρια, γύρω από το σύνταγμα!... Σανιδοσκεπή και σανιδόκτιστα, αποθεούνται μέσα σε σύννεφα μυρωδιών!... 'Ακούρευτοι, άπλωτοι, ακάθαρτοι οι ιδιοκτήτες, άργοι και θραυκίνοι, άναδεύονται, σάν τὰ σκουλήκια, εκεί μέσα, έτοιμοι νά θουτήξουν τὰ ακάθαρτά τους χέρια μέσα στο ποτήρι του νερού, που θά σοῦ φέρουν, κάβη... δάχτυλο έμβρατιζόμενον συγκρατεί και από ένα ποτήρι— με το γλοιώδες, το θρεγμένο λουκουμάκι, ή τόν κατά διάνοιαν— γιατί κατά διάνοιαν— πάχει— ή τόν κατά διάνοιαν, λέγομεν, καφέ. Παραπέρα τοιταιρίζει ένα τηγάνι, άναδίδοντας μία δυσώδη κνίσσα, κάτι το ταγκό, που καίγεται.

Κρατώντας τὰ ποτήρια, με τὰ δάχτυλα βουτηγμένα μέσα στο νερό...

Κομμάτια μπακαλιάρου, μόλις θουτηχθέντα στο νερό, και από εκεί στ' αλεύρι, χορεύουν ή φαίνονται σάν νά χορεύουν, μέσα στοῦ λαδιού τοῦ τσιρσιμα. Ένας φθειριών και διαρκώς ξυνόμενος γέροντας, καμπούρης και άκούραστος, άν και είνε προιμένα τὰ ευπόλητα τὰ πόδια του, εκτελεί άλλοτε χρέη γκαρσονιού, άλλοτε τσανακοπύστη και άλλοτε καθαριστοῦ τών ποτηριών, πλένοντας τὰ ποτήρια μέσα σ' ένα μαστέλο που το νερό του δεν άλλαζε ποτέ, ή ξεροσφουγγίζοντας τὰ πιάτα, ή ανακατώνοντας το τσιγαριστό, ή καθαρίζοντας τὰ κρεμμύδια, χωρίς νά κλαίν ποτέ τὰ μάτια του!...

Έτσι νά έχουνε στερέψει!... Κουρασμένοι, σκοτωμένοι οι στρατιώτες από τὰ γυμνάσια, ρίχνονται στις καρέκλες του «άρτιστουσάτου» καταστήματος, του παρσιούτου τούτου της στρατιωτικής ζωής, ζητώντας μιάς στιγμής άνάπαυσι και δροσιάς σταγόνια. Νερό και λουκούμια και μαστίχες παραγγέλλονται, τὰ δάχτυλα πάντοτε θουτώνται μέσα στα ποτήρια που κοιμίζονται κι' ο γέρος πηγαίνει σ' εκεί, άπό εκεί, άει στραβοπατών και άει μυθίζων.

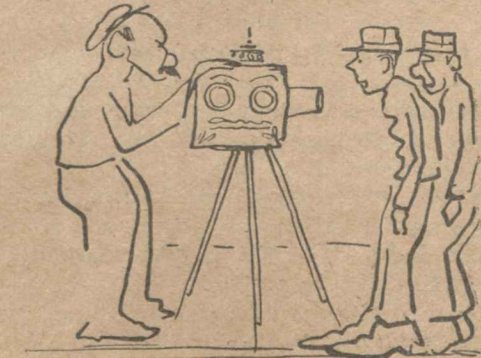
Οι στρατιώτες είνε ευχαριστήμενοι από τόν έαυτό τους και το σύμπαν το περί αυτούς. Ο κοσμάκης δεν θέλει και μεγάλα πράγματα, γιά νάνε ευτυχής!

Λίγη μαστίχα, ένα φύλλο άπ' την καρδιά του μαρουλιού και ένα ποτήρι νεράκι!

Τὰ άλλα, τὰ δάχτυλα, το μαστέλο με το μαυρισμένο νερό, ο γέρος που ξύνεται και πάντοτε στραβοπατάει, είνε δευτερεύοντα ζητήματα, όταν κανένας είνε διψασμένος.

Πιο πολύ ενδιαφέρει τί ελεπε στα γυμνάσια ο κύριος έπιλοχίας!...

Ένα μεγάλο πιθάρι, γεμάτο με νερό, χάνει δίπλα στο «τεζάκι». Άπλυτα χέρια, κρατούντα ένα δοχείο από τενεκέ, θουτιούνται μέσα και θγαίνουν στάζοντα, σταγόνες που λαμπυρίζουν στο φως του ήλιου, σάν διαμάντια, γιά νά προσφέρουν γρήγορα-γρήγορα νερό στους κουρασμένους και διαθλατικούς ανθρώπους ή στους τσακισμένους από τὰ γυμνάσια και το ήλιοκαμμα στρατιώτες.

—Έχεις την πεντάμορφη;...

—Έφτασεεεε!

Το σανίδιο κατάστημα, είνε στο ξενιθ της δόξας του, στο κατακόρυφο της κινήσεως του.

Δυό λουκούμια σάν κύριο υποδεκάνια και μιά μαστίχα με μεζέ.

Και έρχεται και ο μεζές.

Το μαρουλάκι αποκαρδιούται σε φύλλα χρυσοπράσινα. Κάτι φύλλα, σε σχήμα θάρκας παλαικήης, που

πλέει μέσα σε μία θαλασσοῦλα από...ξόδι. Κι' ο υποδεκάνης με την παρέα του, τοιγκρίζει, ευχεται, μασσα και καταπιίνει. Όλοι είνε ευτυχείς.

Σε λίγο, άλλες μαστίχες έρχονται και άλλα φύλλα από μαρουλιού καρδιά, όλο δροσιά και τρυφεράδα σάν νιόκοπτες, νιόφκιαστες θαρκοῦλες, μέσα στοῦ ξυδιού τη ριχή τη θαλάσσα!...

Και προχωρεί ο κόσμος. Προχωρεί!...

Ο δεκανέας πλέει και ταξειδεύει μέσα σε δρόματα, στοῦ νοῦ τις φαντασίες. Διασχίζει το μέλλον νοερώς, με πρίμον τόν άέρα!...

Όλα του είνε κυανά, όλα χρυσά μπροστά του!... Όλα χρυσά και λάμπουντα, που τόν κάνουνε κι' αυτόν νά λάμπη και ν' άστραποβολή!... Και τέλος, ναιτος!... Κάπου άραξε κι' αυτός!

Σε κάποιο λιμανάκι, με έπωμίδας και λόνια στρατηγού!

—Μάστορα!... Φέρε μας από τὰ ίδια!

Και τὰ «ίδια» έρχονται!

Μαστίχα, οῦζο και μεζές, δάχτυλα μέσα στο ποτήρι του νερού, ο γέρος με τὰ φουσκωμένα πόδια, που όλο ξύνεται και νεται και το μαστέλο με το θρόμικο νερό, που όλα τὰ ξεπλένει και τὰ κάνει ν' άστράφουν σάν νά ξινιαν και τὰ ποτήρια στρατηγού ναύαρχοι τὰ ρακογυδία!...

—Μάστορα!... Άκόμα άλλα τρία!

Και τὰ άλλα τρία έρχονται!... Και έρχονται και έρχονται!... Κ' οι προθίσαιμοι θά πορηήσουν, στην διαπασών τών στρατιωτικών δαμίδων.

Άρχιστράτηγος... Γιατί; Έχετε αντίρρησην!

—Καμιά!...

—Ταρατατάάάά!

Χτυπάει σε λίγο ή σάλπιγγα, διακόπτον την ήσυχία και τὰ όνειρα. Οι στρατιώτες έρχονται. Το σκουροκίτρινο χακί, που κατέλυσε μαγαζάκι διελῦθη τώρα, άνελύθη και διέσπασε, και πάλιν σχηματίσθηκε, σε κίτρινες γραμμές, εκεί άπάνω, στοῦ λόφου την πλαγιά, σε τι κίτρινες γραμμές, που έλλισσονται σάν θρυάκια ή προχωρούνε σάν τὰ φείδια στη σμένη από τόν ήλιο πεδιάδα.

Ο στρατός επιδίδεται στα έργα του. Οι ρατοί γυμνάζονται.

Στο ταβλοκατάστημα δεν έμειναν παρά δυό «άναρρωνύοντες» και ένας-δυό «έξαιτες» ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

Αυτούς τους τρέμουνε οι μαγαζάτορες, Σούζα μπροστά του γιατροῦ. Τότε του ξένου, του γειτονικού στρατῶνα. Παλῆοι στρατιῶτες, που ένοσκήπτουν ή «καροῦτες», ή «κρασσακί» άλλου όπλου και υπαξιωματικοί, που γεράσανε εκεί Σέρνουν μισοδεμένες τις άρθύλλες τους, το μανῦλα τους πεομένον άπ' τις πλάτες και δαγκώνουν στο στόμα τους υπολείμμα τσιγάρου.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομήν εις τούς άναγνώστας των σειρῶς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τὰ πρώτα βιβλία, τὰ όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας τών περιοδικών μας, είνε το ύπέροχον αίσθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και το άριστούργημα του ρωμαντισμού

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Έπίσης άρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, γιά ν' άποκτήσετε τὰ άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ τών δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του εξωφύλλου δελτίων και νά τὰ φέρετε εις τὰ Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομφά, εκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΒΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ώνομάσθησαν τὰ έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τὰ 4 δελτία και τὰς 8 δραχμάς εις τὰ Υποπρακτορεία τών Έφημερίδων και θά λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Περί τὰ τέλη Μαΐου θά κυκλοφορήσῃ ή

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Έπίσης έτοιμάζονται το αίσθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

‘Η ευκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τῷ Έξωτερικῷ άναγνώσται τών περιοδικών μας πρέπει νά στέλνουν, μαζί με τὰ δελτία και τὰς 8 δραχμάς, και τὰ έξοδα άποστολής τών βιβλίων, και τοῦτο, διότι θά ήτο μάλλον επάγγελμα διά το Γραφείον μας μία ταπεινή επιδότησις. Εις τὰς πόλεις του Έξωτερικοῦ όπου υπάρχουν Υποπρακτορεία του Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οι άναγνώσται μας θά παραλάβουν τὰ βιβλία των από τούς κ. κ. υποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του εξωφύλλου.

πὸς ἀδικοφροῖ, σ' ὄλη ἐκείνη τοῦ καταστημάτωνάρχου τὴν ὑποταγή. Ξεσκεπάζει καταστροφές, σάν στρατηγός, πὺ κάνει ἔκτακτο ἐπιβάρυνση, θουτάει τὰ δάχτυλά του, παίρνει μεζέδες, γεύεται, μορφάζει, σάν νά μὴν τοῦ ἀρέσουν κι' ἐπὶ τέλους πείθεται καὶ κάθεται καὶ παραγγέλλει!... Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν θά μείνῃ ἥσυχος. Θά σηκωθῇ καὶ πάλι, γιά νά σερβιριστῇ μονάχος του, συμβουλεύει σάν προστάτης τοὺς ιδιοκτῆτες, μάλώνει γιά τὰ ἔτοπα πὺ θέλει—δὲν ἔχει ἀλλά τι πητὸ—σάν ἐνδιαφερόμενος—δρὲ ἀδελφέ, λίγο πιπέρη στὰ σκοτάκια, θά σὲ φτώχαινε!—πίνει νερό, ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο σταμνάκι, πὺ κάθεται κρυμμένο στοῦ τζακιὸ τὰ ἄδυτα, κρύο καὶ δροσερό, καὶ τοοῦζει, πρῶτος αὐτὸς—γιά δοκιμὴ—κρασὶ ἀπὸ τὴ νιαμιζάνα, τὴν «ἀπάρβην»! Ἐπειτα θγαίνει, πηγαίνειόρχεται σάν μωῖγα, τακτοποιεῖ καὶ συμβουλεύει, δοκιμάζει καὶ μολλώνει, κλείνει γιά μιά στιγμὴ τὸ μάτι του, δηλώνοντας πολλὰ, σπουδαῖα καὶ μεγάλα δυσκόλως ἐνοούμενα ἀπὸ τοὺς μὴ μεμυημένους, κρυφομιλεῖ με τὸν διευθυντῇ, παίρνει «καὶ ἔτερον» μεζέν, καὶ πάλιν συμβουλεύει, πάλιν ρουφάει ἕνα ποτηράκι, ἀπὸ τὴ νιαμιζάνα τὴν «ἀπάρβην», ζητάει ἕνα ταγάρο καὶ φεύγει διατάζοντας:—Γράψτε, σὲ παρακαλῶ!

—Ταρατατάάάά! Ἦτανε καιρὸς. Ἡ σάλπιγγα ἐσήμανε καὶ πάλιν καὶ ἰδρωμένοι καὶ κοντανασπίνοντας, ξαναγυρίζουν ἀπ' τὰ γυμνάσια οἱ στρατιῶτες. Τὸ σανιδοκατάστημα γεμίζει πάλιν ἀπὸ κίτρινο χακί. Σὲ λίγο καταφθάνουν καὶ σμήνη μικροπωλητῶν. Σκοκοκτάδες, φιλικαντζῆδες πὺ πωλοῦν θελόνες, καλτσοδέτες, καθερτάκια γιά εὐζώνους, τσατσάρες καὶ σουγιάδες, ἐφημερίδοπῆλα καὶ λοιπὰ. Μιά ἡμέρα ἦρθε καὶ ἕνας πανοραματατζῆς... Λίγο-λίγο καὶ μιά κοινωνία δημιουργεῖται ἐκεῖ ἀπάνω, μιά μικροπολίτεια θεμελιώνεται.

Οἱ στρατιῶτες, μ' ὄλ' αὐτὰ, γελοῦν καὶ εὐχαριστοῦνται, σάν μικρὰ παιδιὰ. Ὅλα τὰ ἔχουν, ὅλα! Δὲν τοὺς λείπει τίποτα. Ὡς κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη πὺ πωλοῦνε μπουζὶ καὶ κρύο νερό.

Εἶνε κρύο — μπουζὶ,

γλυκὸ σάν τὸ καρποῦ!...

«Μάνοιγκ» δὲν ἔφτασε ἀκόμα, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζουμε. Καὶ πατινάξ καὶ κινηματογράφος. Ἀλλὰ θά καταφθάσουν κι' αὐτὰ. Ποῦ θά μᾶς πᾶνε!...

Καὶ ὅμως, σάν ἔρχεται τ' ἀπόβραδο κ' ἡ φύσις σκοτεινιάζει, οἱ στρατιῶτες αἰσθάνονται ἕνα κενόν. Κάτι λείπει!... Κάτι λείπει!...

Τι; Ὅλοι ἀσυναίσθητος τὸ ζητοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ διευκρινίζει!

Τι; Ὅλοι ἀσυναίσθητος τὸ ζητοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ διευκρινίζει!

Δυὸ δειλοὶ, δυὸ χωρικοὶ στρατιῶτες, πλησιάζουν

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

— Λαμπρά : είπε η θεία "Εδελ. Λοιπόν, άκουσε. Την Παρασκευή, προτού φύγω, θα σου στείλω τον Ριρή. Κι' εσύ θα μου τον επιστρέψεις την επομένη Παρασκευή, όταν θα γυρίσω από το ταξίδιό μου.

Όταν ήρθε η Παρασκευή, ο Ρίτσαρντ, αφού παράγγειλε στον θυρωρό του σπίτι του να του αγοράσει ένα καλαθάκι στο οποίο θα κορόιαν η γάτα, έμεινε όλη την ημέρα στο διαμέρισμά του, περιμένοντας τον Ριρή.

Πρός το βράδυ όμως, θυμήθηκε πως δεν είχε τίποτε για να ταισθή τον μουσικέρ του, και έσπευσε να βρή ξύλο και να παραγγείλει να στείλουν στο σπίτι του ένα πλεμόνι και ένα ψαράκι. Κατόπιν, πήγε να αγοράσει σιγάρα, έκανε ένα σύντομο περίπατο και ξαναγύρισε στο σπίτι του. Ανέβηκε τις σκάλες κι' εκεί μπροστά στην πόρτα του, είδε ένα καλαθάκι. Το καλαθάκι του, όμως, δεν ήταν στερεωμένο και το κεφάλι ενός γάτου πρόβαλλε από το άνοιγμα και τον κοίταζε με μάτια αγριεμένα. Φαίνεται πως ο Ριρή είχε φτάσει στο σύντομο διάστημα της απουσίας του και επειδή η πόρτα ήταν κλειστή, τον είχαν αφήσει εκεί. Ο Ρίτσαρντ θέλησε τότε να πάρει το καλαθάκι στην κόμαρά του, μα δεν πρόλαβε.

Ο ύπεροχος δόλιχαρος γάτος της 'Αγκύρας, νιαουρίζοντας απειλητικά, ξεπετάχτηκε. Έξω κι' άμβλος ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες που ώδηγούσαν στο παραπάνω πάτωμα.

Ο Ρίτσαρντ έμεινε με το καλαθάκι στο χέρι. Ένα κεφάλι ψαριού είχε απομείνει στο βάθος του καλαθιού. Προφανώς η προνοητική θεία "Εδελ είχε φροντίσει, ώστε να μη πεινάσει ο χαϊδεμένος της.

Ο Ρίτσαρντ πέταξε το καλαθάκι και έσπευσε να κινήσει τον Ριρή. 'Αλλά όταν έφθασε στο πλατισκόλο του τελευταίου όρόφου, τον είδε να βγαίνει από το άνοιχτο παράθυρο του διαδρόμου. Έτρεξε τότε στο παράθυρο και είδε το γάτο να περνάει ένα ύδωροαλίνα και να μπαίνει σ' ένα άλλο άνοιχτο παράθυρο.

— Νά πάω! ο Διάβολος! φώναξε ο νέος φουρκισμένος και κατάφερε μια δυνατή γροθιά στο πηγάδι του παραθυριού.

Την ίδια στιγμή, η απέναντι πόρτα άνοιξε και ο Ρίτσαρντ είδε ένα χαριτωμένο κορίτσι, με καστανά μαλλιά και μεγάλα μάτια. Τό στομα της ήταν σαν άνοιξιμο μπουμπούκι τριανταφυλλιάς. Στην αγκαλιά της κρατούσε έναν πελώριο δόλιχαρο γάτο της 'Αγκύρας, τον Ριρή!...

— Έσείς χτυπήσατε, κύριε; ρώτησε η νέα. — Δηλαδή... δεν χτύπησα την πόρτα σας, απάντησε ο Ρίτσαρντ, εκστατικός μπροστά στην όμορφη της νέας. Γύρινα τη γάτα μου. Πού τη βρήκατε;

— Τη γάτα σας; Δεν είδα τη γάτα σας... — Μά... αυτή που κρατάτε είναι η γάτα μου. — Θ' άστειλέστε χωρίς άλλο...

— Σας βεβαίω, επέμεινε ο νέος, πως αυτή η γάτα είναι δική μου, Μίς... Μίς;

— Μίς Φράνσις Κάλει... Κάνετε λάθος, κύριε... Η γάτα αυτή μου ανήκει.

—Κι' εγώ επιμένω πως η γάτα αυτή είναι ο Ριρή της θείας μου...

—Δεν τον λένε Ριρή. Λέγεται Μπρούς. Τον έχω τρεις μήνες τώρα. Ο Ρίτσαρντ δίστασε για μια στιγμή. 'Αλλά καθώς είδε το φοβερό, ένοχο, βλέμμα του ζώου, ίδιο και απαράλλαχτο, όπως το είδε τη στιγμή που ξεπετάχτηκε μέσα από το καλαθάκι, δεν αμφέβαλλε πια. 'Ηταν ο Ριρή.

— Σας είδοιω, Μίς Κάλει, πως αν επιμένετε να κρατήσετε αυτό το ζώο, θά...

—Ως μόνιμη απάντησι, η νέα του γύρισε την πλάτη, μπήκε στην κόμαρά της και του έκλεισε την πόρτα κατόμουτρα.

Στην αγκαλιά της κρατούσε έναν πελώριο μαύρο γάτο

Ο Ρίτσαρντ τότε πήγε στο θυρωρείο και έμαθε από τον θυρωρό, ότι η Μίς Κάλει είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στον τελευταίο όροφο, με δωματία προτιότερα και ότι είχε φέρει την κατόικησή της γάτα της. 'Αγκύρας μαζί της. Ντραπασμένος ο νέος έσπευσε ν' ανεβεί πάνω πάνω και διακριτικά χτύπησε την πόρτα της Φράνσις.

— Συγγνώμη, Μίς Κάλει, είπα μόλις του άνοιξε η νέα. Συνέχισε να ρωτάει. 'Αλλά είμαι τόνον απελπισμένος, γιατί έχασα τον Ριρή.

— Αυτό όμως δεν είναι λόγος για να κατηγορήτε τον κόσμο, όπως τον έκλειψαν.

— Με ξεγέλασε η καταληπτική όμοιότης του γάτου σας με τον Ριρή...

Και αφού της εξήγησε πως ήταν ο Ριρή, επρόθεσε:

—Όσοι σιγήσετε, πρέπει να ψάξω να βρω τον Ριρή. 'Η θεία μου θα μου το συγχωρήσει ποτέ, αν χαθώ ο χαϊδεμένος της γάτος. Είτε έβγα να με αποκλήρωσε...

— Τότε νομίζω πως αντί να κοιμώμαι, θα ήταν προτιμότερο να ψάξετε και να βρείτε τον Ριρή. Στην ανάγκη, βάλτε μια άγγελα στις εφημερίδες.

— Καλή ιδέα! 'Αλλά πρέπει να ψάξω πρώτα. Θά ήσαστε τόσο καλή, Μίς Κάλει, αν θέλατε να με βοηθήσετε. Οι δυο μαζί ίσως πετύχαμε καλύτερα. Και έπειτα έσείς ξέρετε από γάτες, ξέρετε πως να τις κοιτάσετε, ενώ εγώ...

— Εύχαριστώ, απάντησε η Φράνσις. "Αν νομίζετε πως η βοήθειά μου...

Το νιάκιμο βάσταξε μια δολιχέρη ώρα. 'Αλλά κανείς στην γαμψή δεν είχε δει μια μαύρη, φουντωτή γάτα της 'Αγκύρας. Τέλος, ο Ρίτσαρντ παρέσυρε τη Φράνσις μέσα σ' ένα έπιτατόριο.

— Μά εδώ μέσα τί γινεύονται; ρώτησε η νέα παραξενεμένη.

— Θεωρώ καθήκον μου να ψάξω και εδω, απάντησε ο Ρίτσαρντ με σοβαρότητα. 'Αλλά επειδή είναι η ώρα του φαγητού, δε δειπνήσουμε πρώτα.

Οι δυο νέοι έφαγαν μαζί, κοιμώμενοι και έτσι γνωρίστηκαν καλύτερα. Κατόπιν ο Ρίτσαρντ πρότεινε να πάνε στην πλησιέστερη κινηματογράφο.

— 'Αλλά ξέχασες πως πρέπει να ψάξω γάτο τον Ριρή; ρώτησε η νέα.

— Ακριβώς γι' αυτό δε πάμε να ψάξω μια ματιά και εκεί. Ξέρει κανείς ποτέ...

Την επομένη το πρωί, η Φράνσις κατέβηκε στο διαμέρισμά του Ρίτσαρντ και χτύπησε την πόρτα του.

— Άκουσε, Ρίτσαρντ, είπε η νέα. Σας πτόμουν άνοιξη ότι η απώλεια του Ριρή μου φαινόταν να έχω σοβαρές συνέπειες για σένα. 'Η θα λοιπόν, να σου προτείνω κάτι. Ο κόσμος μου, ο Μπρούς έχει έναν αδελφό, ο οποίος είναι ίδιος και απαράλλαχτος με τον Ριρή. Λοιπόν θα σου φέρω τον αδελφό του Μπρούς και στο διάστημα της εβδομάδας σου θα λείπει η θεία σου έχεις τον γάτο να τον συνηθίσεις να έλκει στο σπίτι.

— Έτσι θα της τον παραδώσεις, ότι του Ριρή, χωρίς εκείνη να αντιληφθεί ποτέ. 'Αν στο μεταξύ με την άγγελα που έβαλες στην εφημερίδα, βοηθή ο παρανοήσιμος Ριρή, τότε εσύ κρατάς τον αδελφό του Μπρούς.

— Και στο μεταξύ θα ψάχνουμε μαζί κάθε βράδυ για να τον βρούμε;

— Εύχαριστώ!

'Αλλά ούτε η άγγελα, ούτε η καθημερινή αναζήτηση των δύο νέων έφερε κανένα αποτέλεσμα. Στο μεταξύ, ο αδελφός του Μπρούς σιγήσε στο όνομα «Ριρή» και έτσι, την επομένη Παρασκευή, ο Ρίτσαρντ τον έστειλε στη θεία του, με την έξις σημείωσι:

«Αγαπητή θεία. Αυτός είναι ο Ριρή σου. Μ' αγάπη, ο Ρίτσαρντ σου.»

'Αλλά δεν είχε περάσει μια ώρα από την αποστολή του Ριρή, που ο Ρίτσαρντ έσπευσε έξω από το δωμάτιο της Φράνσις.

—Τι έπαθες, Ρίτσαρντ; ρώτησε η νέα ανήσυχη. Τι σου συνέβη;

— Καταστροφή! τραώλησε ο νέος. 'Η θεία "Εδελ θά με αποκλήρωσε ως φαυλό.

— Μά γιατί; Τι της έκανες;

—Ω! είναι φοβερό! Τώρα δά, βότσα μια μικρή φωτογραφία, η οποία μου έστειλε προ καιρού η θεία μου. Κιτάζε μόνι σου!

Η Φράνσις πήρε τη φωτογραφία. 'Από κάτω έγραφε:

ΕΓΩ ΚΙ' Ο ΡΙΡΗ

Η φωτογραφία παρίστανε τη θεία "Εδελ, με ένα πελώριο γάτο στα γόνατά της, αλλά ο γάτος αυτός δεν ήταν φουντωτός γάτος της 'Αγκύρας, αλλά ένας γάτος του Σιάμ με κοντό τριχωμά!

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1052)

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμης Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Παρ' όλο που εγώ ήμουν τότε πολύ επιπολαία, ενώ η Βαλεντίνη ήταν μια νέα επιφυλακτική και σοβαρή, ωστόσο τη συμπαθούσα ιδιαίτερα!... Τό έκλεκτό της άτομο, έλασκούσε μεγάλη επιρροή στην ψυχή μου!

—Λοιπόν, αφού τη θυμάστε καλά, άκουστε με! συνέχισε ο Μοντεχρήστος. 'Η τότε δεσποινίς Βαλεντίνη ντε Βιλεφόρ, ονομάζε-ται σήμερα κυρία Μορέλ... 'Αναγκασμένη από μερικά περιστατικά, τα οποία δεν μου επιτρέπεται να σας τα αποκλύψω, έγκα-τέλειψε πρό δυο έτών την Εύρώπη... Έφυγε για τις 'Ινδίες μαζί με τον σύζυγό της... 'Επειδή όμως είχαν ένα μικρό παιδάκι, το οποίο φυσικά δεν θα μπορούσαν να το περιποιηθούν καλά σ' αυτό το μακρινό και κουραστικότατο ταξίδι τους, το έμπιστευ-θηκαν στην κυρία Δαγκλάρ, στη μητέρα σας... Και τους άκο-λούθησε κι' αυτή, στο ταξίδι τους!

—Ω, τη φτώχη μου μητέρα! διέκοψε η Λουκιόλα, με πόνο. Θανατώθηκε, ύστερα απ' τα τόσα πλούτη της, να δεχτεί θέσι παι-δαγωγού και τροφού!...

—Κόρη μου, η φτώχεια κ' η ανάγκη είναι τρομεροί διδάσκαλοι! είπε με συμπόνια και με θλίψη ο Μοντεχρήστος. 'Αλλωστε, η μητέρα σας δεν είναι τώρα η γυναίκα εκείνη, όπως τη γνωρίσατε σέ άλλες εποχές!... 'Η μητέρα σας μ' εγγνωμοσύνη δέχτηκε αυ-τή τη θέσι, αγανάκει και περιποιείται στοργικώτατα το παιδάκι κ' έτσι ανακουφίζεται απ' τις θλίψεις του δύσνηρου παρελθόν-τος της!...

—Όστε, κύριε κόμη, έφυγε η μητέρα μου για τις μακρινές έ-κείνες χώρες;... Για τις 'Ινδίες αυτές, στη σκέψη και μόνο των οποίων ανατριχιάζω από απελπισία!... "Ω, δυστυχισμένη μου μητέρα!... Μπορείτε τουλάχιστον να μου πείτε, πού θρί-σκεται ακριβώς;... Θά ήθελα να της γράψω, να την πα-ρηγορήσω και να την διαβεβαιώσω ότι δεν την έχασα ποτέ μου!...

—Αυτή τη στιγμή, δεσποινίς, άγνωσ κι' εγώ την ακριβή διεύθυνση των Μορέλ! είπε ο κόμης Μοντεχρήστος, ύστε-ρα από λιγότερη σκέψη. 'Η τελευταίες ειδήσεις των πού έχω, χρονολογούνται πρό έξη μηνών. Κατά την εποχή λοιπόν εκείνη, με πληροφορούσαν με έπιστολή τους, ότι κατευθυνόντουσαν προς το Πεντζάπ!... 'Από τότε, δεν έχω πια ειδήσεις των... Μην απελπίζεστε όμως, δεσποι-νίς... 'Ελπίζω, ότι γρήγορα θα μάς δώσουν πάλι ευχάρι-στα νέα τον!

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε ένας άλλόκοτος υπόκα-σος ήχος. Φαινόταν σαν ήχος κουδουνιού, το οποίο χτυ-πούσε στο θά-θος υπογείου.

Ο Μοντεχρή-στος σηκώθηκε τότε κ' είπε στη Λουκιόλα, με έρωτα ή πό καθορμηκό από θαλάσσια ά-πό πόν:

—Παρά μου, είμαι πολύ ελ-τυχής γιατί σας είδα. 'Αν στο παρελθόν σας υπάργουν μερικές άσυνε-σίες, νευρικό-τητες κι' εγωί-στικά άσθη-ματα—σάν κι' αυτά που σας έπορεύαν μα-κρὰ απ' τους γονείς σας—

Ο Μοντεχρήστος ξεδιπλώσε ένα χαρτί και εξακολούθησε, με φωνή παλλόμενη από συγκίνηση.

σήμερα όμως το εξαγοράσατε αυτό το παρελθόν... Πληρώσατε ακριβώς τα σφάλματά σας εκείνα, γιατί πάντως είναι σφάλμα για μια κοπέλλα να κρίνει τη διαγωγή των γονέων της, να τους αποδοκιμάζει τόσο αυστηρά και να δραπετεύει απ' το σπίτι έ-πειτα!... Είμαι ειλικρινής... 'Επιθυμώ να σας λέω πάντα την αλήθεια, είτε δυσάρεστη, είτε ευχάριστη είναι αυτή!... Γι' αυτό, προσθέτω ακόμη ότι σήμερα είστε έντελώς εξαγνισμένη κ' είστε σε όλα άνηξια της λατρείας ενός τόσο ευγενούς άν-δρός, όπως ε...

—...όπως ο 'Ασλίττα, έ κύριε κόμη; διέκοψε με άσυγκράτητη λαχτάρα η Λουκιόλα. "Ω, σάς εγγνωμονώ βαθύτατα, κύριε κόμη, για το κουράγιο που μου δίνετε!... Και τη ζωή μου την ίδια ακόμη θα θυσιάζω, για να γίνω άξια της αγάπης του έ-κλεκτού αυτού ανθρώπου!... 'Απ' την αρχή ακόμη που σας εί-δα, λαχταρούσα να σας ρωτήσω πού βρίσκεται και τί άπόγινε ο άγαπημένος μου!... Και μόλις τώρα, κατορθώνω επιτέλους να σας υποβάλω την έρώτησι αυτή!

Ο Μοντεχρήστος κούνησε με συγκρατημένη θλίψη το κεφάλι του. Και μουρμούρισε σκεπτικός:

—Ο μαρκήσιος συνελήφθη πρό δυο ώρων!

Η Λουκιόλα χλώμιασε.

—Θέέ μου!... Θέέ μου! μουρμούρισε έντρομη η φτώχη νέα. Τόν έπιασαν!... Μά αυτό ίσοδυναμεί με τόν θάνατό του: Θά τον βασανίσουν οι τύρανοι κ' ύστερα θά τόν σκοτώσουν!

—Έπεσε στα γόνατα κατόπιν, έμπλεξε τά χέρια της και με τόνο υπεράτης ίκεοίας στη φωνή της, είπε στον Μοντεχρήστο:

—Σώστε τον, κύριε κόμη!... 'Εκεί στο φρούριο που είναι κλει-σμένος και πού δεν μπορεί να πλησιάσω για να πεθάνω κι' εγώ μαζί του, θά τον βασανίσουν φριχτά οι δι-μοί!... Κ' ύστε-ρα θά τόν σκο-τώσουν, γιατί ποτέ του ο ύπε-ρήφανος λατρευ-τός μου δεν θά προδώσει τους άλλους συναι-στας σπαθούς του!

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—'Ηταν άξιοδά-κρυτη η φτώχη νέα. Δάγκανε με άπόγιναι τά χέ-ρια της, τρα-βούσε τά μαλλιά της κι' εξακο-λουθούσε να ξε-φωνίζει σπαρα-χτικά:

—Σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

—Ω, σώστε τον, κύριε κόμη, έ-σείς που είστε πανίσχυροι!...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

(Ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο της αισθηματικής Βιρτζίνια Μπρούκ για τις μικρούλες και δυστυχισμένες κομπάρσες των «στούντιο»)

ΣΦΑΛΩΣ θα σάς φανή περιεργό που αντί να σάς διηγηθώ τους έρωτές μου και τις ιδιοτροπίες μου, καταπιόσθηκα με τα θέασινα των κομπάρσων. Πολλοί από τους θαυμαστές μου, είμαι θεαταί, ότι ούτε θα καταδεχθούν να διαβάσουν το άρθρο μου αυτό. Άλλοι πάλι θ' απογοητευθούν. Μά τι έπαθε, θα ρητήσουν, αυτή η τόσο εύθυμη «βεντέτα» και θάλλθηκε να εξιστορήσει τα δραματικά επεισόδια αυτών των δυστυχισμένων κοριτσιών; Δεν ξέρει λοιπόν, ότι δλ' αυτά έχουν γραφή εκατό φορές κι' ότι δεν έχουν πει κανένα ενδιαφέρον; Κι' όμως πρέπει να τους πω, ότι κάνουν λάθος. Η άφορμή που με κάνει να γράψω αυτές τις γραμμές, είναι κάτι, που κι' αυτοί ακόμη οι διευθυντές των κινηματογραφικών εταιρειών δεν το έχουν προσέξει: είναι η αδυναμία

δλων των κομπάρσων και πρό πάντων των γυναικών, η όποιες μόλις αρχίσουν να «γυρίζουν», γίνονται... αξιολύπητοι. Καθώς βλέπετε λοιπόν θα σάς αναφέρω μερικά επεισόδια των κομπάρσων στα «στούντιο», από τα οποία φαίνονται καθαρά τα τολμηρά δεινρά τους κι' η άπραγματοποίητες φιλοδοξίες τους.

Οι κομπάρσοι και η κομπάρσα, καθώς ξέρετε, διαορίζονται σε δυο μεγάλες κατηγορίες: στους μονίμους και στους έκτακτους. Οι πρώτοι παίρνουν τακτικά πέντε, δεκάρι ή και είκοσι δολάρια την εβδομάδα. Όλη τη μέρα κάθονται σε μία μεγάλη αίθουσα των «στούντιο», παίζουν χαρτιά, καπνίζουν πρόστουχα τσιγάρα και πίνουν τα πιο φτηνά ποτά του μπάρ. Άντρες και γυναίκες μέ-

νουν εκεί δώδεκα ώρες, μέσα σε μία τρομακτική ατμόσφαιρα, περιμένοντας να έρθει η σειρά τους για να κάνουν το ρόλο του υπηρέτη, της καμαριέρας, της μαγείρισσας, του θωβού προσώπου. Οι νέοι φορούν τριμμένα κοστούμια κι' η γυναίκες ξεθωριασμένες τουαλέτες, ραμμένες κάλτσες και μπαλωμένα παπούτσια. Ωστόσο, είναι πάντοτε γελαστοί και εύθυμοι. Η δεύτερη κατηγορία των κομπάρσων κάθε μέρα σχηματίζει ουρά έξω από τα «στούντιο» και περιμένει υπομονετικά την άφιξη, το σκηνοθέτη. Εκείνος θα τους κυτάξει, όπως ο γασάπης τ' άρνι, θα διαλέξει τους ανθρώπους που του χρειάζονται για λίγες ώρες και θα πάει να κλεισθεί στο γραφείο του, διαφορώντας για τις παρακλήσεις των ανδρών και τα δάκρυα και τις ικεσίες των δυστυχισμένων κοριτσιών.

Έτυχα κάποτε σ' αυτή τη τραγική σκηνή του διαλέγματος των κομπάρσων. Χίλια βλέμματα παρακολουθούσαν μ' ίκεσία την σκηνοθέτη και χίλια πρόσωπα, χλωμά από τις στερήσεις, προσπαθούσαν να γελάσουν. Είδα μία πραγματική Ρωσίδα κόμησσα να στέκεται δίπλα από μία μικρούλα με σκισμένο φουστάνι κι' έναν νέο που είχε γνωρίσει άλλοτε στο Μπρούκγουαϊν ως καλό χορευτή.

Η Βιρτζίνια Μπρούκ

τή, να περιμένη υπομονετικά τη σειρά του. Φορούσε ένα εξορισμένο φράκο και κρατούσε στα χέρια τα γάντια του, γιατί ήταν σ' άθλια κατάσταση. Όλος αυτός ο κόσμος πρέπει να έρετε, ότι στην πατρίδα του ήταν κάτι. Οι περισσότεροι είτε για διά καλών οικογενειών, μά θυσίασαν ασυλλόγιστα τη ζωή τους στο τολμηρό τους όνειρο να γίνουν «άστερες». Η γυναίκες είναι επίσης υπερβολικά όμορφες, σωστές κούκλες κι' ο πόντος τους μοιάζει καταπιληκτικά με τις διάφορες «βεντέτες». Όταν δεν έχουν τύχη και πεθαίνουν στο πεζοδρόμιο.

Και τώρα, ως ρίξουμε ένα μάτι στα «στούντιο» την ώρα που οι διάφοροι κομπάρσοι ετοιμάζονται να «γυρουν». Ο κομπάρσος που θα υποδυθεί το ρόλο του υπηρέτη, φοράει από δυο ή τρεις τη λιθόρετα του με τα χρυσά κουμπιά και τις δαντέλες. Περιπατεί με ύψος μαρκησιού, προσέχει να μην άκουμπήσει ποτέ τον κανέλι άνθρωπος και τον λερόση και δεν καταδέχεται να μιλήσει με τους ηλεκτρολόγους και τους έργατες που σπιντίζουν στο σόμα. Έτσι όμως έπρεπε να είναι άφοι τους το έλεγε η φλόσσα. Και για να τους κάνει μάλιστα να την πιστέψουν, τους πήγε σ' ένα έξοχο κέντρο και διασκέδασαν. Και το έραβό πηγε να κοιμηθεί στην άποθήκη της ένθουσιασμένης. Οι παλιοί φίλοι της τη λάτρευαν τώρα πια σαν ένα έξωτικό πλάσμα, σαν μία θεά. Κι' αυτή ήταν η μεγαλύτερη της ικανοποίηση.

Μήπως κι' η Τζόαν Κράουφορντ όταν άκομη ήταν μία απλή κι' άσημη χορεύτρια, δεν είχε κάτι παρόμοιες αδυναμίες; Άλλα κι' αυτός ο Κλάρκ Γκέμπλ, όταν ήταν υπάλληλος στα τραίνα δεν προκαλούσε τα ελεφαντά χαμόγελα των γυναικών, τις «δ» ποιες τολμούσε να φλερτάρη;

Γι' αυτό στο Χόλλυγουντ δεν μπορεί να κατηγορηθούν κανέναν για τη ζωή του. Η σημερινή κομπάρσα μπορεί αύριο να γίνει διάσημη «βεντέτα». Όπως κι' ο μεγάλος γόος μπορεί να πέσει σε δυσμένεια, να μη «γυρίσει» πειάκι φιλμ και να καταλήξει πάλι από εκεί που άρχισε την «καριέρα» του. Υπάρχουν «άστερες» που έσσανίζον τους φτωχούς κομπάρσους και τους μεταχειρίζονται σαν υπηρέτες τους. Πολλές φορές τους στέλνουν ακόμη σε δουλειές τους, τους στέλνουν να τους πάν τα ερωτικά τους γράμματα. Άλλες τέλος τους σκαρώνουν διάφορες ιστορίες για να γελάσουν με το πόνο τους ή το θυμό τους. Έγώ όμως πάντα τους φέρνωμαι μ' ευγένεια και τους συμπαθώ. Καταλαβαίνω τα θέασινα τους, ξέρω τι έχουν υποφέρει μέχρι να καταρθώσουν να τρυπώσουν σ' αυτή τη θεοσύλη των «στούντιο». Γι' αυτό ποτέ δεν τους πικραίνω και τους μεταχειρίζομαι σαν συναδέλφους μου. Κι' αυτό τους κάνει υπερήφανους. Και διασκεδάζω όταν τους ακούω να λέν στις συζητήσεις τους:

—Η φίλη μου, η Βιρτζίνια Μπρούκ!... Καταλαβαίνω ότι αυτό είναι μία από τις αδυναμίες τους και δεν τους παρεξηγώ. Έπειτα για ποιο λόγο να τους παρεξηγήσω; Μήπως κι' αυτοί δεν είναι καλλιτέχνες; Μήπως κι' αυτοί δεν έχουν όνειρα κι' ιδανικά; Οι κομπάρσοι είναι οι διάττοντες «άστερες» του Χόλλυγουντ.

Η μικρούλα, γοητευτική απ' δλ' αυτά τα παιχνίδια μεταξωτά διαλέγει, διαλέγει ένα σωρό τουαλέτες, μ' ή μ' ή φυσικά, δεν την έλκει. Ωστόσο ήταν άρκετα ξυπνη. Έδωσε τη διεύθυνση του πολυκατομυριού κι' έφυγε από τ' άπειρη θουσιασμένη. Την ίδια μέρα μόλις η τουαλέτες της φέρθηκαν στο μέγαρο Μπρούκ πήγε κι' έβγαζε και ζήτησε να τον δει. Ο μερικανός που δεν ήθελε ποιος του είχε παίξει αυτό το άσχημο παιχνίδι, ήταν άφρον. Ποι διάβολο έφρενόν. Ποι ξεφουτρώσει αυτή η Σπική; Πως είχε το έργο να παρουσιάζετα ως πόντος; Μόλις λοιπόν ο πόντος της το άνηγγειλε την σκεπή της Ντόλυ, έστράφη σ' αλόνι με το σκοπό να πετάξει με τις... κλωστές π' το σπίτι του.

Η Ντόλυ όμως ήταν έξυπνη και γοητευτική. Πριν να προλάβει της μιλήσει, ρίχτηκε σ' γκαλιά του, τον έβαλε στα φίλια και του έβγαλε τα οσέδι της. Ζήτησε συγγνώμη για ό,τι έκανε. Ο Πέρσινγκ που είχε την Ντόλυ του γούστασε όχι μόνο της χάρισε τις αλέτες, αλλά την κρα-

τη, να περιμένη υπομονετικά τη σειρά του. Φορούσε ένα εξορισμένο φράκο και κρατούσε στα χέρια τα γάντια του, γιατί ήταν σ' άθλια κατάσταση. Όλος αυτός ο κόσμος πρέπει να έρετε, ότι στην πατρίδα του ήταν κάτι. Οι περισσότεροι είτε για διά καλών οικογενειών, μά θυσίασαν ασυλλόγιστα τη ζωή τους στο τολμηρό τους όνειρο να γίνουν «άστερες». Η γυναίκες είναι επίσης υπερβολικά όμορφες, σωστές κούκλες κι' ο πόντος τους μοιάζει καταπιληκτικά με τις διάφορες «βεντέτες». Όταν δεν έχουν τύχη και πεθαίνουν στο πεζοδρόμιο.

Και τώρα, ως ρίξουμε ένα μάτι στα «στούντιο» την ώρα που οι διάφοροι κομπάρσοι ετοιμάζονται να «γυρουν».

Ο κομπάρσος που θα υποδυθεί το ρόλο του υπηρέτη, φοράει από δυο ή τρεις τη λιθόρετα του με τα χρυσά κουμπιά και τις δαντέλες. Περιπατεί με ύψος μαρκησιού, προσέχει να μην άκουμπήσει ποτέ τον κανέλι άνθρωπος και τον λερόση και δεν καταδέχεται να μιλήσει με τους ηλεκτρολόγους και τους έργατες που σπιντίζουν στο σόμα. Έτσι όμως έπρεπε να είναι άφοι τους το έλεγε η φλόσσα. Και για να τους κάνει μάλιστα να την πιστέψουν, τους πήγε σ' ένα έξοχο κέντρο και διασκέδασαν. Και το έραβό πηγε να κοιμηθεί στην άποθήκη της ένθουσιασμένης. Οι παλιοί φίλοι της τη λάτρευαν τώρα πια σαν ένα έξωτικό πλάσμα, σαν μία θεά. Κι' αυτή ήταν η μεγαλύτερη της ικανοποίηση.

Μήπως κι' η Τζόαν Κράουφορντ όταν άκομη ήταν μία απλή κι' άσημη χορεύτρια, δεν είχε κάτι παρόμοιες αδυναμίες; Άλλα κι' αυτός ο Κλάρκ Γκέμπλ, όταν ήταν υπάλληλος στα τραίνα δεν προκαλούσε τα ελεφαντά χαμόγελα των γυναικών, τις «δ» ποιες τολμούσε να φλερτάρη;

Γι' αυτό στο Χόλλυγουντ δεν μπορεί να κατηγορηθούν κανέναν για τη ζωή του. Η σημερινή κομπάρσα μπορεί αύριο να γίνει διάσημη «βεντέτα». Όπως κι' ο μεγάλος γόος μπορεί να πέσει σε δυσμένεια, να μη «γυρίσει» πειάκι φιλμ και να καταλήξει πάλι από εκεί που άρχισε την «καριέρα» του. Υπάρχουν «άστερες» που έσσανίζον τους φτωχούς κομπάρσους και τους μεταχειρίζονται σαν υπηρέτες τους. Πολλές φορές τους στέλνουν ακόμη σε δουλειές τους, τους στέλνουν να τους πάν τα ερωτικά τους γράμματα. Άλλες τέλος τους σκαρώνουν διάφορες ιστορίες για να γελάσουν με το πόνο τους ή το θυμό τους. Έγώ όμως πάντα τους φέρνωμαι μ' ευγένεια και τους συμπαθώ. Καταλαβαίνω τα θέασινα τους, ξέρω τι έχουν υποφέρει μέχρι να καταρθώσουν να τρυπώσουν σ' αυτή τη θεοσύλη των «στούντιο». Γι' αυτό ποτέ δεν τους πικραίνω και τους μεταχειρίζομαι σαν συναδέλφους μου. Κι' αυτό τους κάνει υπερήφανους. Και διασκεδάζω όταν τους ακούω να λέν στις συζητήσεις τους:

—Η φίλη μου, η Βιρτζίνια Μπρούκ!... Καταλαβαίνω ότι αυτό είναι μία από τις αδυναμίες τους και δεν τους παρεξηγώ. Έπειτα για ποιο λόγο να τους παρεξηγήσω; Μήπως κι' αυτοί δεν είναι καλλιτέχνες; Μήπως κι' αυτοί δεν έχουν όνειρα κι' ιδανικά; Οι κομπάρσοι είναι οι διάττοντες «άστερες» του Χόλλυγουντ.

Η μικρούλα, γοητευτική απ' δλ' αυτά τα παιχνίδια μεταξωτά διαλέγει, διαλέγει ένα σωρό τουαλέτες, μ' ή μ' ή φυσικά, δεν την έλκει. Ωστόσο ήταν άρκετα ξυπνη. Έδωσε τη διεύθυνση του πολυκατομυριού κι' έφυγε από τ' άπειρη θουσιασμένη. Την ίδια μέρα μόλις η τουαλέτες της φέρθηκαν στο μέγαρο Μπρούκ πήγε κι' έβγαζε και ζήτησε να τον δει. Ο μερικανός που δεν ήθελε ποιος του είχε παίξει αυτό το άσχημο παιχνίδι, ήταν άφρον. Ποι διάβολο έφρενόν. Ποι ξεφουτρώσει αυτή η Σπική; Πως είχε το έργο να παρουσιάζετα ως πόντος; Μόλις λοιπόν ο πόντος της το άνηγγειλε την σκεπή της Ντόλυ, έστράφη σ' αλόνι με το σκοπό να πετάξει με τις... κλωστές π' το σπίτι του.

Η Ντόλυ όμως ήταν έξυπνη και γοητευτική. Πριν να προλάβει της μιλήσει, ρίχτηκε σ' γκαλιά του, τον έβαλε στα φίλια και του έβγαλε τα οσέδι της. Ζήτησε συγγνώμη για ό,τι έκανε. Ο Πέρσινγκ που είχε την Ντόλυ του γούστασε όχι μόνο της χάρισε τις αλέτες, αλλά την κρα-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

κι' ένα μήνα κοντά του. Κι' αυτή η εύνοια του εκατομμυριούχου έκανε την Ντόλυ να πάρει μια καλή θέσι στο «στούντιο» και να της αναθέσουν ένα μικρό ρόλο. Όλοι πειά σήμερα έβρουν την Ντόλυ με το παρατσούκλι «η φίλη του Πέρσινγκ» και γελούν όποτε θυμηθούν το ξέγυινο τέχνασμά της.

Η φλόσσα πάλι είχε ένα τετράξανθο πλάσμα. Πριν να προσληφθεί στο «στούντιο», έτρωγε μία φορά κάθε δυο μέρες και κοιμόταν το καλοκαίρι στους πάγκους των δημοσίων πάρκων και το χειμώνα στις καρέκλες των μπαρ που διανυκτέρευαν. Ήταν μία όμορφη αλήτισσα. Ωστόσο δλ' αυτά τα τραβούσε γιατ' ήθελε να μείνει τιμιο κορίτσι. Η συντροφιά της εκείνο τον καιρό ήταν διάφοροι ζητιάνοι κι' ύποπτα άτομα, τα οποία όμως της σέβονταν και την αγαπούσαν. Άλλωστε ήταν σε θέσι να τους κάνει να τη σεβασθούν. Όταν λοιπόν η φλόσσα έγινε κομπάρσα μέσα στο «στούντιο» δεν υπερηφανεύθηκε καθόλου. Παρεκάλειε μάλιστα να της παραχωρήσουν μία μικρή άποθήκη για να κοιμάται! Κανείς φυσικά δεν της τ' άρνήθηκε. Όλοι μάλιστα την συμπονούσαν κι' αϊ της φερνόντουσαν με μεγάλη ευγένεια.

Η φλόσσα επί ένα μήνα έκανε αίματηρές οικονομίες. Φύλαγε ακόμη κι' αυτά τα πουρμπουάρ που της έδιναν η μεγάλες «βεντέτες». Μία μέρα ζήτησε άδεια. Ήθελε να πάει να δει τους παλιούς φίλους της. Και πράγματι πήγε για να τους άναγγειλ η ότι είχε γίνει διάσημος «άστερας». Οι άλγτες έμειναν μ' άνοιχτο στόμα. Έτσι όμως έπρεπε να είναι άφοι τους το έλεγε η φλόσσα. Και για να τους κάνει μάλιστα να την πιστέψουν, τους πήγε σ' ένα έξοχο κέντρο και διασκέδασαν. Και το έραβό πηγε να κοιμηθεί στην άποθήκη της ένθουσιασμένης. Οι παλιοί φίλοι της τη λάτρευαν τώρα πια σαν ένα έξωτικό πλάσμα, σαν μία θεά. Κι' αυτή ήταν η μεγαλύτερη της ικανοποίηση.

Μήπως κι' η Τζόαν Κράουφορντ όταν άκομη ήταν μία απλή κι' άσημη χορεύτρια, δεν είχε κάτι παρόμοιες αδυναμίες; Άλλα κι' αυτός ο Κλάρκ Γκέμπλ, όταν ήταν υπάλληλος στα τραίνα δεν προκαλούσε τα ελεφαντά χαμόγελα των γυναικών, τις «δ» ποιες τολμούσε να φλερτάρη;

Γι' αυτό στο Χόλλυγουντ δεν μπορεί να κατηγορηθούν κανέναν για τη ζωή του. Η σημερινή κομπάρσα μπορεί αύριο να γίνει διάσημη «βεντέτα». Όπως κι' ο μεγάλος γόος μπορεί να πέσει σε δυσμένεια, να μη «γυρίσει» πειάκι φιλμ και να καταλήξει πάλι από εκεί που άρχισε την «καριέρα» του. Υπάρχουν «άστερες» που έσσανίζον τους φτωχούς κομπάρσους και τους μεταχειρίζονται σαν υπηρέτες τους. Πολλές φορές τους στέλνουν ακόμη σε δουλειές τους, τους στέλνουν να τους πάν τα ερωτικά τους γράμματα. Άλλες τέλος τους σκαρώνουν διάφορες ιστορίες για να γελάσουν με το πόνο τους ή το θυμό τους. Έγώ όμως πάντα τους φέρνωμαι μ' ευγένεια και τους συμπαθώ. Καταλαβαίνω τα θέασινα τους, ξέρω τι έχουν υποφέρει μέχρι να καταρθώσουν να τρυπώσουν σ' αυτή τη θεοσύλη των «στούντιο». Γι' αυτό ποτέ δεν τους πικραίνω και τους μεταχειρίζομαι σαν συναδέλφους μου. Κι' αυτό τους κάνει υπερήφανους. Και διασκεδάζω όταν τους ακούω να λέν στις συζητήσεις τους:

—Η φίλη μου, η Βιρτζίνια Μπρούκ!... Καταλαβαίνω ότι αυτό είναι μία από τις αδυναμίες τους και δεν τους παρεξηγώ. Έπειτα για ποιο λόγο να τους παρεξηγήσω; Μήπως κι' αυτοί δεν είναι καλλιτέχνες; Μήπως κι' αυτοί δεν έχουν όνειρα κι' ιδανικά; Οι κομπάρσοι είναι οι διάττοντες «άστερες» του Χόλλυγουντ.

ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΜΠΡΟΥΚ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

Ο Ιεροκήρυξ Χαροφί, μιλώντας μία μέρα για τη φιλοεργή ευχλωτία του διασίου συναδέλφου του Μπουρναλάου, έλεγε τα εξής:

—Όταν έζηρούσε στη Ρωμηνέ το λόγο του Θεού, ο Μπουρναλάου, ένας ό κόσμος άφηνε στη μέση τις δουλειές του κι' έτρεχε να τον άκουση... Είχε αναστατωθή έτσι η πόλις και κανένας δεν έκανε το καθήκον του. Οι γιατροί άφηναν τους ασθενείς των κι' έτρεχαν στην έκκλησία, οι δικηγόροι τους πελάτες των, οι έμποροι τα καταστήματά των, κλπ. κλπ.

—Και τι άπόγνε κατόπιν; ρώτησε ο φιλόσοφος Μενάξ.

—Τι ήθελες άπόγνι; είτε ο Χαροφί, με άρέσει. Τον διαδέχτηκα εγώ στο κήρυγμα, και τα πάντα έπαυαν.

—Ο Πέρσινγκ που είχε την Ντόλυ του γούστασε όχι μόνο της χάρισε τις αλέτες, αλλά την κρα-

τη, να περιμένη υπομονετικά τη σειρά του. Φορούσε ένα εξορισμένο φράκο και κρατούσε στα χέρια τα γάντια του, γιατί ήταν σ' άθλια κατάσταση. Όλος αυτός ο κόσμος πρέπει να έρετε, ότι στην πατρίδα του ήταν κάτι. Οι περισσότεροι είτε για διά καλών οικογενειών, μά θυσίασαν ασυλλόγιστα τη ζωή τους στο τολμηρό τους όνειρο να γίνουν «άστερες». Η γυναίκες είναι επίσης υπερβολικά όμορφες, σωστές κούκλες κι' ο πόντος τους μοιάζει καταπιληκτικά με τις διάφορες «βεντέτες». Όταν δεν έχουν τύχη και πεθαίνουν στο πεζοδρόμιο.

Και τώρα, ως ρίξουμε ένα μάτι στα «στούντιο» την ώρα που οι διάφοροι κομπάρσοι ετοιμάζονται να «γυρουν».

Ο κομπάρσος που θα υποδυθεί το ρόλο του υπηρέτη, φοράει από δυο ή τρεις τη λιθόρετα του με τα χρυσά κουμπιά και τις δαντέλες. Περιπατεί με ύψος μαρκησιού, προσέχει να μην άκουμπήσει ποτέ τον κανέλι άνθρωπος και τον λερόση και δεν καταδέχεται να μιλήσει με τους ηλεκτρολόγους και τους έργατες που σπιντίζουν στο σόμα. Έτσι όμως έπρεπε να είναι άφοι τους το έλεγε η φλόσσα. Και για να τους κάνει μάλιστα να την πιστέψουν, τους πήγε σ' ένα έξοχο κέντρο και διασκέδασαν. Και το έραβό πηγε να κοιμηθεί στην άποθήκη της ένθουσιασμένης. Οι παλιοί φίλοι της τη λάτρευαν τώρα πια σαν ένα έξωτικό πλάσμα, σαν μία θεά. Κι' αυτή ήταν η μεγαλύτερη της ικανοποίηση.

Μήπως κι' η Τζόαν Κράουφορντ όταν άκομη ήταν μία απλή κι' άσημη χορεύτρια, δεν είχε κάτι παρόμοιες αδυναμίες; Άλλα κι' αυτός ο Κλάρκ Γκέμπλ, όταν ήταν υπάλληλος στα τραίνα δεν προκαλούσε τα ελεφαντά χαμόγελα των γυναικών, τις «δ» ποιες τολμούσε να φλερτάρη;

Γι' αυτό στο Χόλλυγουντ δεν μπορεί να κατηγορηθούν κανέναν για τη ζωή του. Η σημερινή κομπάρσα μπορεί αύριο να γίνει διάσημη «βεντέτα». Όπως κι' ο μεγάλος γόος μπορεί να πέσει σε δυσμένεια, να μη «γυρίσει» πειάκι φιλμ και να καταλήξει πάλι από εκεί που άρχισε την «καριέρα» του. Υπάρχουν «άστερες» που έσσανίζον τους φτωχούς κομπάρσους και τους μεταχειρίζονται σαν υπηρέτες τους. Πολλές φορές τους στέλνουν ακόμη σε δουλειές τους, τους στέλνουν να τους πάν τα ερωτικά τους γράμματα. Άλλες τέλος τους σκαρώνουν διάφορες ιστορίες για να γελάσουν με το πόνο τους ή το θυμό τους. Έγώ όμως πάντα τους φέρνωμαι μ' ευγένεια και τους συμπαθώ. Καταλαβαίνω τα θέασινα τους, ξέρω τι έχουν υποφέρει μέχρι να καταρθώσουν να τρυπώσουν σ' αυτή τη θεοσύλη των «στούντιο». Γι' αυτό ποτέ δεν τους πικραίνω και τους μεταχειρίζομαι σαν συναδέλφους μου. Κι' αυτό τους κάνει υπερήφανους. Και διασκεδάζω όταν τους ακούω να λέν στις συζητήσεις τους:

—Η φίλη μου, η Βιρτζίνια Μπρούκ!... Καταλαβαίνω ότι αυτό είναι μία από τις αδυναμίες τους και δεν τους παρεξηγώ. Έπειτα για ποιο λόγο να τους παρεξηγήσω; Μήπως κι' αυτοί δεν είναι καλλιτέχνες; Μήπως κι' αυτοί δεν έχουν όνειρα κι' ιδανικά; Οι κομπάρσοι είναι οι διάττοντες «άστερες» του Χόλλυγουντ.

Η μικρούλα, γοητευτική απ' δλ' αυτά τα παιχνίδια μεταξωτά διαλέγει, διαλέγει ένα σωρό τουαλέτες, μ' ή μ' ή φυσικά, δεν την έλκει. Ωστόσο ήταν άρκετα ξυπνη. Έδωσε τη διεύθυνση του πολυκατομυριού κι' έφυγε από τ' άπειρη θουσιασμένη. Την ίδια μέρα μόλις η τουαλέτες της φέρθηκαν στο μέγαρο Μπρούκ πήγε κι' έβγαζε και ζήτησε να τον δει. Ο μερικανός που δεν ήθελε ποιος του είχε παίξει αυτό το άσχημο παιχνίδι, ήταν άφρον. Ποι διάβολο έφρενόν. Ποι ξεφουτρώσει αυτή η Σπική; Πως είχε το έργο να παρουσιάζετα ως πόντος; Μόλις λοιπόν ο πόντος της το άνηγγειλε την σκεπή της Ντόλυ, έστράφη σ' αλόνι με το σκοπό να πετάξει με τις... κλωστές π' το σπίτι του.

Η Ντόλυ όμως ήταν έξυπνη και γοητευτική. Πριν να προλάβει της μιλήσει, ρίχτηκε σ' γκαλιά του, τον έβαλε στα φίλια και του έβγαλε τα οσέδι της. Ζήτησε συγγνώμη για ό,τι έκανε. Ο Πέρσινγκ που είχε την Ντόλυ του γούστασε όχι μόνο της χάρισε τις αλέτες, αλλά την κρα-

Προ ήμερων ένας σαρφέν στην Πορτογαλία, περνώντας από ένα γρασιδι, χτύπησε σε μία στιγμή το κλάξον του αυτοκινήτου του, το οποίο έβγαλε έναν ήχο όμοιο ακριβώς με το βέλασμα της αγελάδας.

Εκείνη την ώρα ακριβώς έβασκε στο πλαϊνό γρασιδι μία αγελάδα, η οποία μόλις άκουσε το κλάξον, ώρμησε κατά το αυτοκίνητο, έσπασε τα τζάμια του και τρανιάτισε σοβαρά το σαρφέν με τα κέρατά της...

—Όλα τα ζώα σχεδόν κοιμούνται έξαίρετα, ακόμα και κείνα που δεν έχουν εη ποτέ τους θάλασσα.

—Η Εξαιρέσις είχε έλαχστες. Άκόμα και το κουνέλι, που άπεχθάνεται το νερό σε μεγάλο βαθμό, μπορεί, δάσας κινδυνεύει, να κοιμηθήσει θανάσιμα.

—Άριστοι στο κούμπι είναι τ' άλογα, τα ποντίκια και οι ελέφαντες. Ένας τόνος έκτοπιζει 11 κινδία μέτρα νερό.

—Με τη βάσι αυτή υπολογίζεται το έκτόπιμα των πλοίων.

—Στο Ίλινόις της Αμερικής κάποιος πλοιοπόος γαιοκτήμων, όνομαζόμενος Τζόν Ράιντ, ώρισε στη διαθήκη του όπως μετά το θάνατό του και το μέγαρό του με όλα τα ες αυτό εύρισκόμενα έπιπλα και διάφορα άντικείμενα.

—Πράγματι, η έπιθυμία του ιδιοτρόπου Αμερικανού εξετελέσθη με όλη την έπισημότητα, κάλιστα!...

—Τον περσιόμένο χειμώνα, στο ναό της Πεντηκοστής, στο Λίβερπουλ, προεκηρύχθη ένας πρωτότυπος διαγωνισμός.

—Όσοι θα λάβαιναν μέρος στον διαγωνισμό αυτό, έπρεπε να διαβάσουν την Άγία Γραφή, δίχως διακοπή, σ' όσο το δυνατόν πιο μικρό χρονικό διάστημα.

Οι διαγωνιζόμενοι άρχισαν πράγματι το διάβασμα τη νύχτα της Κυριακής κι' ο πρώτος εξ αυτών τέλειωσε σε 52 ώρες και 35 λεπτά.

—Ως τότε το ρεκόρ το κατείχε ένας πάστορ από το Ίλινόις, ο όποιος διάβασε τη Βίβλο σε 54 ώρες και 55 λεπτά.

—Σε μερικές χώρες της Ανατολής, η καλύτερη φέρνουν τύχη!

—Οι ιδιογενείς, π.χ., του Ανάμ, στις τελετές των γάμων τους, χρησιμοποιούν ειδικούς «τελάληδες», που... καταριούνται τους νεονύμφους!...

—Στις Ινδίες, πάλι, κάθε νέο φεγγάρι περβολούν όλοι τα σπίτια τους, προσφέροντας άνάλογες κατάρες.

—Ο όμιλος κινηματογράφος εισήχθη στην Ελλάδα το 1916!

—Το χρόνο εκείνο ένας Γερμανός μηχανικός παρουσίασε την έφευρή του από τη σκηνή του θεάτρου «Πανελλήνιον», τον «Μονόλογο», χρησιμοποιώντας ένα γοιμώφωνο για την άπόδοσι των φωνών και των ήχων.

—Η έπιχείρησις όμως αυτή απέτυχε κι' ο Γερμανός τας... άπέφυγε μέσα σ' έναν μύη.

—Η μεγαλύτερη άπεργία των Έλλήνων ήθοποιών έγινε το 1918.

—Οι άπτεργοί έχοντες έλ κεφάλις την «Λαοκρατία, έκαναν διαδηλώσεις στους νεκροτάφους όρους των Αθηνών και κατόπιν έσσαν να γίνουν δεκτά από τους θεατρίωνας τα προστάσινα αίτήματά τους.

—Τα βαμμένα πορτα, όταν ο καιρός είναι ύγρος, προκαλούν δηλητηριάσεις.

—Το κακό προέρχεται από το χλωρίο, που περιέχει η βαφή και το όποιο όταν εξοστίζεται προσενεί επικίνδυνα ποείσματα στα χέρια και στα πόδια.

—Τελευταία στην Αγγλία άνακαλύφθηκε ένα μηχανήμα, με το όποιο θα μπορούν ν' άφινε οι κομποί!

—Το μηχανήμα αυτό χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά, πριν τελειοποιηθή άπολύτως, κατά τον ευρωπαϊκό πόλεμο, για να συνεισφέρουν οι αυτοκλήται την ώρα του βομβαρδισμού.

—Αποτελείται από ένα μικρό φυτό, ένα μικρό έλαιο κουτί, και ένα δοκίμιο σόμα, που περνά μέσα από μία σφήνα.

—Όταν λατύν ένας κομπος θέλει ν' άκούση, κρατάει την άκρη του σόματος, είτε με τα δόντια του, είτε στο βάθος του αγκυτού.

—Σε κάθε περίπτωση, ό, ό ήχος μεταδίδεται διά δονήσεων από το μικρό φυτό, διά μέσου του σόματος, σ' άκουστικά όργανα του κομπού.

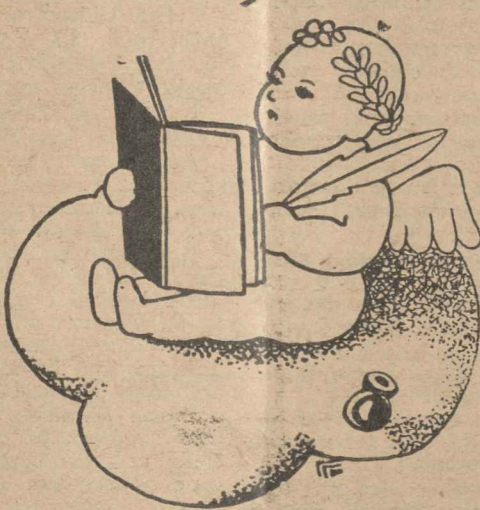
—Ο αριθμός 19 έχει μεγάλη σχέση με το γενεαλογικό δένδρο της βασιλικής άιςγονείας της Αγγλίας.

—Η βασίλισσα Βικτωρία και ο πρίγκις του Κόνσορτ γεννήθηκαν το 1819.

—Σε ηλικία 19 έτών η Βικτωρία άνέθηκε στο θρόνο, δηλαδή κατά το 1837.

—Αν τα ήμνια του άσθματος σου έτους προστεθούν, μάς δίδουν έπίσης τον αριθμό 19!...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Όχι!... 'Απάνω σ' αυτό το νεκρικό κρεβάτι της, ήταν τώρα εαυλωμένος ο κύριος ντε Νορβαζύ!...

Αυτός ήταν!... 'Η Σουζέτ άμέσως τον αναγνώρισε!... Και μουρμούρισε μέσα της:

—'Ο 'Εδμος είνε!... Καί κοιμάται!

Βέβαια, κοιμόταν... Γ' αυτό δεν την είχε άκουσει, πού έρχόταν... Κ' ούτε θα την άκουγε και τώρα πού θα πλησίαζε προς το κρεβάτι του...

Και πλησίασε—τάχα—ή Σουζέτ, προς τα εκεί... «Ω, πόσο ήταν άσχημος, με το πελιδνό του πρόσωπο και με τόν άποτρόπαιο έκείνον μορφοσμό του στο σκληρό του στόμα!...

'Απάνω στο τραπέζι, το πλανό με το κρεβάτι και κοντά σ'ε μιά τσαγιέρα, ύπληχε ένα φλυτζάνι... 'Η Σουζέτ άπλωσε τ'ό χέρι της, τ'ό χέρι έκείνο στο όποιο κρατούσε τ'ό μπουκαλάκι και σταγόνα προς σταγόνα άρχισε νά χύνη ένα πράσινο υγρό, μέσας σ' έκείνο τ'ό φλυτζάνι!

'Αλλά ένας κρότος άκούστηκε τότε, κοντά σ'την κλειστή πόρτα και στο διάδρομο έξω!... Ποιός ήταν έκεί, Θεέ μου!... 'Α, μά θα ήταν εξάφαντος ή φριχτή έκείνη γρηά Μαγκέ!... Ναι, ή γρηά Μαγκέ θα ήταν έκεί, ή όποια τ'ό είχε δ'ή έλτα έντομεταξύ, και θα την κατήγγελε ύστερα σ'την 'Αστυνομία!

'Εντροπή τότε ή Σουζέτ, πέταξε τ'ό μπουκαλάκι μακριά κ' έφυγε... 'Αλλά έκεί στο διάδρομο, καθώς έτρεχε έξω, σκόνταψε άπάνω σ'τη γρηά Μαγκέ, πού ήταν απεράλλαχη σ'άν φαντασία, σ'άν ένας ψηλόλιγνος και κοκκαλιάρης θροκόλακας.

'Ηταν τόση ή φρίκη τ'ό όνείρου, κατ'ή στιγμή έκείνη, ώστε ή Σουζέτ έβπησε σ'αλαφιασμένη κ' έμπηξε μιά άθελη στριγγιλάρικη κραυγή...

Βρισκόταν στο δωμάτιό της. 'Ο ήλιος έμπαينه πειά απ' τ'ό παράθυρο, τ'ό όποιο είχε άφήσει πριν άνοιχτό...

'Αλλά θυμόταν...θυμήθηκε άμέσως τ'ό εφιαλτικό τ'ό όνείρου, ή Σουζέτ. Καί τ'ό σο μεγάλος ήταν ό τρόμος της, ώστε έκρυψε τ'ό κεφάλι της κάτω απ' τ'ά σκεπάσματα κ' άρχισε νά σαγκάνη τ'ά σεντόνια με άπόνγισι...

IV

Δέν μιλούσαν πειά, άναμεταξύ τους...

'Η ζωή τους όμως εξακολουθούσε με τις καθημερινές άπαιτήσεις της και συνήθειές της κ' έτσι ή Σουζέτ δεν μπορούσε ν' άποφεύγη διαρκώς τ'όν 'Εδμο. Καί γιά λόγους στοιχειώδους άξιοπρεπείας τ'ού συζυγικού ζεύγους, άλλοι αὐτοί οί άνθρωποι δεν έπρεπε ν' άντιληφθούν ούτε την παραμικρή μεταβολή σ'τις άρμονικές ως τότε σχέσεις του...

'Η παλιά όμως οικείότης κ' έγκαρδιότης τ'ού ζεύγους ντε Νορβαζύ, είχε εξαφανιστή πειά. Τά θέλματα των δυό συζύγων δεν συναντιόντουσαν καθόλου κ' άλλαζαν μονάχα—μπρός σ'ε τρίτα πρόσωπα—τις άπολύτως άπαραίτητες φράσεις.

Τόση ήταν ή ψυχρότης της Σουζέτ, κάθε φορά πού άντίκρυζε τόν κύριο ντε Νορβαζύ, ώστε έκείνος δεν τολμούσε ούτε έρωτήσεις, ούτε παρακλήσεις νά της κάνη. Χίλιες φορές έφτασε στο σημείο νά

Σκόνταψε άπάνω σ'τη γρηά Μαγκέ, πού ήταν απεράλλαχη σ'άν ένα φόντασμα, σ'άν ένας ψηλόλιγνος κοκκαλιάρης θροκόλακας...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΞ

πέση στα γόνατα της συζύγου του και νά την ίκετεύει κατ'ώνωντας της τ'ά χέρια. 'Αλλά δεν τολμούσε και συγκρατούσε έντρομος και μούδιασμένος.

Τόσες θραυρές επίσης και μέσας στο σκοτάδι, είχε πληρώσει στο δωμάτιό της Σουζέτ, άποφασισμένος ν' άνοίξη την πόρτα. 'Αλλά κατά την ύστατη στιγμή, διόταξε, φοβόταν κ' έβγαζε πανικόβλητος...

'Ηταν θέβαια τρομερή ή άπομόνωσί του, ή άπόνγισι τ'ού θλίψι του... 'Αλλά θα ήταν πολύ χειρότερα, άν την άκουσε τ'ό επανάλαιμθάνη τ'ή φριχτή έκείνη λέξη «δηλητηρίασ'ή», ή όποια τ'ού είχε πετάξει κατ'ώνουτρα τότε!

Κ' έτσι, διαρκώς πονεμένος ό 'Εδμος, ύπόφερε μαρτύριο νώτερο απ' τις ανθρώπινες δυνάμεις!

Αυτός, πού γιά ν' άποκτήση τ'ή γυναίκα αὐτή, τ'όλμπε κ' άκάνη ένα τέτοιο εγκλημα...αὐτός, πού την είχε ολόδική του τότε, έρωτευμένη μαζί του και πάντα της χαμογελαστή μπροστά του, δεν την είχε πειά: Την είχε χάσει γιά πάντα!

Κ' έκείνο πού δυνάμωνε την άπόνγισι του μέχρι τρέλλας, ήταν ή θεσθαίότης ότι ή Σουζέτ έπαψε νά τόν αγαπάη, γιατί γι'αὐτή άγαπούσε άλλον!

«Ω, Θεέ μου!... 'Ηταν δυνατόν αὐτό!... Πώς νά ξεγηρήθ'ή τ'ή ριζική μεταβολή στα αίσθήματα της συζύγου του, βαρύνοντας από δέκα ολόκληρων χρόνων ζωή τόσο εύτυχη και τόσο μόνονισμένη και τόσο γεμάτη από μιά άμοιβή, κ' άπόλυτη λατρεία!... 'Ηταν άραγε δυνατόν, ή Σουζέτ, ύστερα από αὐτά τ'ά δέκα ξένοιαστα κ' εύτυχισμένα χρόνια κοινής ζωής και λατρείας, νά ξαναθυμόταν πάλι τ'ους παλιούς έκείνους φόβους της, έτσι άπότομα!... Καί νά αίσθανθ'ή μάλιστα τόσο άπροσδόκητα την παλιά απέχθεια της γι' αὐτόν!

«Όχι!... Δέν ήταν δυνατόν αὐτό... Είχε περάσει τόσος καιρός από τότε!... 'Η τρομερές έκείνες σκέψεις της, δεν ήταν δυνατόν νά της ενοχλήσουν κ' αὐτήν...

«...αεκφράση με τόση τόλμη, άν δεν σ'έβανε κάτ'ι... άν δεν μεσολαβούσε νά τ'ό... τώρα τελευταία... τ'ό όποιο νά τ'ό... άλλαξε έντελώς!

Μά τί νά ήταν άραγε αὐτό τ'ό καί τ'ό τ'ό τόσο την άνοστατάωσε και της έλάξε τόν χαρακτήρα;... Τί... Τί...

Τί άλλο, από καμιά κ' αινούργη κ' γ' α' π' η... Ναι, αὐτό ήταν!... Μπορούσε νά ήταν τίποτε άλλο, π' αὐτό...

«—'Ετσι είνε ή γυναίκες! σκεπτόνται τώρα με θαυμάσιο, με άγριον π' αὐτίος ντε Νορβαζύ. Δέν έκτιμούν τ'όν άνδρα, π' αὐτόν δεν συγχωροῦν έναν άνδρα, παρά σ'α λόγους τ'ής άγάπης πού αίσθάνονται γι' αὐτόν!... Παύουν νά είνε καλές, μ' αὐτόν νά άγαποῦν!

«'Ετσι είνε... 'Αλλοτε τόν είχε αγαπήσει ή Σουζέτ, γι'αὐτή τόν αγαπούσε τότε, τόν άπεχθανόταν και τόν καταλάζε, γι'αὐτή τόν αγαπούσε πειά...

Ναι, τ'όλμπε τώρα αὐτή τ'ή σ'α Σουζέτ, μόνο και μόνο γι'αὐτήν σ'ε άλλον!... 'Η καρδιά τ'ού άνδρα τ'ού έρωτευμένου, έχει συχνά κ' αὐτές ύποκρισιές!

«'Αν ό έρωας την τύφλωσε άλλοτε, έρωας πάλι—άλλοιμονο!—της έβασε τ'ό φως της!... 'Αλλά ό τότε έρωας τ'ού ήταν έρωας της γι' αὐτόν!... 'Ενός τ'ού ρινός της έρωας ήταν—άλλοιμονο!—έρωας ήσαν άλλονο...

Ναι, γι' αὐτήν τώρα, γι'αὐτήν αὐτή, ό 'Εδμος της, ήταν ένας δηλητηριαστής: Καί τ'ότ'ό, γι'αὐτή είχε πάψει...

τόν αγαπάη πειά!

«Ότι είχε ξεχάσει ή Σουζέτ τ'ά καθήκοντά της, ότι είχε κυλοσ'ή κ' αὐτή τ'ή λάσπη τ'ής άτιμίας, αὐτό δεν τ'ό πίστευε ό 'Εδμος... Την έξερε καλά, πόσο ήταν τιμια και σεμνή σύζυγος!...

«Αλλά... 'Αλλά κ' άν ακόμη είχε άρνηθ'ή τ'ό κορμί της, την ψυχ'ή της—άλλοιμονο!—την είχε παραδώσει σ'όν καινούργιο αγαπημένο της... Κ' αὐτό, ήταν άρκετό γιά τόν 'Εδμο, γιά νά τόν κάνη δυστυχισμένο!

'Αρχισε τώρα, νά ξανασκέπτεται τ'ά παλιά. 'Εθ'ελε, ότι ή Θεία Πρόνοια, την όποια είχε προκαλέσει κάποτε, τόν τιμωρούσε τώρα. Δυό πράγματα θα ήσαν ίκανά, καί τόν 'Εδμο, νά τ'ό κόψουν άπότομα την εύτυχία, την όποια νόμιζε άτελείωτη: 'Ο θάνατος ό δικός του ή της Σουζέτ ή ή προδοσία της συζύγου του!

Μήπως, έφόσον δεν είχε παγματοποιηθ'ή τ'ό πρώτο, άρχιζε ή εκπλήρωση τ'ού δευτέρου!... Μήπως, έφόσον τόν είχε φεισθ'ή ό θάνατος, άρχιζε ή προδοσία της Σουζέτ νά τ'ό γκρεμίζ'ή την εύτυχία!... Μήπως ή Θεία Πρόνοια, άγαναχτισμένη απ' τις προκλήσεις του κ' απ' τ'ή θρασύτητα του νά χτυπούσε τώρα στο πιο λεπτό σημείο της ζωής του και της υπαρεώς του;

Και πάλι δεν ήθελε νά τ'ό πιστέψη αὐτό, ό 'Εδμος. Τ'ού φαίνονταν τερατώδες, τραγικό... Κ' άνασκήκωσε τ'ους ώμους του με περιφρόνησι προς τόν εαυτό του και μόνο γι'αὐτή τ'όλμψε νά σκεφθ'ή ένα τέτοιο πράγμα...

Κ' όμως, κάποιον αγαπούσε ή Σουζέτ!...

Ποιός!... Ποιός!

Ύπολμπε με λύσσα κρυφή μέσας σ'τις άναμνήσεις του, δίχως νά θρίσκει τίποτα τ'ό διαφωτιστικό... Ξανάφερνε στο μυαλό του, όλες τις περασμένες παροδικές ζηλοτυπίες του, θέλωντας νά δ'ή ποιός απ' όλους έκείνους τ'ους άνδρες μπορούσε νά είνε ό έκλεκτός της συζύγου του!... Τίποτα όμως τ'ό συγκεκριμένο δεν έβγαυαν, κ' απ' τις έρευνες αὐτές...

Ναι!... 'Απ' όλους τ'ους άνδρες, οί όποιοι είχαν ρίξει τ'ό βλέμμα τους σ'τη γυναίκα του, κανέναν δεν εύρισκε άξιον νά έκλυσ'ή την προσοχή της!... Μήπως λοιπόν ό άγνωστος έκλεκτός της δεν άνηκε σ'την ίδια με τ'ή Σουζέτ κοινωνική θέση!... Μήπως έπρεπε λοιπόν νά τόν άναζητήση σ'ε στρώματα κατώτερα!...

Και τότε, ό 'Εδμος ντε Νορβαζύ κυλίστηκε άσυγκράτητος σ'τις ταπεινότητες της ζηλοτυπίας: Παρακολούθησε πολλές φορές ό ίδιος τ'ή Σουζέτ, κρυφά... Πλήρωσε επίσης και πρόστυχους άνθρώπους, νά την παρακολουθούν παντού και νά τ'ό άκακούνουν νά άποτελέσματα της παρακολούθησής των...

Ότε δ'ήμα δεν μπορούσε νά κάνη έξω ή κυρία ντε Νορβαζύ τ'ό δ'ήμα, δίχως νά την άκολουθ'ή σ'άν σκιά κ' ένας κατάσκοπος τ'ού συζύγου της. Κ' άγωνιούσε, άγωνιούσε φρικτά ό άξιολύπητος αὐτός άνθρωπος: 'Είχε φθάσει στο βαθμό έκείνου τ'ή δυσπιστίας και της άμφιβολίας, σ'όν όποιο κ' ή π'ό θλιβερή, άκόμη θεσθαίότης είνε προτιμότερη απ'τ'ή τυραννική άθεσθαίότητά!

«Ότίποσο, τίποτα δεν έβ'ελε π'ε και τίποτα δεν μάθαινε τ'ό όποιο νά δικαιολογ'ή έστα και σ'ό έλαχιστό αὐτές τις ύποψεις του... Κ' όμως... 'Ομως, κάποιον θ' αγαπούσε, ή Σουζέτ!... 'Ω, Θεέ μου!... Κάποιον θ' αγαπούσε, έξάπαντος!... Αὐτή!... 'Η Σουζέτ!... 'Η λατρευτή του γυναίκα!... 'Ω, Θεέ μου!... 'Ω, Θεέ μου!...

Και σπαργαμένος σ'όν ύπ'εραστο βαθμό ό 'Εδμος ψιθύριζε με άπόνγισι: —Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής, άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

«'Αχ, πόσο πονώ, Θεέ μου! 'Η Σουζέτ, έθ'ελε άράγ'ε τ'ά βασανιστήρια αὐτά τ'ού συζύγου της!... 'Ισως, ναι! 'Αλλά κ' άν τ'άβ'ελε πραγμάτικα, αίσθανόταν φρίκη μόνον γι' αὐτόν, κ' όχι οίκοι!... Τάβ'ελε μάλιστα, με τ'ή σκληρή ίκανοποίησι πού δοκιμάζει κανένας, όταν

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

θ'έλεπ'ε τ'ά μαρτύρια δολοφόνου έδελουρό!...

Πώς!... 'Ωστε ύπόφερε λοιπόν άγρία, ό σύζυγός της!... Κ' είχε μήπως την άείωσι, νά μην ύπόφερη!... 'Αστείο θα ήταν αὐτό, μά την αλήθεια!... Θάχανε άδικά τόν καιρό της στο νά νοιώθ'ή σ'κτο γιά τ'ά βασανιστήρια τ'ής ψυχ'ής ενός δολοφόνου, τ'ή στιγμή πού αὐτή ή ίδια—άν και έντελώς άθώα—ύπόφερε και βασανίζ'εταν τόσο πολύ!

Τόν μισούσε διπλά τώρα ή Σουζέτ, τόν 'Εδμο: Τόν μισούσε και γιά τ'ή συγγνώμη πού τ'ού είχε δώσει πρό δέκα έτών, αλλά τόν μισούσε ακόμη και γιά την εύτυχία, την όποια είχε επί τόσα χρόνια γευτ'ή από αὐτόν!... Γιατί ή εύτυχία της έκείνη, προερχόταν από αὐτόν—έναν άνανδρο δολοφόνο μιάς άκακης γυναίκας—και την καθιστούσε συνένοχο και τ'ή Σουζέτ, τ'ού εγκλήματος έκείνου, δίχως φαντάσματα όλόγουρα του...

Τί φρίκη!... 'Ο άνθρωπος αὐτός, τ'ού όποίου έφερε τ'ό όνομα... ό άνθρωπος αὐτός, ό όποιος καθόταν άντικρύ της στο τραπέζι κάθε λίγο...ό άνθρωπος αὐτός, γιά τόν όποιο οί ύπηρέτες έλεγαν: «'Ο κύριος γύρισε!...» ή «'Ο κύριος β'ήκε έξω!...», ναι, ό άνθρωπος αὐτός, ήταν από έκείνους πού οδηγούνταν δεμένοι σ'όν άνακριτή ή πού κάθονταν στο άτιμωτικό σκαμνί τ'ού κακοιργιοδίκου, άνάμεσα σ'ε δυό χωροφύλακες και περιμένουν απ' τ'ήν έπιθεσιότητα τ'ού συνηγόρου των ή την έπιείκεια τ'όν ένόρκων νά σώσουν τ'ό άθλιο κεφάλι τους απ' τ'ή λαμητόμο!...

«Ω, Θεέ μου, τί φρίκη!... Κ' άν αὐτός ό άνθρωπος, αὐτός ό 'Εδμος ντε Νορβαζύ, π'ήγαινε στο κακουργιοδικείο, αὐτή ή ίδια, ή Σουζέτ, θα ήταν τ'ό στερνό έπιχείρημα τ'ού συνηγόρου του, ό όποιος π'όδ'ε προσπαθούσε νά συγκινήση τ'ους ένόρκους και νά σώση τόν παντρεμένο δολοφόνο απ' τ'ή λαμητόμο!

«'Αχ, πόσο της ήταν άποκρουστικό τώρα, νά τρώη, νά κοιμάται και νά ζ'ή σ'ό σπιτί αὐτό, στο όποιο ζούσε κ' ένας τόσο άναδρος κακούργος!... Ούτε σκεπτόταν καν τ'ό παράνομο της εξαφνικής αὐτ'ής απέχθειας της, ή Σουζέτ... Ούτε και θυμόταν τί είδους κλονισμός ήταν έκείνος, ό όποιος τόσο άπροσδόκητα της έζήτησε τ'ά αίσθήματα αὐτά τ'ού μίσους π'όδ'ε τόν σύζυγό της... Ούτε εξέταζε επίσης τ'ό γιατί θυμόταν τώρα, τ'ά δ'α είχε ξεχάσει—θεληματικά—επί τόσα χρόνια!

«'Ενα μονάχα την άνατρίχιαζε: Πώς είχε ζήσει τόσον καιρό, μ' έναν τρισάθλιο δολοφόνο! 'Ω, εξάπαντος είχε άπάνω της κάτι από έκείνον!... Τά χείλη της είχαν μολυνθ'ή πειά, απ' τ'ά φιλιά του... 'Η ψυχ'ή της άμέτρητες φορές είχε λυώσει από χαρά, όταν έκείνος της ψιθύριζε:

—'Σ' αγαπώ, αγαπημένη μου Σουζέτ! Κ' όμως, κατοικούσε μαζί του κ' έτρωγε μαζί του... Συχνά της έρχόταν ή σκέψις, ότι θ'έβ'ελε εξαφανισ'ή τ'ους άστυνομικούς νά μπαίνουν στο μέγαρό της και νά συλλαμβάνουν τόν σύζυγό της... Καί—τί ντροπή, Θεέ μου!—την έπομένη θα λάβ'εταν μιά κ' αὐτή κ' ή ίδια, γιά νά παρουσιάσ'ή και νά έξετασ'ή ως μαρτυρ'ή!...

Τί θάλεγε, τότε;... Μέσας σ'τις τόσες θλίψεις της, είχε ώστόσο και μερικές άρες, κατά τις όποιες την άνεκούφιζε μιά άνειπωτή ψυχική γλυκύτης: 'Ησαν ή άρες, κατά τις όποιες σκεπτόταν τόν Σουζέτ!...

«'Ασφαλώς, δεν τόν αγαπούσε τόν Σουζέτ, όπως άγαπούς έναν σύζυγο!... 'Αλλά κάποια τρυφερή συμπάθεια, την έσπαρχνε διαρκώς σ'τό νά θυμάται τ'ό έκλεκτό έκείνο π'αληκάρι, τ'ό όποιο τόσο άγνά τ'ή λάτρευε και με τόση αὐτοθυσία έφυγε μακριά της...

Πόσο άγνή κ' υπέρβληνη ψυχ'ή, είχε ό Σουζέτ! Πόσο λίγο έμοιαζε με τ'ους άλλους άνθρώπους, τ'ους όποιους θέλει κανένας γύρω του σ'την κοινωνία!... Δέν ήταν αὐτός σ'άν τ'ους άνθρώπους έκείνους, πού είνε ήλιθιοι ή μοχθηροί, ή κακοί, ή ταπεινοί, ή τέλει δολοφόνοι!...

«Όχι!... 'Ο Σουζέτ είχε άπάνω τ'ού κάτι τ'ό ηρωικό και γλυκό, συγχρόνως. Είχε την υπέρβληνη άγνότητα ενός έφήβου ήμικαι τ'όν αρχαίων Έλλήνων... Βέ-

—Δέν πιστεύω σ'την κόλασι τ'ής Άλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά σ'την κόλασι τ'ής ζωής αὐτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γι'αὐτή την κλένω όλόκληρη σ'α σ'ήθη μου!...

Μέσας σ'τις τόσες θλίψεις της, είχε ώστόσο και μερικές άρες, κατά τις όποιες την άνεκούφιζε μιά άνειπωτή ψυχική γλυκύτης: 'Ησαν ή άρες, κατά τις όποιες σκεπτόταν τόν Σουζέτ!...

«'Ασφαλώς, δεν τόν αγαπούσε τόν Σουζέτ, όπως άγαπούς έναν σύζυγο!... 'Αλλά κάποια τρυφερή συμπάθεια, την έσπαρχνε διαρκώς σ'τό νά θυμάται τ'ό έκλεκτό έκείνο π'αληκάρι, τ'ό όποιο τόσο άγνά τ'ή λάτρευε και με τόση αὐτοθυσία έφυγε μακριά της...

Πόσο άγνή κ' υπέρβληνη ψυχ'ή, είχε ό Σουζέτ! Πόσο λίγο έμοιαζε με τ'ους άλλους άνθρώπους, τ'ους όποιους θέλει κανένας γύρω του σ'την κοινωνία!... Δέν ήταν αὐτός σ'άν τ'ους άνθρώπους έκείνους, πού είνε ήλιθιοι ή μοχθηροί, ή κακοί, ή ταπεινοί, ή τέλει δολοφόνοι!...

«Όχι!... 'Ο Σουζέτ είχε άπάνω τ'ού κάτι τ'ό ηρωικό και γλυκό, συγχρόνως. Είχε την υπέρβληνη άγνότητα ενός έφήβου ήμικαι τ'όν αρχαίων Έλλήνων... Βέ-

Πόσο άγνή κ' υπέρβληνη ψυχ'ή, είχε ό Σουζέτ! Πόσο λίγο έμοιαζε με τ'ους άλλους άνθρώπους, τ'ους όποιους θέλει κανένας γύρω του σ'την κοινωνία!... Δέν ήταν αὐτός σ'άν τ'ους άνθρώπους έκείνους, πού είνε ήλιθιοι ή μοχθηροί, ή κακοί, ή ταπεινοί, ή τέλει δολοφόνοι!...

«Όχι!... 'Ο Σουζέτ είχε άπάνω τ'ού κάτι τ'ό ηρωικό και γλυκό, συγχρόνως. Είχε την υπέρβληνη άγνότητα ενός έφήβου ήμικαι τ'όν αρχαίων Έλλήνων... Βέ-

Πόσο άγνή κ' υπέρβληνη ψυχ'ή, είχε ό Σουζέτ! Πόσο λίγο έμοιαζε με τ'ους άλλους άνθρώπους, τ'ους όποιους θέλει κανένας γύρω του σ'την κοινωνία!... Δέν ήταν αὐτός σ'άν τ'ους άνθρώπους έκείνους, πού είνε ήλιθιοι ή μοχθηροί, ή κακοί, ή ταπεινοί, ή τέλει δολοφόνοι!...

«Όχι!... 'Ο Σουζέτ είχε άπάνω τ'ού κάτι τ'ό ηρωικό και γλυκό, συγχρόνως. Είχε την υπέρβληνη άγνότητα ενός έφήβου ήμικαι τ'όν αρχαίων Έλλήνων... Βέ-

Πόσο άγνή κ' υπέρβληνη ψυχ'ή, είχε ό Σουζέτ! Πόσο λίγο έμοιαζε με τ'ους άλλους άνθρώπους, τ'ους όποιους θέλει κανένας γύρω του σ'την κοινωνία!... Δέν ήταν αὐτός σ'άν τ'ους άνθρώπους έκείνους, πού είνε ήλιθιοι ή μοχθηροί, ή κακοί, ή ταπεινοί, ή τέλει δολοφόνοι!...

«Όχι!... 'Ο Σουζέτ είχε άπάνω τ'ού κάτι τ'ό ηρωικό και γλυκό, συγχρόνως. Είχε την υπέρβληνη άγνότητα ενός έφήβου ήμικαι τ'όν αρχαίων Έλλήνων... Βέ-

Πόσο άγνή κ' υπέρβληνη ψυχ'ή, είχε ό Σουζέτ! Πόσο λίγο έμοιαζε με τ'ους άλλους άνθρώπους, τ'ους όποιους θέλει κανένας γύρω του σ'την κοινωνία!... Δέν ήταν αὐτός σ'άν τ'ους άνθρώπους έκείνους, πού είνε ήλιθιοι ή μοχθηροί, ή κακοί, ή ταπεινοί, ή τέλει δολοφόνοι!...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΙ

Γυναίκες με γενειάδα επισκόπου και μουστάκια αρχιεπισκόπου. Η Ούγγαρεζα Τζουλιάννα. Τά χρυσοφόρα γένεια της. Ο γιος της με τις γενειοφόρες δεσποινίδες. Πρό πάντων η επιχείρησις. Ο σκυλάνθρωπος Ζοζό. Οι λαστιχένιοι άνθρωποι. Ο Χουάν κι' ο Λιγνός. Η Σιαμαίς αδελφές. Η Ζωή τους. Έρωτες και γάμοι, κτλ. κτλ.

Η φύσις είναι η πάνσοφη μητέρα μας. Άλλα συχνά-συχνότερα απ' ό,τι φανταζόμαστε—κάνει λάθη και δημιουργεί πλάσματα τόσο διαφορετικά από τα άλλα, που δεν ξέρει κανείς αν πρέπει να γελάσει ή να λυπηθεί για την τερατώδη τους εμφάνιση. Δεν μιλούμε για τους καμπούρηδες, για τους ύδροκεφάλους ή για τους εκ γενετής τυφλούς ή κουτσούς. Αυτοί είναι απλώς άνθρωποι και κινούν μόνο τον οίκτο μας κι' όχι την περιέργειά μας.

Μιλούμε για τους «άνθρώπους-φαινόμενα», για τους «άνθρωπους-τέρατα», που δεν έχουν τους όμοιους τους στον κόσμο. Αυτοί οι άνθρωποι είναι θέματα δυστυχισμένοι και αξιολύπητοι. Την εποχή όμως αυτή της ανεργίας και της κρίσεως, είναι οι μόνοι που έχουν εξασφαλισμένο το ψωμί τους και πολλές φορές σχηματίζουν και ολόκληρη περιουσία, ενώ άλλοι άνθρωποι γερνούν με κανονικά όλα τους τα μέλη, δεν μπορούν να κερδίσουν ούτε τον επιούσιο.

Πάντοτε, κατά την εποχή των παιπούδων μας και σήμερα ακόμη, οι «άνθρωποι-τέρατα» αποτελούσαν αξιοθέατα φαινόμενα και ο κόσμος έτρεχε πατείς με πατώσε να τους ιδεί.

Υπάρχουν σήμερα «μάντζερ», που δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να επιδεικνύουν τέτοιους τύπους και στέλνουν σ' όλα τα μέρη της γης τους πράκτορες τους για ν' ανακαλύψουν κι' άλλους. Υπάρχει π. χ. πουθενά κανένας άνθρωπος με δυο ή περισσότερα κεφάλια; Γίνεται αμέσως νούμερο και σχηματίζει ολόκληρη περιουσία. Υπάρχει κανένα παιδί με τέσσερα χέρια; Κι' αυτό μπορεί να σ' αδιοδρομήσει περιήγημα.

Ένα από τα πιο αξιοθέατα αυτά φαινόμενα είναι και η «γενειοφόρος γυναίκα». Όταν μια γυναίκα έχει μερικές τριχοφύλας στο πηγούνι της και ίχνος μύστακος στο επάνω χέλος της, κλαίει και απελπίζεται γι' αυτή την άσχημιά της και προσπαθεί να την εξολοίμει με κάθε τρόπο. "Αν όμως η τριχοφύλα του προσώπου της φθάσει

σε τέτοιο σημείο, ώστε να θάξει κάτω και τον...πιο σεβάσιμο μητροπολίτη, τότε πρέπει να χαίρεται γιατί έκανε την τύχη του. Παράδειγμα η Ούγγαρεζα κυρία Τζουλιάννα. Η κ. Τζουλιάννα λοιπόν, ενώ είναι γυναίκα, έχει γένεια και μουστάκια άρρεα λευτά. Η Ούγγαρεζα αυτή ζούσε ντροπισμένη σ' ένα χωριό δάκι της Ούγγαρίας, όταν την ανακάλυψε άξαφνα ένας έμπορος επιχειρηματίας, την πήρε από το χωριό της και την γύρησε σ' όλες τις πόλεις του κόσμου, μαζεύοντας ξι...ήτους παράδες. Στό τέλος μάλιστα, έπειδή φοβήθηκε μήπως κανένας άλλος πιά επιτήδειος απ' αυτόν ξελογιάσει το «χρυσωμένο» του, προτείνοντας στη Τζουλιάννα περισσότερα ποσά, αποφάσισε και την παντρεύτηκε κι' έτσι έχει εξασφαλισμένη τη νεργασία της μέχρι τέλους του θίου της.

Φαίνεται μάλιστα πως το ανδρόγυνό αυτό ζή πολύ τρυφερά και αρμονικά, παρ' όλο που η γυναίκα έχει γένεια και ο άνδρας είναι ξουρισμένος!...

Όσοι όμως η Τζουλιάννα δεν έφθασε το ρεκόρ μιας άλλης γυναίκας, Αμερικανίδος αυτής, που στις αρχές του αιώνα μας ήταν το πιο αξιοθέατο φαινόμενο της Αμερικής. Η γυναίκα αυτή καθ' ύλην τη σωματική της διάπλασι, ήταν μία πραγματικά χαριτωμένη νέα. Είχε επίσης ωραίατα μαλλιά κατάστανα κυματιστά. Τα μαλλιά της όμως αυτά δεν περιορίζονταν μόνο στο κεφάλι της, αλλά φύτρωναν και στα μανούλια της και στα σάγονιά της και ήσαν τόσο μακρινά και πυκνά, ώστε της σκέπταν τους ώμους!...

Την ίδια επάνω-κάτω τριχοφύλα είχε και ο περίφημος «σκυλάνθρωπος Ζοζό», που πρό σαράντα περίπου ετών είχε τιμήσει και τας Αθήνας με την παρουσία του. Αυτός ήταν θέματα άνδρας κι' είχε κάθε δικαιώμα να έχει και γένεια και μουστάκια. Το αξιοπερίεργο όμως ήταν ότι ολοκληρω το προσώπο του και ο λαιμός του ήταν σκεπασμένοι με μαλλια και μόνο τα μάτια του δεν είχαν τριχες. Ήταν δηλαδή ομοιος κι' απαρριλλάχτος με αυτά τα μαλλια.

ΕΠΑΝΩ : Η περίφημη Σιαμαίς αδελφές, ή όποιες ήπρησαν άλλοτε ένα από τα πιο αξιοπερίεργα θέματα του κόσμου.

ΚΑΤΩ : Η σύγχρονος Σιαμαίς αδελφές, δυο άραπες από το Σουδάν, ή όποιες έχουν γίνει βαθύπλουτες, επιδεικνύοντας σε διάφορα ταξίδια.

ΕΠΑΝΩ : Η περίφημη και τρομακτική στη μορφή γυναίκα με τα γένεια. Το πιο παράδοξο φαινόμενο της Αμερικής, στην αρχή του αιώνα μας, που άναστατάωσε τους Αμερικανούς.

ΚΑΤΩ : Η ... ωραία (!) Τζουλιάννα, ή επιβλητική γενειοφόρος Ούγγαρεζα, ή όποια πλούτισε, χάρις στην παπαδίστικη γενειάδα της. Το αξιοπερίεργο αυτό θέμα τρέχουν να δούν επατείς με πατώ σε τα πλήθη του κόσμου.

Πέτρος Σάππερ, ο «άνθρωπος - λαστιχός», από την Αυστρία, που τεντώνει το δέρμα του όσο θέλει...

Ο νέος αυτός μπορούσε να κατεβάσει με αυτό όλο το πρόσωπό του! Επίσης μπορούσε να σηκώσει το κάτω χέλος και να σκεπάσει με αυτό τη μύτη του! Το καταπληκτικότερο όμως κατόρθωμά του ήταν ότι τέντωνε το δέρμα του χεριού του ή του λαιμού του σε μήκος δέκα και δεκαπέντε εκατοστών! Ένωσεται ότι όταν το άφινε έλευθερο, το δέρμα γύριζε πίσω στη θέση του και ο Πέτρος φαινόταν απόλυτως φυσιολογικός.

Ένα από τα συνηθισμένα θέαματα των βαριετέ, είναι κι' ο Χοντρός και ο Λιγνός ή για να είμαστε ακριβέστεροι «ο άνθρωπος σκελετός και ο άνθρωπος ζώγι»! Παρ' όλο που το φαινόμενο είναι σπάνιο, όσο δρόμο θρίσκονται άνθρωποι που είναι κυριολεκτικώς σκελετός και κόκκαλο, δηλαδή αποτελούνται από ένα σκελετό σκεπασμένο με δέρμα και δεν έχουν καθόλου κρέας πάνω τους. Οι άλλοι απεναντίας είναι τόσο παχείς, ώστε έχουν χάσει σχεδόν κάθε ανθρώπινο σχήμα και μοιάζουν σαν βαρέλια!

Τα «φαινόμενα» αυτά τα δείχνουν συνήθως μαζωμένα στα τσίρκα, για να κάνουν μεγαλύτερη την αντίθεση και όλος ο κόσμος σαστίζει στο αντίκρουσμά τους.

Οι νάνοι δεν είναι θέματα και τόσο σπάνιοι. Άλλα υπάρχουν νάνοι και νάνοι. Η νάνος που φαίνεται στη φωτογραφία μας είναι από τις σπανιότερες. Έχει ύψος 40 εκατοστών, όλο-όλο και στέκεται επάνω σ' ένα δίσκο που κρατεί στα χέρια του ένας κανονικό αναστήματος άνθρωπος. Το περιεργότερο απ' όλα είναι ότι η λιλιπούτειά αυτή κυρία που μοιάζει με μικρή κουκλίτσα, έχει κανονικότατο σωματάκι, κεφάλι απόλυτως ανάλογο και από πολύ νόστιμη.

Από τα πιο αξιοπερίεργα φαινόμενα όλων των εποχών, ήταν κι' η Σιαμαίς αδελφές. Η Σιαμαίς αδελφές ήταν δυο γαριτωμένα αδελφάκια, δίδυμα, κολλημένα όμως το ένα με το άλλο ψηλά στη μέση. Αν ήθελαν οι γονείς τους, μπορούσαν να τους κάνουν μια εγγείρησι και να τα χωρίσουν, προτίμησαν όμως καλύτερα να τα εκμεταλλευθούν και να γυρίσουν τον κόσμο με τις πραγματικά «χώριστες» κόρες τους, σχηματίζοντας έτσι ολόκληρη περιουσία.

Σιαμαίς αδελφές υπήρξαν πολλές και κάθε τόσο παρουσιάζονται και καινούργιες. Η τελευταίες είναι δυο άραπες που χαλούν τον κόσμο στην Αμερική. Αυτές είναι κολλημένες από την πλάτη κι' έτσι δεν έχει δη ποτέ ή μία την άλλη κατά πρόσωπο.

Το περιεργότερο όμως και πλουσιώτερο απ' όλα αυτά τα φαινόμενα είναι ο Λαλό, ο διπλός άνθρωπος ή ο Λαλό και η Λαλά. Ο Λαλό είναι ένας νέος Ιθαγενής από τη Δαχόμνη που από τον κορμό του ξεφυτρώνει ένας άλλος άνθρωπος, πολύ μικρότερος όμως, που δεν έχει αναπτυχθεί και που το κεφάλι του είναι φαίνεται χωμένο μέσ' στο σώμα του Λαλό και ξεπροβάλλουν μόνο τα χέρια του και τα πόδια του. Κατά τα λεγόμενα των έπος ημών, ο Λαλό ήταν δίδυμος και το δεύτερο σώμα είναι η δίδυμη αδελφή του Λαλό, που «συγχωνεύθηκε» όμως μα-

ρά σκυλλάκια που είναι σήμερα της μόδας.

Άλλο αξιοθέατο φαινόμενο είναι ο «άνθρωπος-λαστιχός». Λαστιχένιοι άνθρωποι υπάρχουν δυο ειδών. Εκείνοι που έχουν σκελετό τόσο ευλύγιστο και λεπτό, ώστε μπορούν να πάρουν τις πιο άφύσικες στάσεις, να κουλουριάζονται σαν το φεϊδι, να διπλώνουν τα πόδια τους πάνω από το κεφάλι τους κτλ. Και εκείνοι που το δέρμα τους είναι τόσο χαλαρά κολλημένο επάνω στο σώμα τους, και έχει τέτοια ελαστικότητα, ώστε μπορούν να το τραβήξουν και να το θούλουν και να το τεντώσουν σε άπιαστο σημείο.

Ένας τέτοιος «άνθρωπος-λαστιχός», ήταν ο Αυστριακός Πέτρος Σάππερ, που είχε γίνει κιάλας διάσημος σε ηλικία είκοσιδύο ετών. Μπορούσε να τεντώσει το δέρμα του μετώπου του και να σκεπάσει με αυτό όλο το πρόσωπό του! Επίσης μπορούσε να σηκώσει το κάτω χέλος και να σκεπάσει με αυτό τη μύτη του! Το καταπληκτικότερο όμως κατόρθωμά του ήταν ότι τέντωνε το δέρμα του χεριού του ή του λαιμού του σε μήκος δέκα και δεκαπέντε εκατοστών! Ένωσεται ότι όταν το άφινε έλευθερο, το δέρμα γύριζε πίσω στη θέση του και ο Πέτρος φαινόταν απόλυτως φυσιολογικός.

Ένας τέτοιος «άνθρωπος-λαστιχός», ήταν ο Αυστριακός Πέτρος Σάππερ, που είχε γίνει κιάλας διάσημος σε ηλικία είκοσιδύο ετών.

Μπορούσε να τεντώσει το δέρμα του μετώπου του και να σκεπάσει με αυτό όλο το πρόσωπό του! Επίσης μπορούσε να σηκώσει το κάτω χέλος και να σκεπάσει με αυτό τη μύτη του! Το καταπληκτικότερο όμως κατόρθωμά του ήταν ότι τέντωνε το δέρμα του χεριού του ή του λαιμού του σε μήκος δέκα και δεκαπέντε εκατοστών! Ένωσεται ότι όταν το άφινε έλευθερο, το δέρμα γύριζε πίσω στη θέση του και ο Πέτρος φαινόταν απόλυτως φυσιολογικός.

Πώς συνέθεσε αυτό το θέαμα; Οι γονείς λευκοί...

Πάπποι, προσπάπποι λευκοί... Τότε;

Κι' όμως οι επιστήμονες, το θρίσκουν φυσικό αυτό. Υπήρξε, λένε, κάποιος μαύρος πρόγονος στην οικογένεια. Κι' έτσι ήρθε στον κόσμο, έπειτα από τόσες γενεές το άραπό-πολο.

Κάποτε μάλιστα λίγο έλειψε να σκοτώσει ένας φιλότιμος σύζυγος τη σύζυγό του, βλέποντας ξαφνικά να φέρνει στον κόσμο ένα θρέφον μαύρο σαν το κοράκι του φτερό!...

Η δυστυχισμένη σύζυγος δεν μπορούσε να δώσει καμιά εξήγησι του φαινομένου αυτού, του τραγικού αυτού και μυστηριώδους φαινομένου.

Τι συνέβαινε λοιπόν; Ο σύζυγος δεν είχε καμιά αμφιβολία σχετικάς.

Βασάνιζε τη γυναίκα του, ζητώντας να του εξημε...σφολογήσει το...αμάρτημά της:

—Πες μου, με ποιόν άραπη είχες σχέση;

—Με κανένα, σου το θρικόζομαι, απαντούσε εκείνη.

Και πράγματι, δεν υπήρχε στην πόλη που ζούσαν ούτε ένας μαύρος. Και το μυστήριο αυτό θα έμενε...σφολογείν, αν δεν θρίσκονταν κάποιος σοφός επιστήμων να εξηγήσει στο ανδρόγυνό τι συνέβαινε.

Έτσι είναι, τέλος.

Η φύσις παίζει σκληρά παιχνίδια κάποτε εις βάρος των ανθρώπων.

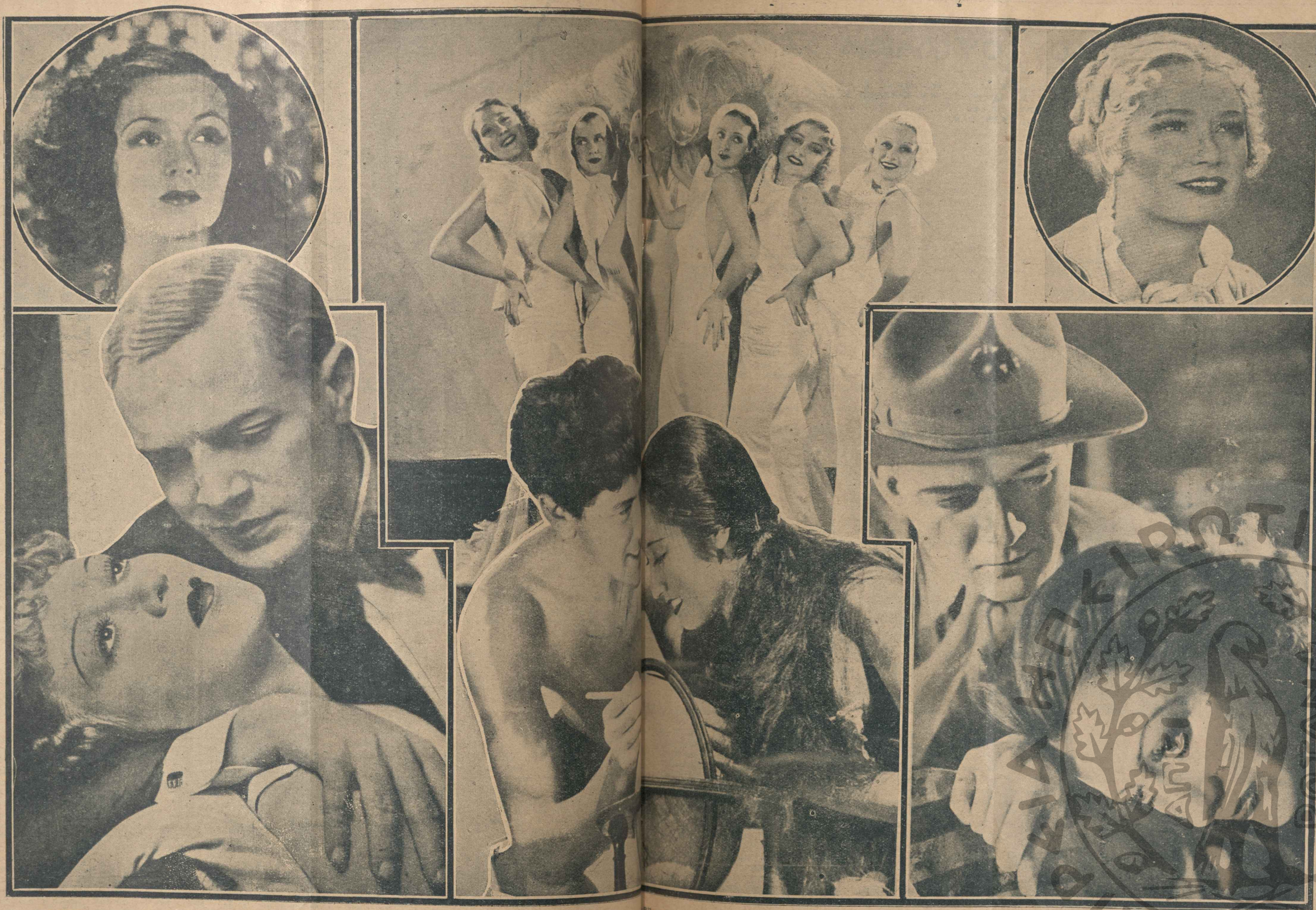
Πολλές γυναίκες, ενώ περιμεναν ένα τροφαντό κανακάρι, γέννησαν άξαφνα ένα...κατσίκι!...

Γεννιούνται ακόμα παιδιά με δυο κεφάλια, θρέφη που μοιάζουν με μικρούς Πάνας, σκυλάνθρωπους, προδάτα ανθρώπους, θρέφη χωρίς μάτια κ.ο.κ.

Ευτυχώς τα τέρατα αυτά πεθαίνουν ή γεννιούνται νεκρά 99%. Διφορετικά θα γέμισε ο κόσμος από φρικτά τέρατα, από ανθρώπους σκιαχτρα, ανθρώπους καραγκιόζηδες, σκυλάνθρωπους και λυκανθρώπους, τεραταθρώπους φρικτούς την θέαν και ή ανθρωπότης θα καταπνιόταν ένας άπεραντος ζωολογικός κήπος, μία άπέραστη, αλλά και άφύσικη ζούγκλα!...

Μία νάνος από τις σπανιότερες. Έχει ύψος 40 εκατοστών!...

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕΙΣ Ο ΦΑΚΟΣ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΩ : 'Η ώραία «βεντέττα» Χηδερ Αιγκελ, νέος «άστηρ» της «Μέτρος». — ΚΑΤΩ : 'Ο γνωστός γόνος του Γαλλικού και η συμπρωταγωνίστα του Λότους Λόγκ, οι πρωταγωνιστές του Τζόαν Κράουφορντ, με τον παρτενέρ της, σε μία σκηνή του νέου τους φιλμ. — ΜΕΣΩΝ ΕΠΑΝΩ : 'Η εξη ώραίοτερος μπαλαρίνας της «Μέτρος» και η ώραία «στάρ» Έντλζ Φεγιέρ, σε μία σκηνή του νέου τους φιλμ. — ΜΕΣΩΝ ΚΑΤΩ : 'Ο περίφημος Έσκιμωσός Μάλα και η συμπρωταγωνίστα του Λότους Λόγκ, οι πρωταγωνιστές του Τζόαν Κράουφορντ, με τον παρτενέρ της, σε μία σκηνή του νέου τους φιλμ. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : 'Η ώραία «βεντέττα» Μύριαμ Χόπκινς. — ΚΑΤΩ : 'Η γόνισσα

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στην αρχή, ο Κωνσταντίνος αρνήθηκε να την πιστέψει.

Τα βασανιστήρια, στα οποία είχε υποβληθεί κατά διαταγήν της μητέρας του, τον έκαναν να τα φοβάται όλα εκ μέρους της, κι' αυτό το θάνατο... Απέδωσε λοιπόν την επίσκεψή της σε κάποια πανουργία.

Κι' όταν η Ειρήνη του είπε ν' αναλάβει αυτός την εξουσία, ο Πορφυρογέννητος διαμαρτυρήθηκε με τρόμο, ότι προτιμούσα την ταρινή κατάστασή του από τους κινδύνους της αρχής. Νόμιζε πως ήταν παγίδα της αυτοκρατειρας ή προσφορά αυτή του σκήπτρου και επί πολλές ημέρες αρνιόταν να το δεχτεί.

Έντωμεταξύ, οι επαναστάται πλησίαζαν στην Κωνσταντινούπολη.

Τότε η Ειρήνη έστειλε στον Πορφυρογέννητο διαφόρους αλλοίους, οι οποίοι επιβεβαίωσαν τα λεγόμενά της και τον έπεισαν ν' αναλάβει την αρχή.

Έτσι ο Κωνσταντίνος έθετε επικεφαλής της φρουράς της πρωτεύουσας και πήγε στο Βόσπορο και συνάντησε τους επαναστάτες, οι οποίοι τον υποδέχτηκαν μ' ένθουςιαιδεις έπευρημίες.

Ο άρχηγός των επαναστατών 'Αλέξιος αξίωσε άμέσως την τιμωρία των ύπουργών της Ειρήνης και, για τον έαυτό του, τον τίτλο του άρχιστρατήγου.

Ο αυτοκράτωρ έδινε όμως άμεσα ακόμα να χτυπήσει τους ισχυρούς της πόλεως. Μα ο 'Αλέξιος δεν διάταξε καθόλου να διατάξει να μασιγιάσουν το Στρουάριο και τον 'Αέτιο, τους οποίους εξώρισε άμέσως κατόπιν στην 'Αρμενία, ανάμεσα σε σίγουρους φρουρούς, όπως και τους άλλους άρρωστούς φίλους της αυτοκρατειρας.

Οι νέοι κυβερνήται περιόρισαν και την ίδια την Ειρήνη στο άνακτορό της του 'Ελευθερίωνος, στο οποίο την οικοδόμησε είχε επισταλίζει η ίδια. Για λόγους προνοίας, είχε μεταφέρει μυστικά στις βαθείες και απόκρυφες κρύπτες του άνακτορού αυτού τους θησαυρούς της αυτοκρατορίας.

Έτσι, όταν ο Κωνσταντίνος την παρακάλεσε να του παραδώσει τους θησαυρούς, του άπάντησε ότι δεν ήξερε άλλους θησαυρούς, απ' αυτούς που ήξερε κι' ο ίδιος.

Η Ειρήνη βασιζόταν σ' αυτούς τους κρυμμένους θησαυρούς για ν' ανάκτηση την επιβολή της στον αυτοκράτορα. Έπειδή όμως, παρ' όλη την επικράτησή της επαναστάσεως, ο λαός διατηρούσε την έμπιστοσύνη του προς την αυτοκράτειρα, το αυτοκρατορικό συμβούλιο άπαγόρευσε στην Ειρήνη να παρουσιάζεται στο λαό. Αυτός όμως ο άναγκαστικός περιορισμός την έκανε ακόμα πιο συμπαθή κι' όλοι οι πολίται άρχισαν να τη λυπούνται για την τύχη της. Κανείς εξ άλλου δεν έχνουσε πως η Ειρήνη είχε εναφέρει στο Βυζάντιο την ευδαιμονία, που βασιλευσε στην εποχή των παλαιών αυτοκρατόρων. Καθώς μάλιστα κατά τη διάρκεια του σκληρού χειμώνας που έπακολούθησε, ο λαός δεν έλαβε τα πλουσιοπάροχα βοηθήματα στο όπο α τον είχε συνηθίσει η Ειρήνη, άρχισε να μουρμουρίζει με δυσάρεσκα κατά του Πορφυρογέννητου.

Συγχρόνως, έπειδή μιá μεγάλη πυρκαϊά κατέστρεψε το πατριαρχικό άνακτορο και τις άριστοκρατικές γειτονικές συνοικίες, οι όπαδοί της βασυλομήτορας άρχισαν να διαδίδουν ότι ο Θεός τιμωρούσε τον νέο αυτοκράτορα.

Το έπομένο έτος (791), το κόμμα της Ειρήνης απέκτησε τόσο σημασία, ώστε ο Κωνσταντίνος κατόπιν συμβουλής μερικών πολιτικών με αντίληψη, διάταξε ν' αναφέρεται τόνονά της άμέσως κατόπιν απ' το δικό του στα δημόσια έγγραφα.

Μά η δυσάρεσκα του λαού, στον όποιο επέβαλαν έντωμεταξύ βαρυστάτους κι' άλλεπάλληλους φόρους, δεν πέρασε μ' αυτό.

Τότε, για να φέρη έναν αντίπερσασμό, ο Κωνσταντίνος, κατόπιν συμβουλής του 'Αλεξίου, εξέστράτεψε κατά των Βουλγάρων. Κατάβρωσε δε να τους νικήση και να του διώξη απ' τα

εδάφη του Βυζαντίου.

Μά σε μιá άλλη έκστρατεία του έναντίον των 'Αράβων, νικήθηκε και τα πράγματα επιδεινώθηκαν.

Κατά την έπιστροφή του, άναγκάστηκε να ξυρίση και να έξορμη τον 'Αλέξιο, ο όποιος, ύποστηριζόμενος απ' τα 'Αρμενικά στρατεύματα, παραπονιόταν έναντίον της άναμείσεως της αυτοκρατειρας στην πολιτική κι' άπειλούσε το θρόνο με τις φιλοδοξίες του.

Τέλος, μπρός στην άπειθαρχία των όπαδών του, μπρός στην άπειλή στάσεων, βλέποντας συγχρόνως και το δημόσιο θησαυροφυλάκειο άδειαν, ο αυτοκράτωρ άναγκάστηκε να καταφύγη στη μητέρα του.

Έκείνη τον δέχτηκε με μεγάλη άξιοπρέπεια και του είπε με αυστηρότητα:

—Με τιμωρήσατε για το καλό που έκανα στο λαό σας. Έσ' κι' οι ύπουργοί σας άγνωστε τα πάντα κι' έστε άνικανοί να κυβερνήσετε.

Και, θριαμβευτικά, αρνήθηκε ν' άνακατευθί μέσα στη γαλήνη εκείνη άναστατάσι.

Τότε ο πορφυρογέννητος άναγκάστηκε να πέσει στα πόδια της και να την έκτεύσει.

Τότε η Ειρήνη αξίωσε την άνωτάτη έξουσία και την άνακλση των ύπουργών της στην αρχή. Έτσι, ο Στρουάριος κι' ο 'Αλέξιος έξαναγρίσαν απ' την έξορσή τους στα αξιώματά τους.

Η δυσμένεια της Ειρήνης είχε βασίσει δεκαπέντε μόλις μήνες. Μέσα σε δύο χειμώνας, ο αυτοκράτωρ είχε χάσει κάθε έκτιμησι στα μάτια του λαού του.

Η Ειρήνη θέλησε τότε να καταφέρει να άποφασιστικό χτύπημα κατά του στρατιωτικού κόμματος.

Η λεγεώνες των 'Αρμενικών στρατευμάτων άρνούνουσιν να την άναγνωρίσουν και έξεο ράτευσαν κατά της πρωτεύουσας, έχοντας επικεφαλής τους, τον 'Αλέξιο. Μα τα πιστά στην αυτοκράτειρα στρατεύματα τις νίκησαν και συνέλασαν αιχμάλωτο τον 'Αλέξιο. Ο Νικηφόρος, ο όποιος τον άντικατέστησε στην αρχή, των επαναστατών, είχε κι' αυτός την ίδια τύχη. Μολοντί δέ είχε τον τίτλο του Καίσαρος και ήταν θεός του αυτοκράτορος, η Ειρήνη διάταξε και του έθναλιν τα μάτια, καθώς και του 'Αλεξίου. Οι άλλοι όσοι του αυτοκράτορος Χριστόφορος, Νικήτας και Ευδόκιμος φυλακίστηκαν στον πύργο του 'Αγίου Μάμαντος, από προηγούμενους τους έκασαν τις γλώσσες.

Με τέτοια δρακόντεια μέτρα, η Ειρήνη το μέλλον. Δεν έσωσε απ' το μαρτύριο τους πρίγκηπας αυτούς, ούτε αυτή ακόμα η ιδιότης των ως ιερέων. Όλη η φρίκη των τριμερών αυτών τιμωριών έπεδόθη στον Κωνσταντίνο, τον όποιο κατηγορήσαν για την άχαριστία του προς εκείνους, οι όποιοι επαναστατούσαν προς χάριν του. Η κατηγορίες μάλιστα αυτές έγιναν ακόμα μεγαλύτερες, όταν ο Κωνσταντίνος, έξαναγρίζοντας απ' την Βουλγαρία νικημένος, με πολλούς άξιοματικούς του σκοτωμένους, έθωσε ο ίδιος μακίνομενος έναντίον των 'Αρμενίων επαναστατών. Στην έκστρατεία αυτή, οι άξιοματικοί του Κωνσταντίνου έξαγούρισαν πολλούς προσκείμενους των επαναστατών, οι όποιοι έξαναγούρισαν στα στρατόπεδά τους και διεκήρυξαν ότι δεν είχαν δι' ουδένα τις αυτοκρατορικές φάλαγγες. Έτσι ο Κωνσταντίνος έπετέθη άπρόσπτα κατά των επαναστατών και τους κατετρόπωσε.

Χίλους απ' τους αιχμαλώτους του τους πήρε κατόπιν μαζί του στο Βυζάντιο, όπου, από τους ύπέβαλαν σε πολλά βασανιστήρια, τους σιγμάτισαν κατόπιν στο μέτωπο με τις λέξεις: «ΑΡΜΕΝΙΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ».

Έπειτα τους εξέδρισαν στην Σικελία.

(Ακολουθεί)

Η Ευσέβεστατη Αυτοκράτειρα Ειρήνη (Εικόν Βυζαντινού χειρογράφου)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Μωρίς Σεκέλ, ένας έμπορος κοσμημάτων της Κάλλε Γκομέζ, κάθε φορά που έλυνε μιá καλή δουλειά, πήγαινε να διασκεδάσει στο «Τριανόν» του Ροζάριο. Η γυναίκες της 'Αργεντινας τον είχαν ξετρελλάνει. Από τότε που, πριν από είκοσι χρόνια, ένα καράβι τον είχε άποιδάσει στο Μπουένος Άϊρες, δεν είχε καθόλου άσφαινή την έπιθυμία να έξαναγούρη στη Γαλλία.

—Η 'Αργεντινά, έλεγε στους φίλους του, είναι ο ιδεώδης τόπος για ένα πλούσιο Γάλλο. Πληρώνεις, μα διασκεδάσεις... Έπειτα, μπορείς να κάνεις κι' ένα σοφό ύποθέσεις... Άμα τα έχεις καλά με τους άστυνομικούς...

Κι' αλήθεια, ο Σεκέλ ήταν περισσότερο κλεπταποδόχος και τοκογλύφος, παρά κοσμηματοπώλης. Η πελατεία του ήταν το άθος των γυναικών της Κάλλε Πριντόλα κι' οι παράδοξοι γλεντζέδες της Ραφαέλα. Γι' αυτό, απέφυγε κιόλας να συζητή για τις δουλειές του με τα πιο πολύτιμα κοσμήματά του, για να κάνει τις ώμορφες 'Αρμενικές να σέκωνται μπροστά τους όρες δολάμους, σαν χαμένα πονύ.

Έκείνος, από το βάθος του γραφείου του, παρακολουθούσε τις κινήσεις τους και διασκεδάζε με τη λαχτάρα που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Καταλάβαινε ότι θα έδιναν τα πάντα για ν' άποστήσουν ένα τόσο όμορφο κόσμημα. Η περισσότερες, άφου μιά και δυό έθδινάδες στεκόνοσαν κάθε μέρα έξω από τη βιτρίνα του, τέλος παραισώνονταν μαζί με κάποιο πλούσιο ξένο για να τ' αγοράσουν. Ο Σεκέλ άρχισε τότε τις κλίμακες του. Δεν μπορούσε να τους το δώσει, γιατί του είχαν έμπιστευθή, γιατί του το είχαν ζητήσει... Έτσι ο ξένος άναγκάστηκε να πληρώσει τα μαλλιά της κεφαλής του γι' αυτό το κόσμημα και να ησυχάσει από το παρακάλα και τα δάκρυα της φίλης του.

Μιά μέρα όμως ο Σεκέλ είδε κατάπληκτος έναν άνδρα να στέκεται πολλή ώρα και να κυττάζει έπιμωνα ένα δαχτυλίδι. Αυτός ο άνδρας ήταν ως σπάνια χρόνιος και φαινόταν πλούσιος. Ο κοσμηματοπώλης σπρόθηκε από το γραφείο του, νομίζοντας ότι ήταν κανένας άγορας.

Την ίδια στιγμή ο άγνωστος τον άντελήφθη, ντράπηκε για την χαζομάρα του κι' άπομακρύνθηκε με γρήγορο βήμα. Ο Σεκέλ, άγανακτισμένος, νόμιζε πίσω στο γραφείο του.

Την άλλη μέρα όμως ο άγνωστος στάθηκε πάλι μπροστά στη βιτρίνα. Ο κοσμηματοπώλης αή τη φορή, ούτε καταδέχτηκε να τον κυττάσει. Ο ξένος έμεινε σιωπές δυό ώρες, σαν να είχε μαρμαρώσει. Έπειτα, μ' άργό βήμα άπομακρύνθηκε.

Κι' αυτή η ιστορία κράτησε δέκα μέρες. Ο Σεκέλ είχε έκνευση την πεία. Η περιέργεια τον έπληγε. Ήθελε να μάθι τι είχε κάνει όση έντασι σ' αυτό τον άγνωστο, ώστε να κάνει τις μέρες του έξω από τη βιτρίνα. Έπειτα άνησυχούσε μήπως ήταν και κανένας λωποτάτης. Ήξερε καλά ότι στην 'Αργεντινά σ' ός δέκα άνθρωπους οι ένοχοι εινε κλέφτες! Δεν έρωπε λοιπόν να έχη έμπιστοσύνη ούτε στη σκέψη του. Άρχισε λοιπόν να κατασκοπεύει τον άγνωστο, να προσέχη τις χειρονομίες του και να έχη πάντα στο γραφείο του ένα γεμάτο πιστόλι. Ήταν έκανός να το άδειάσει έναντίον του, αν ο άγνωστος άπειταγόρε να σπάσει τη βιτρίνα, για να πάρη τα κοσμήματα.

Πέρασαν ακόμη λίγες μέρες. Και έφανν ένα πρωί, ο άγνωστος μπήκε στο κοσμηματοπωλείο. Ο Σεκέλ έχωσε γρήγορα το πιστόλι στην τσέπη του κι' έτρεξε.

να τον ύποδεχθί. Έκείνη τη στιγμή το κατάστημα ήταν έρημο. Στην Κάλλε Γκομέζ ακόμη δεν είχε άρχισει η κίνηση. Απ' άνησυχίες τον Σεκέλ. Αν ο ξένος ήταν ένας λωποδότης, θα μπορούσε να τον σκοτώσει, να τον άδειάσει το κατάστημα και να φύγη άνεπλόγητος. Γι' αυτό καταράσαν τον έαυτό του που είχε πάει τόσο ναός στο κοσμηματοπωλείο. Άπότοσο, προσπάθησε να διατηρήση την ψυχραιμία του και ρώτησε τον ξένο:

—Σε τί μπορώ να σ'ς έξυπηρητήσω;

Ο άγνωστος του έδειξε τότε το δαχτυλίδι της βιτρίνας.

—Θέλω να τ' αγοράσω, του είπε. Θα είχατε την καλωσύνη να μου το δείξετε;

Ο Μωρίς έσπυσε να πάρη το κόσμημα και να του το δώσει, προσέχοντας μήπως το εξαφανισεί. Ο έμπορέτης του όμως το πήρε στα χέρια του, το κύταξε προσεχτικά κι' ύστερα έβγαλε ένα φακό και προσπάθησε να διαβάσει την ήμερομηνία που ήταν χαραγμένη στο έσωτερικό του.

Έκείνη τη στιγμή ένας καλοντυμένος κύριος μπήκε στο κατάστημα, συνοδευόμενος από την πιστήνιστη Γαϊνέτα, την πιο όμορφη γυναίκα της Κάλλε Πριντόλα. Ο Σεκέλ τους παρακάλεσε να περιμένουν λίγο, για να τους περιποιηθί. Δεν ήθελε ν' αφήσει ούτε στιγμή μόνο τον άγνωστο, του όποιου η κινήσεις άρχισαν να του φαίνονται ύποπτες. Έβλεπε τα μάτια του να γυαλίζουν, τα χέρια του να τρέχουν, το πρόσωπό του να έχει χρώμα το χρώμα του. Ο Σεκέλ, με το δεξί του χέρι κρατούσε μέσα στην τσέπη το πιστόλι του. Τα μάτια του είχαν πάρει μια πονηρή έκφραση κι' ήταν έτοιμος να πη δειλά-κοιτά στον άγνωστο να του άδειάσει τη γωνιά και να πάρη σε κανέναν πού κουτό για να κάνει το κώλο του. Μα τον πρόλαβε ο άγνωστος.

—Άσφαλώς, του είπε, θα μ' είχατε προσέξει, που τόσες μέρες τώρα στεκόνοιν μπρός στη βιτρίνα σας και χάζαα. Ίσως να με παρεξηγήσατε κιόλας. Έχετε δικιο. Δεν έζυρετε την ιστορία μου και τί άναμνήσεις μου έφερε αυτό το δαχτυλίδι...

Ο Σεκέλ, άφωτισμένος στη συζήτησή του με τον άγνωστο, είχε χάσει τους δυό άλλους πελάτες του. Το μόνο που τον ενδιέφερε, ήταν να λύση το μυστήριο που κάλυπτε αυτό τον άγνωστο, ο όποιος τον είχε βασανίσει τώρα τόσες μέρες.

—Όταν δέ πρό δάγιοι είδα τη χρονολογία του, συνέχισε ο άγνωστος, τότε καάλαβα ότι δεν είχ' άπατηθή. Απ'ό το κόσμημα είναι οικογενειακό κεμήλιό μας. Είμαι ο βαρώνος ντε Ρινγαρό. Το έχω χάσει στη γυναίκα μου τη μέρα των γάμων μας. Πέρασαν οσάκι δέκα χρόνια από τότε. Σ' αυτό το διάστημα πήρα διαβόγιο κι' έγκατέλειπα το Πασάι, για να ήν έξωτος. Έκανα ένα ταξίδι στην Αυστραλία, στην

Από Ανατολή και ύστερα γύμια δέλε τις πολιτείες του Νέου Κόσμου. Βοήσολμαι στο Μπουένος Άϊρες έδω κι' ένα μήνα. Θα έξαναγύω σε λίγες μέρες, για να συνεχίσω το ταξίδι προς την 'Αφρική. Άπότοσο, τί τα θέλετε; Δεν μπορώ να έξωσσο τη γυναίκα μου. Η άνάμνησί της με βασανίζει. Θα σ'ς παρακαλώ να μου δηγήσετε ό,τι έζυρετε γι' αυτό.

Ο Σεκέλ, συγκινημένος από την άτυχία αυτού του συμπατριώτη του, άκούσε ένα μεγάλο βιβλίο, το συμβούλευε ό,τι καί έσπευσε να του πει:

—Αυτό το κόσμημα που το έχει άρχει για διακόσια πέος ένα 'Αργεντινός, ο Μωρέα μ' Μπουένος Άϊρες σε μιá φίλη του, που κάθετα στο πιο άριστοκοσμικό 'Εξοχόχρωμο της Κάλλε Πριντόλα. Έχει περάσει όμως πια η διαρία και μπορώ να το πουλήσω. Πάρτε δικό μου. Ένωείται ότι η αξία του ξεπερνάει τα χίλια πέος...

Ο άγνωστος είχε γίνι καταπληκτικός.

—Θες μου ι' φωνάζε, με εινε τρεμώ! Η γυναίκα μου, μια άριστοκόσμια, μιá Ραλλίδα, να έση στα χέρια σιδών των παληπορώων και να καταστράλει στο Μπουένος Άϊρες; Είπε (Η συνέχεια εις την σελ 1052)

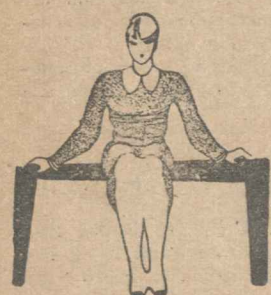

—Τώρα, αγαπητή κύριε, είμαι στις διαταγές σας...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΔΑΧΤΥΛΗΘΡΑ

(Αληθινή Ιστορία)

ΡΟ χρόνων πολλών και μ'α κατάμυρση ημέρα του χειμώνα, δολοκλήρη σχεδόν ή άριστοκρατία της πόλεως "Αμοστερνταμ" παγοδρομούσε στην παγωμένη λίμνη.

Ο καθένας κι' η καθένα φορούσαν τ'α παγοπέδιλά τους. Οι πολύ γέρο κι' οι αδύνατοι κυκλοφορούσαν δώ κι' εκεί, με τ'α μεγάλα έλκυσθρά τους. Τ'α παιδάκια, καθισμένα σ'ε μικρά καροτσάκια, γλιστρούσαν ανάμεσα στ'α πόδια των θεατών, τούς έκαναν ν'α πέφτουν κι' ο κόσμος ξεκαρδίζονταν στ'α γέλια.

Σαφνικά, ή Ζακίνα β'αν δ'εο Χάσσεμ, ή χαριεστάτη κόρη ενός βαθυπλότου έφορτιστού, έπαψε απότομα ν'α παγοδρομ'η. Στάθηκε ανάμεσα στ'ο άεζήντο πλήθος των άλλων παγοδρομίων, συγχωμένη, τ'α γαλιανά της μάτια άστραψαν και τ'α δροσερά της μάγουλα κοκκίνισαν. Είχε αντίκρισει ένα νέο, συμπαθητικότατο, κομψό, ν'α κατευθύνεται γρήγορα πρ'ος τ'ο μέρος της.

— Νίε!... τού φώναζε με χαρά.

— Ζακίνα μου, καλημέρα!... τής φώναζε κι' εκείνος πρόσχαρος.

Παγοδρομώντας ύστερα έξακολουθητικά, διέγραψε έναν κύκλο, γ'α ν'α την πλησιάσει. Έσμιξαν τ'α χέρια τους σ'ε μ'α θερμή χειραγία κι' έστερα, αλληλοσφιγόμενοι, σ'αν ν'α ήσαν χορευτικό ζευγάρι, άρχισαν ν'α παγοδρομούν μαζί.

— Τόση ώρα σ'ε ζητούσα μέσα σ' αυτό τ'ο πλήθος, Ζακίνα!... είπε ο Νίε μελαγχολικά, σ'ε μ'α στιγμή. Είχα απόλυτη ανάγκη ν'α σου μιλήσω!...

— Η νέα τ'ον κύτταζε με ύψος άνησυχ.

— Ναι, Ζακίνα!... συνέχισε ο νέος. Μ'ας χρειάζεται μεγάλο θάρρος... Πρέπει ν'α πάρουμε ν'α βλεπούμαστε, γ'ατί νοιώθω ότι θ'α σ' αγαπήσω πάρα πολύ!... Και τότε θ'α γίνουμε δυστυχ'ες κι' οι δυο μας!...

— Θεέ μου, τί φόβος, ε'ινε αυτοί πού σ'ε βασανίζουν; διέκρινε ή Ζακίνα, με τρυφερό, αλλά σταθερό φρονή.

— Ο πατέρας σου όνειρεύεται ν'α σ'ε παντρεύη με κανέναν πλούσιο!... Έν'ω εγώ!...

— Η νέα έκανε ένα μορφασμό χαριτωμένο κι' είπε:

— Ο πατέρας μου μπορεί ν'α όνειρεύεται, ότι θέλει!... Αλλά εδ'ω πρόκειται γ'α όλη μου τ'η ζωή, και πρέπει ν'α ρωτήσουν κι' εμένα, άν...

— Έπαψε ν'α μιλά ή Ζακίνα και κύτταζε τ'ο Νίε με τ'ο πιο ροιπαδ'ε βλέμμα της και με τ'ο πιο π'αυνο χαμόγελό της. Εκείνος είδε πόση λατρεία ύψιχνε γ'ι' αυτόν μέσα στ'ο γλυκό της βλέμμα, κι' ή ψυχ'η του σιγήθηκε από ευτυχία.

Τ'α έννομένα χέρια τους σφίχτηκαν άλλη μ'α φορά. Και χώρισαν κατόπιν γ'α ν'α μη σχολιάξ'η ο κόσμος τ'η συνάντησή τους. Τράβηξαν ο καθένας τους διαφορετική κατεύθυνση, ξεακολουθώντας ν'α ταγοδρομούν χωριστά ανάμεσα στ'ο πλήθος.

Σ'ο πολυτελές μέγαρο τού έφορτιστού β'αν δ'ε Χάσσεμ, δ'εν βασιλεύει π'α ή χαρά. Η νεράϊδα το σπ'ισι, ή όποια τ'ο φαιδρ'ινε άλλοτε με τ'α γέλι της και με τ'α χαροπά τραγούδια της, ε'ινε βουβή τώρα και θλιμμένη. Ο πατέρας της, σ'ανθρωπός κι' αστήροός, όυτε τής μιλάει καν...

Μολυβένια, βαρειά θλίψη, απλώνεται απάνω στ'ο άφάνταστο όνειρο πλούτου, ο όποιος δ'εν ε'ινε ικανό ν'α χαρίσει τ'ην ευτυχία σ'ένα άνθρωπο, όταν ή ψυχ'η του δ'εν ε'ινε χαρούμενη... Όπως ε'ίχε προβλέψει ο δυστυχ'ης Νίε β'αν Μπεσάττιν, ο λατρευτός της Ζακίνας, ή αγάπη τους δ'εν έπιδωμάζονταν από τ'ον βαθύπλουτο έφορτιστή. Ο β'αν δ'εο Χάσσεμ ε'ίχε σταθή άκαμτος στ'ο ζήτημα τού γάμου της κόρης του. Κι' έτσι ο Νίε δ'όχιζε κι' ή Ζακίνα παραδ'όθηκε στ'α χέρια μ'ας γρηάς κι' αστήροσ'της συγγενούς τού πατέρα της, γ'α ν'α επιτηρήτ'α.

— Αν και δ'εν μάθαινε τίποτε τ'ο σχετικό π'α, γ'α τ'ον άγατημένο της ή νέα, όπόσο δ'εν τ'ον ξεχνούσε. Πιστή στ'ο αίσθημά της και σ'ους δ'ουος της, δ'υνάμωνε μόνη της και θεληματικά τ'ην αστήροσ'τη τ'ου περιορισμού της. Έμενε διαρκ'ως κλεισμένη στ'ο δωμάτιό της και καταδικασ'ε τ'ον εαυτό της σ'ε εύλαβη, αλλά έπιμονη σ'οιή απάναντι τού πατέρα της.

Η ήμερες τής γ'αλιασ'ώς της περνούσαν μονότονες, άτελειότες, αλλά και χωρίς ν'α τής κλονίζουν καθόλου τ'η σταθερότητα. Τ'ο μελαγχολικό μέτωπό της έγερνε άκατάπαυστα απάνω στ'ο ερ'ογχείο της. Ήταν ή μόνη "Γιακ'εδασι" της, αυτό. Με τ'ην τ'οση όμως έγασία της κούραζε τ'α μάτια της και καταπλήγ'ονε τ'α τρυφερά της δάχτυλα, τ'α έντελ'ως άσπ'ιν'η στα σ'η δουεία τ'ο βελονιού.

Τ'ην εποχή εκείνη δ'εν ε'ίχε έφευρεθ'η ακόμη ή δαχτυλήθρα! Ένα βράδυ, ξαφνικά, κι' έν'ω ήταν παραδομένη σ'ους αιώνιους θλι-

βερούς ορμ'οσμούς της, ή Ζακίνα ξεχώρισε μ'α βαρκούλα στ'ο κανάλι. Η βαρκούλα αυτή πλησίαζε σιγά-σιγά, ύστερα στάθηκε κάτω από τ'ο παρόθυό της και μέσα σ' αυτή διέκρινε τ'ο Νίε.

Μόλις ο νέος είδε τ'η Ζακίνα, σ'κυστή και λαχταρισμένη στ'ο παρόθυρο, τής χαμογέλασε ευχαριστημένος. Από τ'ολ'ον και'ο τρυφερό της τ'α έκει ο Νίε, παρακιν'ονώντας ν'α τ'ην δ'η.

— Ακούητ'ε τότε τ'ο δάχτυλό του στ'ο στόμα, γ'νέφοντάς της σ'ισι. Και τής έδειξε ένα μικρό δ'εματάκι, τ'ο όποιο κρατούσε στ'ο χ'εο του, προσπαθώντας ν'α τής ε'ύσει ν'α καταλάβ'η ότι ήθελε ν'α τ'ο μεταδ'όσει.

Η Ζακίνα, γρήγορη, άνοιξε τ'ο καλαθάκι της δουλαΐς της, έβγαλε ένα κουβάρι και τού τ'ο πέταξε, άφ'ου κ'άπτησε π'ωτα τ'ην άσχη τ'η λ'ωσ'ής ή ίδια. Ο Νίε έπιασε τ'ο κουβάρι, έδεσε σ' αυτό τ'ο μικρό δ'εμα και στέλνοντάς της έναν τρυφερό χαϊρετικό, βιάστηκε ν'α μακρυνθ'η.

Η Ζακίνα τράβηξε απάνω τ'ο δ'εμα. Τ'ο άνοιξε κι' είδε μ'α έπιστολή, μέσα σ'την όποια ύψιχνε ένα μικρό παρ'όξενό άσπ'ιν'ο κόσμημα. Τ'ο κόσμημα αυτό, έπί πολλή ώρα, τ'ο κύτταζε ή έκπληκτη κατέλλα, μη μπορώντας ν'α καταλάβ'η τ'η χ'ρησι του, γ'ατί τ'όβλεπε γ'α πρώτη φορά σ'η ζωή της.

Τέλος, ξεακολουθώντας ακόμη ν' άπορη, τ'ο άφησε παρ'όξενό άφ'ου τ'ην έπιστολή τού άγατημένου της και διάβασε τ'α έξ'ης:

«Ζακίνα μου,

Υπάκουσε σ'όν πατέρα σου... Απομ'ονήσε με έμένα... Δ'εν έπιθυμ'ω ν'α π'αν'ε τ'η ζωή σου θλιμμένη έξ' αιτίας μου και κλαίοντα. Σ'ε άποχαιρετώ... Έπιτρεψ'ε μου μόνον ν'α σοο προσφ'ερ'ε ένα ταπεινό ένθ'ιμο, ένα άσπ'ιν'ο βέβαια πραγμ'ατί, τ'ο όποιο όμως άνακάλυψε εγώ ο ίδιος πρ'ος χ'άριν σου!

Ε'ινε μ'α μικρή άσπ'ιν'ια ήθήκη, σ'την όποια θ'α τοποθετή τ'ην άκρη τού μεσαίου δαχτύλου σου, κατά τ'ην ώρα πού θ'α κεντάς... Αότ'η ή ήθήκη θ'α προσυλ'όσει τ'α τρυφερά σου δάχτυλο απ' τ'α τρυπήματα τής βελ'όνας... Δ'εν θ'α τ'οσο π'ειά τ'ο άγατημένο μου δάχτυλό σου, έξ' αιτίας μου, γ'ατί έμαθα ότι κεντάς δ'αίκακος, γ'α ν'α ξεγ'νάς τ'η θλίψη σου γ'α τ'ον χωρισμό μας...

«Αλλοίμονο, Ζακίνα μου!... Όνειρευτήκαμε μ'α ζ'η κοινή κι' ευτυχισμένη, αλλά ο Θεός δ'εν έκανε πραγμ'ατί τ'ητα αυτό τ'ο όνειρό μας... Ζ'ησε όμως από ευτυχισμένη, έκχ'οντάς με... Έγώ θ'α φύγω από τ'ο "Αμοστερνταμ", θ'α π'αί άλλοι ν'α ζήσω... Κάποιος φίλος μου μ'ο είπε ότι σ'η ή έφευρεσίς μου — ή πρ'ος χ'άριν σου έφευρεσίς μου — ε'ινε πραγμ'ατικότατη, πρωτότυπη, και μπορώ ν'α τ'ην εκμεταλλ'οθ'ω έπικερδέστατα!...

Θ'α τ'ο προσπαθ'ω αυτό, Ζακίνα μου!... Όχι πρ'ος χ'εριν μου, αλλά πρ'ος χ'άριν μας!... Κι' άν γ'ιν'ο π'όσοις, τότε...

— Αλλά προτιμ'ω ν'α μη σ'ε δεομ'έσω με καμιά έπίδο. Δέξου τ'ο δ'ωρο μου τ'ο ταπεινό, τ'ο όποιο άν'ομ'α άσπ'ιν'ηθ'ον κι' όγ'ιαινε και ζ'ησε ευτυχισμένη γ'α πάντα, και έξ'εχασέ με...

— Έγώ θ'α σ' αγαπ'ω πάντα... Νίε β'αν Μπεσάττιν

Όταν τελείωσε τ'ην ανάγνωση αυτής τής άρ'όλης, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

Δ'εν περμ'ενε όμως και πολύ, ή δεσποινίς Ζακίνα, αλλά περιπατησ'άτης έπιστολής, ή Ζακίνα αναλ'ηθ'ε σ'ε δάκρυα, καταπύλησε τ'ο μικρό άσπ'ιν'ο δ'ωρο τού άγατημένου της και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Εκείνος θ'α μ' αγαπά ή πάντα!... Γιατί λοιπόν ν'α μη τ'ον αγαπάω κι' εγώ πάντα; Θ'α τ'ον περιμ'ένω... Θ'α τ'ον περμ'ένω!...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γενικ'ως πιστεύουμε ότι μόλις ο άνθρωπος φτάσει σ'ε ηλικία έξηνα ετών, αρχίζει ν'α «ξεφ'ιξη»!

Αυτό όμως ε'ινε έσφαλμένη αντίληψη, κατά τ'η γνώμη τού Γερμαν'ο ιατρού Γραδ'εγκ'αίμ. Ο σοφός αυτός έπιστήμιον ισχυρίζεται ότι άφ'ου β'ω σ' αυτή τ'ην ηλικία αρχίζει ο άνθρωπος ν'α μπαίνει στ'ο στάδιο τής πλήρους ώριμότητας!...

Κι' ίσως ν'α μ'ην έχ'η άδικο, όταν σκεφθ'η κανείς ότι όλοι οι σπ'ιν'οντες κι' οι άξιωματ'οχοι κάθε χώρας ε'ινε συνήθως γρηλόδοι...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Από τ'ο περίφημο έίδιό τού συνοδ'ευσαντος τ'ον "Θ'ωνα κατά τ'ην κ'άδεσ'ε του σ'την Ελλάδα Βαυαρού άξιωματ'οχ'ο Χριστοφ'ερ'ο Νέζερ)

άλλη μέρα

Έπιωφελήθηκαμε άμέσως τής ευκαιρίας κι' ο Κουκουδάκης κατέθηκε έπ'εγόντας σ'όν Πειραιά γ'α ν'α συνηνεηθ'η με τ'ον π'οιάρ'ο. "Όταν, έπειτ' από λίγες ώρες, ανέβηκε πάλι, σ'ας "Αθήνας, μας άγγ'ηγ'ε ότι έπρεπε ν'α είμαστε έτοιμοι ν'α φύγουμε τ'η άλλη μέρα τ'ο βράδυ.

Πράγματι ξεκινήσαμε τ'ην άρισμένη ώρα και τ'ην μεθεπομένη τ'ο πρωί, φτάσαμε μπρ'ος σ'την πόλη τής "Ανδρου.

Όταν βγήκαμε έξω, μ'ας ώδήγησαν σ'ο σπ'ιτί ενός άρχοντος, πού άνομαζόταν Βερικός. Ήταν ένας ήλικιωμένος, ψηλός κι' εύρωστος άνδρας, πού φορούσε τ'ην ένδυμασία τ'ων νη-γάλη αϊθ'ουσα, δεξιά κι' άριστε-ρά, σ'την όποια φαινόταν'ον τ'α πλαγινά δ'ωμάτια τού σπ'ιτιού.

Στ'ο βάθος τής αϊθ'ούσης αυτής ήταν ένα μεγάλο μαρμάρ'ινο τζάκι κι' από πάνω ένας μεγάλος καθρέπτης, με πλατείτ'α δ'όλ'οι κ'ορνίζα. Στους τοίχους κρεμ'όνταν'ον πολλές εικόνες άνδρών και γυναικών. Μπρ'ος στ'ο τζάκι ήταν, ένα τραπέζι από κυπ'οισοέξυλο με σ'τολισματα από φίλνισι και γ'όρω απ' αυτό τέσσερες μεγαλοπρεπ'ες έπιχρ'υσες πολυθρόνες σ'τολισμένες με βελούδο, δ'όλ'οι γ'α πάλι σ'τους τοίχους ύψιχναν Τουρκικά ντι-βάνια.

Μ'ας προσέφεραν μακρ'α ταϊμπούκια γ'α ν'α καπν'ίσουμε κι' ύστερα μ'ας σερβίρισαν γλυκό και καφέ.

Συγγνώμ'ας άρχισαμε ν'α κουβεντάζουμε με τ'ον οικοδεσπότη, ο όποιος μιλούσε άρκετά καλά τ'α "Ιταλικά κι' έτσι μάθαμε πολλ'α τ'η ήθη και έθιμα τού νησιού, τ'α όποια ήσαν, ως έπί τ'ο π'εσ'ον, μεσαιωνικά.

Στ'ην "Ανδρο, όπως και σ'την σημερινή "Αγγλία, και όπως σ' όλη τ'ην Εύρώπη κατά τ'ον μεσαιώνα, τ'ο πρωτότοκο παιδί τ'ων άρχοντ'ικών σπ'ιτιών κληρονομ'ει δ'ολόκληρη τ'ην περιουσία. Τ'α άλλα παιδά μαθαίνουμε κάποια τέχνη ή ο με-γαλειότερος άδελφός τους τούς δίνει μερικά χ'ρήματα γ'α ν'α δημ'οιουργ'ουν δικ'η τους.

Απ' τ'α κορίτσια πάλι, όταν ε'ινε πολλά, τ'ο ένα απ' αυτά πατρεύεται και τ'άλλα μένον'ον άγαμα σ'ο σπ'ιτί τού πρωτότοκου άδελφού τους ως "θεΐες" κι' αναλαμ'βάν'ον όλη τ'η φροντίδα τού νοικοκυριού.

Όλοι οι άρχοντες τής "Ανδρου κατοικ'ουν σ'α χωριά σ'ε μεσαιωνικούς πύργους και τ'α χωράφια τους τ'α καλλιεργ'ουν "Αλ-βανοί χωρικοί, οι όποιοι, άν και δ'εν μπορ'ουν ν'α άνομαστούν δ'ούλοι, έξουσιάζονται όμως από τ'ους κυρίους τ'ων.

Οι άρχοντες τής "Ανδρου ε'ινε υπερβολικά φιλόζ'ονοι, τ'ο θε-αφ'ον δ'ε μεγάλ'η τους τιμή ν'α έχ'ουν έξ'νο σ'ο σπ'ιτί τους. Στ'ο γ'έμισ μάλιστα πού παραθέτ'ουν πρ'ος τιμήν του, προσκαλ'ο'ν ό-λους τ'ους συγγεν'εις και τ'ους φίλους τους, ο'ε όποιοι μένον'ον σ'την ίδια περιφέρεια.

Μ'ια έρα μετά τ'ην άφ'ιξ'η μας σ'ο σπ'ιτί τού άρχοντος Βερί-

κου, άκούσαμε απ' έξω φωνές κι' ή οικοδέσποινα μ'ηκε δυό-τρε σ' φορές σ'την άθ'ουσα πού βρισκόμαστε και μίλησε με τ'ο σύζυγό της. Τέλος ο κ. Βερικός γύρισε πρ'ος έμ'ας και μ'ας ε'ί-πε ότι έπειδή έγινε γνωστό σ'την πόλη π'ως ε'ίχε "όθ'η ένας Εύρωπ'αιος γ'ιατρός, ε'ίχαν παρουσιασ'η πολλοί άσθεν'εις γ'α ν'α ζητήσουν τ'ις συμβουλές του.

Ο φίλος μου ο γ'ιατρός τού απάντησε ότι πολύ πρόθυμα θ'α έδινε τ'ις συμβουλές του σ'ε όσους ήθελ'ον. Τότε ή οικοδέσποινα άνοιξε τ'ην πόρτα κι' άμέσως μ'ηκαν μέσα καμιά σαρανταριά άτομα, άνδρες, γυνάικες και παιδά πού γέμισαν τ'η μεγάλη αϊθ'ουσα. Όλοι χαίρετ'ησαν τ'ο φίλο μου, λέγοντας: "Καλησπ'έρα, έξοχ'ώτατε", γ'ατί σ'την Ελλάδα μόνο ο γ'ιατρός έχει τ'ον τί-τλο τού έξοχ'ώτου, εξετάστηκαν δ'ε ένας μετά τ'ον άλλο, έ-νω ο κ. Βερικός χ'ρησίμευε ως διερμηνεύς.

Ο δυστυχισμένος όμως γ'ιατρός βασανίστηκε πολύ, γ'ατί ό-λοι τού μιλούσαν με τ'ο ν'ι και με τ'ο σ'γμα γ'α τ'ην άρρώστεια τους. Τέλος, άποκαμωμένος, έβιπε σ'όν κ. Βερίκο ότι δ'εν μπο-ρεί ν'α συνεχίσει π'α και ν'α παρακαλώσει έκ μέρους του τ'ους άσθεν'εις πού έμεναν άνεξέταστοι ν'α ξανάρθ'ουν τ'ην άλλη μέρα τ'ο πρωί.

Τ'ην άλλη μέρα αποφασίσαμε ν'α π'αμε σ'ο χωριό "Αποίκια, πού απέχει δυό περίπου ώρες απ' τ'ην πρωτεύουσα, γ'α ν'α έγ-χειρίσει ο φίλος μου ο γ'ιατρός σ'όν άρχοντα Νέζερ τ'η συστα-τική έπιστολή τού άνηψιού του πού ήταν φοιτητής σ'ο Μόναχο. Κατά συμβούλην τού κ. Βερικού όμως ξεκινήσαμε σ'τις πέντε τ'ο απόγευμα, γ'ατί ή ήμέρα ήταν πολύ ζεστή και θ'α βασανι-ζόμαστε πολύ άν κάναμε τ'ην πορεία μας με τ'ον ήλιο.

Στ'ο δρόμο μας συναντήσαμε πολλούς τετραπόδους μεσαιώ-νικους πύργους, πού τ'ους περιστοιχίζ'ον άραιάτατοι κ'ηποι γε-μ'ατοι πανύψηλα κυπαρίσσια και άνθη, πού μοσχοβολούσαν μέ-ρα σ'ο καύμα τού Αύγουστου.

Τέλος φτάσαμε σ'α "Αποίκια. Σ' ένα βραχώδες έπίπεδο, κά-τω από ένα μεγάλο πλάτανο, βρισκόταν τ'ο καφεείο από χωρι-ό, πού τ'ο προσφύλασσαν απ' τ'ις άχ'ίνες τού ήλιου τ'α πλατείτ'α φύλλα τού δέντρου. Έκ'ε ήσαν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι από τ'ους άρχοντες τής περι-φέρειας. Οι πιο πολλοί ήσαν ντυ-μένοι σ'αν τ'ους "Ελληνες τής Μι-κρ'ης "Ασίας. Φορούσαν μακρ'α άντεριά και ζωνάρια και σ'το κεφ'αλί τζουμπέ. Είχαν συγκεν-τρωθ'η γ'ύρω από δυό συντρόφους τ'ων, πού έπαίζ'αν ζάρια και τ'η σ'τιγμή τής άφ'ιξ'ος μας σ'υζη-τούσαν ζ'ηρ'α. Μόλις μ'ας εί-δαν, σ'ηκόθηκαν και μ'ας εύχ'η-θηκαν: «Καλώς άρίστατε!» Έ-μετς τ'ους ρωτήσαμε τότε π'οιός ήταν ο άρχων Νέζερης κι' άμέ-σως ένας άνδρας πού ξεχώριζε σ'ο ντυσίμ'ο τού από τ'ους έλ-λους μ'ας πλησίασε και π'ηρε απ' τ'ο γ'ιατρό τ'η συστατική έπι-στολή.

Μόλις τ'η διάβασε, δ'εν ήξερε π'ως ν'α μ'ας δειχ'η τ'η χώρα του και π'ως ν'α μας περιπολήτ'η. Διέταξε και μ'ας έφεραν άμέσως καφέ και άργελέδες και κατόπιν άρχισε ν'α μ'ας ρωτά από πού έρχόμαστε, π'οιός ήταν ο καθένας από μ'ας, π'οιά ή πατρίδα μας, άν ε'ίχαμε γον'εις και άδελφ'ια, άν είμαστε άγαμ'οι και π'οιά ήσαν τ'α όνόματά τους και τ'α όνόματά μας. Έπειτα μ'ας άπ'ηρ'υνε ένα σφ'ο έρωτήσεις γ'α τ'ο βασιλέα "Θ'ωνα και γ'α πολλ'α άλλα πράγματα κι' έπιτέλους ο "Αρχων Νέζερης μ'ας προσκάλεσε ν'α π'αμε σ'όν πύργο του.

Ο πύργος αυτός ήταν ψηλός και τετραπόροφος κι' ε'ίχε ως παρ'όξεν'ο ένα μικρό σπ'ιτί, σ'ο όποιο και ή'α ώδήγησε ο οικοδεσπότης. Έκ'ε, μ'ας έμ'πασε σ'ε μ'α μεγάλη αϊθ'ου'α τής όποιας ή έπίπλωσις ήταν ρυθμ'ός "Ερρίκου Δ'.

Οι μ'ας τής αϊθ'ούσης αυτής ήσαν ένα μεγάλο και μακρ'ο δρύν'ο τραπέζι. Καθίσαμε σ'ο ντιβάνι και μ'ας έφεραν καφέ και γλυκό. Αλλά τ'α πεινασμένα στομάχια μας άπατούσαν στερεωτέα τροφή, γ'ατί από τ'ις δέκα τ'ο πρωί δ'εν είχαμε φάει τίποτε άλλο, παρά λίγο τυρί και ψωμί κι' ένα ποτήρι κρασί.

Ο "Ελλην ε'ινε, έξαιρετικά λιτοδίαιτος και με φαγητά πού μόλις φτάν'ον σ' ένα Γερμανό, χ'ορταίν'ον τέσσερες πέντε "Ελ-λ'ηνες.

Μ'ια έρα μετά τ'ην άφ'ιξ'η μας σ'ο σπ'ιτί τού άρχοντος Βερί-

κου, άκούσαμε απ' έξω φωνές κι' ή οικοδέσποινα μ'ηκε δυό-τρε σ' φορές σ'την άθ'ουσα πού βρισκόμαστε και μίλησε με τ'ο σύζυγό της. Τέλος ο κ. Βερικός γύρισε πρ'ος έμ'ας και μ'ας ε'ί-πε ότι έπειδή έγινε γνωστό σ'την πόλη π'ως ε'ίχε "όθ'η ένας Εύρωπ'αιος γ'ιατρός, ε'ίχαν παρουσιασ'η πολλοί άσθεν'εις γ'α ν'α ζητήσουν τ'ις συμβουλές του.

Ο φίλος μου ο γ'ιατρός τού απάντησε ότι πολύ πρόθυμα θ'α έδινε τ'ις συμβουλές του σ'ε όσους ήθελ'ον. Τότε ή οικοδέσποινα άνοιξε τ'ην πόρτα κι' άμέσως μ'ηκαν μέσα καμιά σαρανταριά άτομα, άνδρες, γυνάικες και παιδά πού γέμισαν τ'η μεγάλη αϊθ'ουσα. Όλοι χαίρετ'ησαν τ'ο φίλο μου, λέγοντας: "Καλησπ'έρα, έξοχ'ώτατε", γ'ατί σ'την Ελλάδα μόνο ο γ'ιατρός έχει τ'ον τί-τλο τού έξοχ'ώτου, εξετάστηκαν δ'ε ένας μετά τ'ον άλλο, έ-νω ο κ. Βερικός χ'ρησίμευε ως διερμηνεύς.

Ο δυστυχισμένος όμως γ'ιατρός βασανίστηκε πολύ, γ'ατί ό-λοι τού μιλούσαν με τ'ο ν'ι και με τ'ο σ'γμα γ'α τ'ην άρρώστεια τους. Τέλος, άποκαμωμένος, έβιπε σ'όν κ. Βερίκο ότι δ'εν μπο-ρεί ν'α συνεχίσει π'α και ν'α παρακαλώσει έκ μέρους του τ'ους άσθεν'εις πού έμεναν άνεξέταστοι ν'α ξανάρθ'ουν τ'ην άλλη μέρα τ'ο πρωί.

Τ'ην άλλη μέρα αποφασίσαμε ν'α π'αμε σ'ο χωριό "Αποίκια, πού απέχει δυό περίπου ώρες απ' τ'ην πρωτεύουσα, γ'α ν'α έγ-χειρίσει ο φίλος μου ο γ'ιατρός σ'όν άρχοντα Νέζερ τ'η συστα-τική έπιστολή τού άνηψιού του πού ήταν φοιτητής σ'ο Μόναχο. Κατά συμβούλην τού κ. Βερικού όμως ξεκινήσαμε σ'τις

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΔΙΑΣΗΜΟΣ Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Ένας πρόδρομος του Μπάστερ Κήτον. Τό «χαμίν» του Μισισσιππύ. Ο μικρός Τουαίν στο Κυριακάτικο σχολείο. Τα πρώτα βήματα στη δημοσιογραφία. Ή περιπέτειες ενός χρυσόδηρα. Στο ιστορικό πανδοχείο του «Αντζελ Καίμ». Μία κομική ιστορία. Ο «Βάτραχος με τα σκάγια». Τό πρώτο διήγημα του Μάρκ Τουαίν. Ή δέξα και ο πλούτος κλπ. κλπ.

Γεώργιος Μπέρναρ Σω, ο διάσημος «Αγγλος χιουμοριστής, είπε κάποτε ότι η υποθέσεις των απολαυστικών διηγημάτων του Μάρκ Τουαίν, του μεγάλου Αμερικανού εθνομορφώ, του θυμίζουν μ' ένα εκπληκτικό τρόπο το χιούμορ και τις ταινίες του Μπάστερ Κήτον, του πασίγνωστου κομικού ήθοποιου του κινηματογράφου. Κι αυτό είναι μία μεγάλη αλήθεια.

Τόσο στα διηγήματα του Μάρκ Τουαίν, όσο και στις ταινίες του Μπάστερ Κήτον, βλέπεις κανείς τα ίδια σχεδόν πρόσωπα, τις ίδιες σχεδόν περιπτώσεις, την ίδια ειλικρίνεια και την ίδια εκπληκτική απάθεια. Έπίσης, βλέπεις ακόμα και κάτι άλλο στα έργα του Αμερικανού συγγραφέως: Την κινηματογραφική ταχύτητα στη διαδοχή των σκηνών και των επεισοδίων, την αυτοματική ακρίβεια των κομικών γεγονότων και τέλος, κατά ένα γενικό τρόπο όλη την Αμερικανική μηχανικότητα.

Αλλωστε η ίδια ζωή έδινε πάντα αφορμές στο μεγάλο συγγραφέα για χιούμορ και παρωδίες. Τα περισσότερα κεφάλαια της ζωής του Μάρκ Τουαίν είνε κομικά, που μπορούν θαυμάσια να «γυρισθούν» στον κινηματογράφο. Ο Μάρκ Τουαίν από τα μικρά του χρόνια ήταν ένα «χαμίν» κι έμεινε έτσι, μ' όλη τη νοστιμάδα, μ' όλο το χιούμορ, μ' όλο το παιγνιδιάρικο πνεύμα ενός χαμινιού σ' όλη του τη ζωή.

Μία ήρωας του Τουαίν, η Μπέκο Θάτοερ, στον «Τόμ Σόουερ», μάς περιγράφει αυτό το χαμίν με τον πιο παραστατικό και τον πιο αλησμόνητο τρόπο. Πρέπει να προσθέσουμε ακόμη ότι η Μπέκο Θάτοερ ήταν ο «πρώτος έρωας» του συγγραφέως.

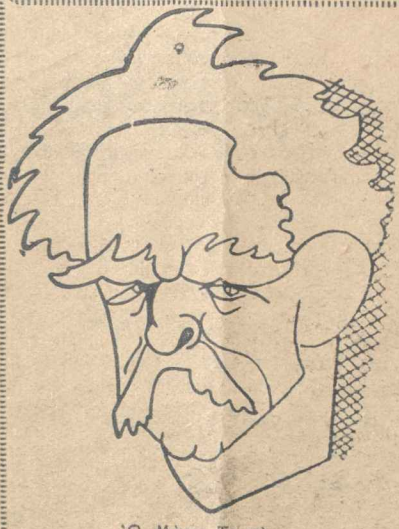
«Πηγαίναμε μαζί, διηγείται η ήρωίδα του, στο Κυριακάτικο σχολείο. Έκει πέρα μ' έδιναν βιβλία, όταν μαθαίναμε απ' έξω ένα άριστο αριθμό στίχων. Μ' έδιναν ένα γαλάζιο κοπτόνι για δέκα στίχους, ένα κόκκινο κοπτόνι για δέκα γαλάζια, ένα «πρινο για δέκα κόκκινα και μ' ένα βιβλίο για δέκα κίτρινα. Ο Σάμ λοιπόν ήθελε μ' ένα μέρα στο σχολείο με δέκα κίτρινα κοπτόνια. Κι όμως ξέραμε καλά πως δεν είχε μ' αυτό απ' έξω ούτε ένα στίχο! Είχε μ' αυτό, απλούστατα αυτά τα κοπτόνια κλώντας διάφορες παρόξενες άνοστασιες με τ' άλλα παιδιά. Και πήρε τη βιβλίο μ' ένα σοβαρό ύφος, σαν να ήξερε απ' έξω τούς 10.000 στίχους που αντιπροσώπευαν τα δέκα κίτρινα κοπτόνια, και σαν να ήταν ο πιο επιμνηστικός μαθητής!»

Έτσι ήταν ο Μάρκ Τουαίν κι όταν μεγάλωσε: Μέγας «χωρατατζής», ασύγκριτος χιουμοριστής, ακράτητος «φαρσέρ» Κι' όλα αυτά τ' άκανε μ' ένα απάθος ύφος, σαν το «παγωμένο» ύφος και την πένθιμη σοβαρότητα και αξιοπρέπεια του «Μπάστερ Κήτον».

Ο Μάρκ Τουαίν γεννήθηκε δώ κι' ένα αιώνα κι' ακριβώς στις 30 Νοεμβρίου 1835 στη Φλωρίδα, του Μισσουρι, και λεγόταν Σαμουήλ Κλέμενς. Έκει' τον καιρό η Φλωρίδα ήταν ένα χωριουδάκι με 100 μόνο ψυχές, πράγμα που έκανε αργότερα το συγγραφέα να λέει ότι ηβήσε κατά 1 στις 100 τον πληθυσμό της γενετήρας του, με τον έρχομό του στον κόσμο!

Έκει λοιπόν στις όχθες του Μισισσιππύ, ο συγγραφέας μας πέρασε μία αμέριμη παιδική ζωή, σαν «χαμίν» κι' όταν πέρασε ο πατέρας του, πήρε μία μεγάλη απόφασι: Να γίνει δημοσιογράφος!

Άρχισε έτσι την καριέρα του, έφηθος ακόμη, στον «Ταχυδρόμο του Ανιμπαλ», μία παράξενη εφημερίδα, της οποίας οι συνδρομητές πληρώναν τις συνδρομές τους σε είδος: Δηλαδή με αυγά, με κάρβουνα, με χορταρικά και με κομμάτια από ύφασμα. Έπειτα από λίγο καιρό, ο αδελφός του συγγραφέως ίδρυσε κι' αυτός μία εφημερίδα και τότε ο νεαρός Κλέμενς παρήγαγε τον «Ταχυδρόμο του Ανιμπαλ» κι' αφοσιώθηκε στην επιχείρησή του αδελφού του. Μα το δημοσιογραφικό επάγγελμα δεν τον ένοιαζε και τόσο κι' ο συγγραφέας μας μάζεψε με σκληρές οικονομίες πέντε δολάρια και μία μέρα το έσκασε κρυφά από το σπίτι και πήγε στο Σαϊντ-Λούις, στη Φιλαδέλφεια,

Ο Μάρκ Τουαίν

στην Ουάσινγκτον, στο Τσιντσινιάτι.

Τό μεγάλο τώρα πάθος του ήταν τα ταξίδια κατά μήκος των όχθων του Μισισσιππύ, του μεγάλου ποταμού, που είνε άπειρος σαν θάλασσα. Βρήκε λοιπόν δουλειά σ' ένα ποταμόπλοιο κι' επί τρία περίπου χρόνια ταξίδευε επάνω-κάτω κι' εκεί γνώρισε έναν παράξενο καπετάνιο, τον Ήσαϊα Σέλλερ, που έστεινε από τό ποτάμι διάφορες ανταποκρίσεις σε μία εφημερίδα με το ψευδώνυμο Μάρκ Τουαίν. Από αυτόν, καθώς βλέπετε, πήρε ο συγγραφέας μας τό ψευδώνυμό του, «Μ» έρεσε, έλεγε κατόπιν, γιατί γι' α 99 % τ' άναγνωστών δέν λέει τίποτα!...

Μα και η ζωή πάνω στο ποτάμι δέν ήταν εύκολη. Ο Μάρκ Τουαίν άνειρευόταν να κερδίσει άφθονα χρήματα κι' έτσι μία μέρα, παράτησε τούς ναυτικούς κι' έγινε χρυσόδηρας. Στάθηκε όμως κι' έδω πέρα άτυχος, γιατί είχε βρή σ' αλήθεια, μ' ένο φίλο του, μ' ένα φλέβα χρυσού, μ' άρχισε να την δηλώσει κι' έτσι αυτή η φλέβα πέρασε στα χέρια άλλων, οι όποιοι την πούλησαν κατόπιν 3 εκατομμύρια δολάρια.

Ο Μάρκ Τουαίν άστόσο δέν άποαρρήθηκε κι' άρχισε πάλι να ψάχνει μαζί με τό φίλο του Τζιμ Τζίλλις να βρή μ' αλή φλέβα χρυσού. Μα ήταν μοιραίο φαίνεται να βρή τό χρυσό, όχι στη γή, αλλά στο πρώτο του επάγγελμα, στη δημοσιογραφία, που τόσο τον είχε άποαρρήσει στην άρχή.

Μία μέρα άστόσο ο Μάρκ Τουαίν κι' ο Τζιμ Τζίλλις δούλεαν σκληρά, με τα πόδια χωμένα μέσα στη λάσπη, στη μέση μ' άς πένθιμης κι' άποκαρτωτικής έρημιας. Σε μία στιγμή άφανεσε να βρέξει. Σε λίγο η βροχή δυνάμωσε και τότε ο Μάρκ Τουαίν, άρχισε να καταιρίεται την τύχη του κι' άφήνοντας το χρυσάφι να τό θρούνε άλλοι, άπέφυγε στο πανδοχείο του «Αντζελ Καίμ». Αυτό τό πανδοχείο τό είχε κάποιος Κούν Ντράτον, έλλησι τιμονιέρης σ' ένα ποταμόπλοιο. Κι' αυτός ο παρ' άξενος τυχοδιώκτης έκανε συγγραφέα μ' ένα μυθιοτηρηματικό τρόπο τον Μάρκ Τουαίν.

Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν μόνο στην Αμερική. Έκείνη τη μέρα λοιπόν, ο Κούν Ντράτον, πίνοντας ένα ούισκυ μαζί με τον Μάρκ Τουαίν, τό διηγήθηκε με κέφι μ' α κομική ιστορία: Την ιστορία του «βάτραχου που πηδάει σε». Ή υποθέσις της με δύο λόγια είνε η εξής: «Ένας «γιάνκος» είχε γυναικά μ' ένα βάτραχο τόσο τέλει, άστε ξεπερνούσε στο πηδίο τό σάλιο τούς άλλους. Μία μέρα, δέχτηκε τό σάλιο χημ' ά ενός άλλου, ο όποιος είχε γυναικά κι' αυτός ένα βάτραχο κι' άφισαν τη μέρα τό άγνώστος. Μα ο ίδιοκτήτης τό πρώτο βάτραχο έχασε τό στοίχημα, γι' α ο ιδιοκτήτης τό δεύτερο κατάφερε να γεμίσει με σκάγια σ' ένα κούτι τόν καλογυμνασμένο βάτραχο του!...

Ο Μάρκ Τουαίν πέρασε από τα γέλια κ' α τη μέρα, που έμεινε ιστορική στη ζωή του κι' από εκείνη τη στιγμή άρχισε να διηγείται σ' ο θ' άπο τον κόσμο την ιστορία του βάτραχου. Ή επιτυχία του ήταν θριαμβευτική. Όλο ο κόσμος ξεκαρδίζόταν άπό τα γέλια! Μπροστά λοιπόν σε μ' α τέτοια επιτυχία, ο Κούν Ντράτον καμάρωνε σαν παγώνι και μ' α μέρα, είπε στον Μάρκ Τουαίν: «Αν μπορούσα, φίλε μου, θα την έγραφα στις εφημερίδες αυτή την ιστορία. Μα έγω, βλέπεις δέν έξω πολλά γραμμάτια. Ο Μάρκ Τουαίν τότε συλλογίστηκε να την γράφει αυτός κι' έκμυστηρεύθηκε τό σχέδιό του στον φίλο του Μπρέτ Χάρτ, που ήταν κι' αυτός χρυσόδηρας, μ' α πιο μορφωμένος και με περισσότερη πείρα άπό τη ζωή.

Ο Μπρέτ Χάρτ, συγγραφέας περίφημος κατόπιν, έμεινε κατενθουσιασμένος και τόν συμβούλεψε να γράφει άμέσως την ιστορία αυτή τό βάτραχο με τα σκάγια. Κι' ο Μάρκ Τουαίν την έγραψε και την έστειλε στη «Saturday Press», όπου κι' άπομειώθηκε στις 18 Νοεμβρίου του 1864. Ο βάτραχος που πηδάει, τό πρώτο αυτό εθνομιογραφικό διήγημα του Τουαίν, δέν σμειώωσε μόνο επιτυχία, αλλά έναν εκπληκτικό θρίαμβο!

Η ήγημ του Μάρκ Τουαίν στερεώθηκε άπό τότε με τόν πιο άκλόνητο τρόπο κι' άποτά άπό δέκα χρόνια είχε στην Αμερική τό ρεκόρ της κυκλοφορίας. Κάθε βιβλίο του γινόταν άναπόσπαστο και κάθε διήγημά του πληρώνονταν με μυθώδη ποσά.

Κι' έτσι ο άπελπισμένος χρυσόδηρας βρήκε μ' α πλούσια φλέβα χρυσού στη φιλολογία, κάνοντας όλο τον κόσμο να ξεκατίζει στα γέλια με τό χιούμορ του.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ

—Έχεις δική! μουμμούρισε ύστερα από λιγύλεπτη σιωπή ο Τραγκαβέλ. Πριν φύγουμε από δω, πρέπει πρώτα ν' απαλλαγούμε από αυτούς τούς δυο θρωμοκατασκόπους!... Τούς έχω ήδη συγχαίρει δυο-τρεις φορές... Φαίνεται, πως με την επίσκεψή μου αυτή, τη χριστιανική, θα ήμουν κατελλήλότερος για ιεροκήρυκας παρά για άπλομάχος!... Άστόσο, κάλλιο άργά παρά ποτέ... Θα τούς δώσουμε, τώρα, ένα μάθημα καλό!

Και χαμογελώντας, πρόσθεσε! —Ποιόν προτιμάς, άπ' τούς δυο τούς, να «τακτοποιήσης» έσύ; —Λίγο μ' ενδιαφέρει αυτό, μ' α την πίστι μου! έπρε χαμογελάσας κι' ο Μονταριόλ.

—Καλά!... Λοιπόν, πήγαινε έσύ άριστερά... Έγώ πηγαίνω δεξιά... Τους άρπάζουμε άπ' τόν σβέρο και τούς κουβαλούμε σ' αυτήν έδω την αίθουσα... Είνε άρκετά εύρύχωρη, γι' α μοναχίς... Έχουν τό σπαθιά τους, έχομε τα δικά μας κι' ό,τι θρέξω άς κατέβω!

Τράβηξαν ύστερα με άκλόνητη άπόφασι, ο ένας γι' α τόν Κορινιάν κι' ο άλλος γι' α τόν Ρασκάς. Ήσαν γαλήνιοι. Μα ύπρηχε κάτι τό προμερό στη γαλήνη τους αυτή, καθώς και στο θάδια τους. Τούς συνόδευε ο Θάνατος...

Σαφικά, κι' ένδ' ο Μονταριόλ ζύγωνε κιόλας την άριστερή πόρτα, ο Τραγκαβέλ γύρισε άπότομα πρds τα πίσω, διέσχισε τρενάτος την αίθουσα, τόν πλησίωσε και τόν ρώτησε χαμηλόφωνα:

—Δέν μου λές, Μονταριόλ, ποιός είνε κρυμμένος αυτός που πάς έσύ;

—Ο Κορινιάν! άποκρίθηκε ο Μονταριόλ, έπίσης χαμηλόφωνα.

Και κύταζε κατόπιν τόν διδάσκαλό του με κατάπληξι: Τά μάτια του Τραγκαβέλ λαμποκοπούσαν... Τό πρόσωπό του είχε πάρει μ' α κρυφή και ταχαπνική έκφρασι χαράς... Κ' οι κρότιφοί του σφυροκοπούσαν άπ' την έντονη διανοητική εργασία ή όποια γινόταν μέσα στο μυαλό του...

Ο Μονταριόλ άνατρίχισε και σκέφτηκε: —Διάβολε!... Τό ύφος του δείχνει πως κάποιος φάρσα έτοιμαζέται πάλι να ακρώσει ο φίλος μου!... Ποιά, όμως;... Τουλ' α χιόν, άρκει να μ' α ύπάρχη—στην τελευταία πράξι της φάρσας τού—ή άγγχην γι' α τόν λαμό του!...

Ο Τραγκαβέλ άστόσο, χωρίς να δάση άλλη εξήγησι, πλησίασε στον τοίχο, κρυφάκουσε κι' ύστερα άρχισε να μιλά δυνατά... Τόσο δυνατά όμως, άστε ν' άκούγεται μονάχα άπ' τόν Κορινιάν...

Κι' έλεγε: —Αχ, καθεμνε Μονταριόλ!... Άπό σκότωσης αυτόν τόν καταραμένο τόν Ρασκά, πρέπει τουλάχιστον τό δέρμα του να μ' ας χρησιμοποιήσω σ' α καί!... Δηλαδή, λέγοντας τό δέρμα του, έννοώ τη στολή του!... Τι... Άκόμα δέν κατάλαβες;... Άκού λοιπόν: Θα γυρίσω στο Παρίσι, άπ' την πύλη του Σαίν-Ντεν, ή όποια δέν φρουρείται... Έπειδή όμως, μπορεί και να φρουρείται, θα ντυθώ και θα μεταμφιεστώ ως Ρασκάς, γι' α να μ' α μπορούν να με άναγκώσουν!...

Ο Μονταριόλ, μ' α καταλαβαίνοντας ακόμη τό τρελό σχέδιο τό φίλου του, τόν κύταζε έκθαμβος. Κι' ο Τραγκαβέλ έκκολούθησε με τόν ίδιο όνο φωνή:

—Με καταλαβαίνεις, θέβαινα, τί θέλω να πώ: Ο συγχαρμένος ο Ρασκάς ή τ' α ν μικρόσωμος, είν' ή αλήθεια, αλλά έρεεις, όμως, ό,τι ή γυμναστική μ' έχει κάνει ι-

Ο καρδινάλιος Ρισελιέ στον κοιτώνα του (Παλαιά σπανία χαλκογραφία)

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

κανόν να τροποποιώ άρκετά επιτήδεια τό κορμί μου... Άλλωστε, ή στολή, ο μανδύας, τό καπέλλο και τό άλογο του Ρασκάς πού θ' ά πάρω, θα είνε άρκετά να ξεγελάσουν και τόν πιο άνοιχτομάτη άστυνομικό άκόμη!... Σε πέντε λεπτά της ώρας λοιπόν, θα είμαι ένας τέλειος Ρασκάς, ο μακαρίτης ο Ρασκάς άναστημένος... Και ντυμένος και μεταμφιεσμένος έτσι, θα τρέξω ίσα στην πύλη Μοντιάρτης και θα περάσω μέσα στο Παρίσι, άνεμόχλητος κι' έλεύθερος!

Έπαψε έπειτα άπότομα κι' έβαλε τό χέρι του στο στόμα του Μονταριόλ. Τού σύστηνε έτσι σιωπή, γιατί εκείνος έτοιμαζόταν να τό ζητήσει εξήγησις.

Έπειτα, έσκυψε και κόλλησε τό αυτί του στην πόρτα, γι' α άκούση τί έκανε ο Κορινιάν πού άκούγε έντωμεταξύ όλα αυτά τά λόγια.

Κι' άκούσε... Άκούσε δηλαδή τόν Κορινιάν ν' άνοίγη σιγαλά τό παράθυρο τού δωματίου και να πηδάη άθρόυδα έξω!

Γελαστές τότε ο Τραγκαβέλ, άνασηκώθηκε, άρπαξε τόν παρακαλισμένο Μονταριόλ και τόν τράβηξε μαζί του ως την έξώπορτις της αίθουσας. Έκει, κρυμμένοι κατάλληλα, είδαν σε λίγο τόν Κορινιάν νάχη καθάλλικέψει τό μούλारी του και να καλπάζη όλοταχύς πρds την πύλη Σαίν-Ντεν!

—Πάει ο ένας! έπρε τότε ο Τραγκαβέλ, θάπτοντας τη φάρσα του ν' αρχίξει με τόση επιτυχία.

Παρέσυρε ύστερα τόν Μονταριόλ μπρds στην πόρτα του Ρασκάς κι' άρχισε πάλι να λέη:

—Τέλος πάντων, φίλε μου Μονταριόλ, τόν σκότωσες πού τόν σκότωσες αυτόν τόν παληο-Κορινιάν!... Τουλ' α χιόν, πρέπει—και πεθαμμένος ακόμα—να μ' ας χρησιμεύσει σε κάτι, άφοι ζωντανός τόσο μ' ας κυνήγησε!... Έπειδή λοιπόν επιτηρούμαι κι' έπειδή ή πύλη της Μοντιάρτης είνε επικίνδυνη—γιατί φρουρείται—έχ' α μ' α ιδέα: Θα ντυθώ τη στολή του μακαρίτη καπουκίνου, τό ράσο του δηλαδή και την κουκούλα του, θα καθάλλικέψω τό μούλारी του και θα τραβήξω γι' α την πύλη Σαίν-Ντεν!... Είμαι θέβαιος, ό,τι κανένας δέν θα μ' άπομιαστή, όλοι θα μ' α νομίσουν ότι είμαι ο Κορινιάν και θα μ' άφήσουν να περάσω!... Και τώρα, έμπρός!... Φέρε μου τά ράσα του να ν' α ντυθώ!...

Ο Τραγκαβέλ δέν έπρε περισσότερα. Άφουγκράστηκαν προσεχτικά οι δυο τούς κι' άκούσαν τό παράθυρο να ανοίγεται και τόν Ρασκά να πηδά έξω, να καθάλλικέψει και να σπρουβίξει με μανία τό άλόγο του και να καλπάζη σαν δαιμονισμένος πρds την κατεύθυνσι της πύλης της Μοντιάρτης!

Ο Τραγκαβέλ χαμογέλασε τότε ήκανοποιημένος και ψιθύρισε στο Μονταριόλ, ο όποιος στεκόταν έκθαμβος άκόμη:

—Νά σκότωση κανένας αυτούς τούς δυο χονδροκεφάλους, θα τούς έδινε πάρα πολλή τιμή, μ' α την πίστι μου!

—Αλλά δέν καταλαβαίνω τίποτα! ψιθύρισε ο Μονταριόλ.

—Θα καταλάβεις αργότερα!... Τούς τιμώρώ με τόν δικό μου τρόπο κι' ή τιμωρία πού τούς επιβάλλω μ' α φαίνεται ήπεραρκέτη... Άλλωστε, έλπίζω ότι θα απαλλαγούμε έπίσης κι' άπ' τις ένοχλήσεις τούς, γι' α πολύν καιρό τουλάχιστον!...

Ο καπουκίνος Κορινιάν έτρεχε τώρα πρds την πύλη Σαίν-Ντεν γειάτος άπό ά γαλλίσι. Και μουρμούριζε έντωμεταξύ, μέσα του: —Ναί!... Ναί, λαμπρέ μου Τραγκαβέλ!... Ντύσου ως Ρασκάς!... Δέν την παθαίνει όμως ο Κορινιάν τόσο εύκολα, όσο τό νομίζεις!... Θα σε πιάσει!... Κι' ο αντίζηλος μου ο Ρασκάς, σκοτωμένος!... Διάβολε!... Τι θρίαμβοι είνε αυτοί!... Όλες ή ευτυχίες μ' α ήσαν μ' ας μέρες σήμερα!

—Αντικρίζοντας επιτέλους

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΤΣΙΓΓΑΝΑ

ΟΥΣ είχα συναντήσει στο δάσος ένα φθινοπωρινό πρόσωπο. Αυτός ήταν γέρος με λιοκαμμένο πρόσωπο, έκλεινε μιά παιδούλα με πρωτόγονη όψη, κι' οι δυο κοκκαλιάριδες κι' αδύνατοι σαν πεινασμένοι λύκοι.

Δέν άργησα να καταλάβω πως ήσαν τοιγάνοι και παρ' όλη μου την αντιπάθεια σ' αυτή τη ράτσα τους πλησίασα με συμπόνια, εξ αιτίας της μικρής πουχε μαύρα μεγάλα μάτια, τα οποία έκρυβαν απέριτη θλίψη. Ο πάργος μου ήταν εκεί κοντά και τους κάλεσα να φάνε μαζί μου.

Αφού έφαγαν κι' έχορτασαν, ο γέρος μου διηγήθηκε πως όλοι της γενιάς του είχαν πεθάνει με περίεργο τρόπο κι' οι μόνοι που έμεναν ήταν η μικρή έγγονή του κι' αυτός.

—Θέλετε να την κρατήσετε μαζί σας ; μ' έρωτησε στο τέλος.
—Νά την κρατήσω ; είπα σαστισμένος, γιατί δέν περιμένα μιά τέτοια πρόταση.

—Ναί, δώστε μου χίλια φράγκα και κρατήστε την! Έγώ θα φύγω μακριά.

Έμεινα συλλογισμένος. Δέν είχαν φαντασθή ποτέ μου πως μπορούσα ν' αγοράσω μιά τοιγανοπούλα, κι' όμως να πού μ' έδωκε τελειώς απροετοίμαστον. Κότταζε τη μικρή, μ' δέν φαινόταν να καταλάβαινε πολλά πράγματα και μ' έκοιταζε με τα μεγάλα της μάτια, χωρίς τίποτα να της λήη πως κείνη τη στιγμή κρινόταν η τύχη της.

Κάτι μ' έσπρωξε ωστόσο να δεχτώ και σ' λίγο έδωσα στον γέρο : Ατσιγγιανό το χιλιάρι... λέγοντας :

—Θά κρατήσω την έγγονή σου, όσον καιρό θέλει να μείνει μαζί μου.

—Καλά, είπε ο γέρος, σηκώνοντας τους ώμους. Δίνε της να τρώη καλά για να γίνει γερή.

Έπειτα γύρισε στην μικρή και της είπε με γλυκά κι' ασυμπρόρρητα μαζί, δείχνοντάς με :
—Αυτό είναι το άφεντικό σου!

Η πρώτη μου δουλειά ήταν να ντύσω την τοιγανοπούλα και να την δυναμώσω με καλό φαί και ανάπαυση. Κι' όταν πέρασε αρκετός καιρός και την είδα ροδοκόκκινη, της μίλησα σαν πατέρα και της είπα πως στο χέρι της ήταν να διαλέξη ποιά θα ήταν η τύχη της.

—Όσο μιλούσα, τ' άγριοκόρι-
το γινόταν όλοένα πιο σκυθρωπό κι' εκάρφανε τα μάτια της άπάνω μου, σαν να μ' έβλεπε για πρώτη φορά. "Υστερα μου είπε :

—Νόμιζα πως μ' είχες αγοράσει.

—Πώς ;

—Ναί, δέν έδωσες χίλια φράγκα στον παππού μου ;

Κατέβασε ύστερα το κεφάλι και συνέχισε :

—Και τώρα ; Θέλεις να μ' εγκαταλείψης ;

Μιλούσε με φωνή σκληρή και μ' έκκοιταζε με μάτια που έλαμπαν, μ' έγω ήμουν άποφασισμένος ν' αντισταθώ στον πειρασμό.

Δέν είπαμε περισσότερα κείνη την ήμερα, μ' τα πράγματα άλλαξαν με μιάς. Η μικρή τοιγάννα άρχισε να νουιάζει στην ψυχή της κάτι, που δέν τόχε αισθανθ' ως τότε. Κάτι μεταξύ άγάπης και μίσους, μεταξύ εύγνωμοσύνης και μνησικακίας.

Και μιά μέρα, όπως ήταν γραφτό, ύπακούοντας στους νόμους της ράτσας της, παραδόθηκε στον κύριο της και αθένη της.

Έπεσε στην άγκαλιά μου!...

Πέρασε ο χειμώνας. Έφτασε η άνοιξη, όλα μύριζαν γύρω στη φύσι και τα πουλιά ξαναγύριζαν από τόπους μακρινούς.

Η ζωή ξανάρχισε γλυκειά και ήρεμη και μιά άλλη άνοιξη

άνθιζε τώρα για μένα : Είχα αγαπήσει τη μικρή τοιγάννα, όπως δέν είχα αγαπήσει ποτέ μου άλλη γυναίκα κι' αισθανόμουν σαν να είχα αποκτήσει άξια καρδιά παιδιού.

Μ' άνοιξης δέν είχε την ίδια επίδραση στην ψυχή της μικρής τοιγάννας. Κότταζε τα πάντα γύρω της με βλέμμα σθεμένο και συχνά, πολύ συχνά την έβλεπα να κυττάη τα πουλιά και τα σύννεφα με νοσταλγία.

Μιά φωνή την τραβούσε τώρα... Μιά άκαταμάχητη έλξη. Κάτι που της έσφυγγε την ψυχή και την κρατούσε σαν ύποχλημα.

Η φωνή της ράτσας της... το άπειρο... ο άνοικτός όρίζων... Έπεφτε στην άγκαλιά μου με άπύγναση, έκρυβε το πρόσωπο της στο στήθος μου και φαινόταν σαν πουλί τρομαγμένο, που γυρεύει προστασία.

Δυο μεγάλα πάθη έπάλευαν μέσ' στην ψυχή της. Ο έρωτας της για τον άνδρα κι' ο έρωτας της για το άπειρο. Μ' το δεύτερο στάθηκε πιο δυνατό κι' ένα πρωί την έχασα.

Τού κάκου έψαξα παντού στο δάσος, στα βουνά, στους κάμπους... Η άπελπισία μου ήταν αφάνταστη... Πουθενά δέν την βρήκα.

Πέρασαν μήνες. Ξανάβρε το φθινόπωρο. Τ' αποδημητικά πουλιά ξανάφυγαν κι' εγώ ζούσα μονάχος, αναπολώντας την περασμένη ευτυχία.

—Όλα μου τη θυμίζουν, όλα μου μιλούσαν γι' αυτήν και περνούσα ώρες δρόκληρες καθισμένος στο δάσος, στην ίδια γωνιά που για πρώτη φορά είχα συναντήσει τους δυο τοιγάνους.

Ένα πρωί, εκεί που καθόμουν σκυθρωπός, άκουσα άξαφνα ένα έλαφο τρίψιμο και πριν προφτάσω καν να σκεφθώ, είδα τη μικρή τοιγάννα κουρνιαχταμένη κι' αδύνατη να πέσει στα πόδια μου.

—Δώδε με, μοιχε, χτύπησέ με, θάχης δική, μ' έβλεπα να σ' ενοϊδω... Σ' άγαπώ πολύ κι' απ' τη ζωή μου!...

Την λυπήθηκα και την έθαψα στην άγκαλιά μου χωρίς θυμό, μ' από κείνη τη μέρα είχα άρχισι να νουιάω πως μέσα στην ψυχή μου η άγάπη είχε νεκρωθ'.

Αυτή πουχε ξαναγύρισε, δέν ήταν πια η ίδια μ' έκλεινε πούχα αγαπών... Σ' έ λίγες μέρες, η τοιγάννα άπόκτησε πάλι τα όρώα της χρώματα και μου ξανάδωσε τ' δονικές στιγμές σαν πρώτα, που καλά από πρώτα ίσως, μ' δέν την ένοιωθα πια σαν πριν...

Ένα βράδυ, με τα πρώτα άστέρια, η τοιγάννα πουγεμένη στην άγκαλιά μου, σήκωσε το κεφάλι της και μου είπε :

—Δέν αισθάνεσαι ποτέ την έπιθυμία να φύγης μακριά... να ταξιδέψης ;

—Πώς! Μ' άρέσουν πολύ τα ταξείδια και τ' όξρεις από καλά της άποκριθήκα.

—Μά όχι ταξείδια με πλοία και τραίνα... Δέν είναι το ίδιο πράγμα. Δέν μ' άρέσουν αυτά... Μ' άρέσει η έλευθερία που μοιάζει με το άγέρι πάνω

στη θάλασσα... πάνω στους κάμπους...

Αναστέναξε βαθειά κι' άρχισε να τρέμη σύσσωμη.

—Σ' άρέσει να ταξιδεύεις σαν τοιγάννα ; της ψιθύρισα.

—Ναί, μου άποκριθήκε. Δέν είναι πάντα διασκεδαστικό β' θαινα. Περνάς κινδύνους... πεθαίνεις κάποτε από πείνα... η ζωή είναι σκληρή, μ' τί τα θές, αυτή είν' η ζωή για μένα.

Χαμογέλασε πικρά κι' έπρόσθεσε :

Μά κι' εσύ είσαι η ζωή μου!...

Η μικρή έμεινε κοντά μου α... ο καιρός άκόμα, μ' άρχισι πάλι να χάνη τα όρώα της χρώματα και με μάτια σθεμένα κότταζε μακριά το άπειρο... Κι' ένα άνοιξιότικο δειλινό, τη βρήκα πεθαμμένη σε μιά γωνιά του δάσους.

Κανείς ωστόσο από τους γιατρούς δέν κατάλαβε την άρρώστεια της. Όλοι προσέπαθσαν να βρουν κάποια άφορμή, μ' μονάχα εγώ ήξερα πως η μικρή τοιγάννα είχε πεθάνει από μαρμαρό... Διψούσε για τους άνοιχτούς όρίζοντας, διψούσε για έλευθερία και πέθανε από τον καύμό της αυτόν!

Η ΕΥΝΟΥΜΕΝΗ, ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΙΩΣΗΦ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

Ο θάνατος της Αικατερίνης Σράτ. Το ρωμάντο μιάς όμορφης θεατρίνας. Ένας κρυφός έρωας του Φραγκίσκου Ιωσήφ. Η «Κάτε» και η αυτοκράτειρα Έλισάβετ. Το μεγαλοπρεπές μέγαρο της Γκλοριτεγκάσε. Πώς η Αικατερίνη Σράτ έγινε αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα. Η τραγικές συμφορές των Άψβούργων. Μιά μοναδική συλλογή κοσμημάτων. Τα τελευταία χρόνια της «ευνουμένης» του αυτοκράτορος της Αυστρίας, κλπ. κλπ.

Ένα μεγαλοπρεπές μέγαρο που έχει τον αριθμό 9 στην άριστοκρατική Γκλοριτεγκάσε της Βιέννης, πέθανε πρό ήμερών η περίφημη «αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα», μιά παράξενη γυναίκα που ήταν επί 25 χρόνια η «έμπιστος» και η «ευνουμένη» του γέρου αυτοκράτορος των Άψβούργων Φραγκίσκου Ιωσήφ. Στην προπολεμική αυτοκρατορική Βιέννη, η Γκλοριτεγκάσε ήταν η Λεωφόρος των πλουσίων, όπου καθόντουσαν όλοι είχαν πάνω από είκοσι έκτατοιμύρια. Σ' αυτή λοιπόν την πασίγνωστη Λεωφόρο είχε το μέγαρό της κι' η Αικατερίνη Σράτ, η «αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα», η πανίσχυρη γυναίκα της Αυστρίας. Οι Βιεννέζοι την έλεγαν : «η έμπιστος του άορατου αυτοκράτορος». Η γυναίκα αυτή μετά τον πόλεμο είχε κλειστή στο πολυτέλει μέγαρό της και δέν δεχόταν κανένα, ούτε και μιλούσε με κανένα. Εκεί, η μυστηριώδης Αικατερίνη Σράτ ζούσε με τις αναμνήσεις του παρελθόντος.

Η Αικατερίνη Σράτ έχει μιά μυθιστορηματική ζωή. Ήταν κόρη ενός μικρού και άσημου ταχυδρομικού υπαλλήλου του Μπάντεν. Μ' άγαπούσε από μικρή το θέατρο κι' έτσι μόλις έγινε δεκαεφτά χρόνων θηήκε στη σκηνή του Μπουργκτέατερ, όπου σημείωσε άμέσως από τα πρώτα της θήματα, ένα σωρό θριαμβευτικές επιτυχίες. Ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι, ζωηρό, εύθυμο, πνευματώδες και η αυτοκράτειρα της Αυστρίας Έλισάβετ το συνεπάθησε, του χάρισε τη μεγάλη φιλία της και το είληγε στην Αύλη. Η Έλισάβετ μάλιστα έχαρηκε σ' άπίστετο βαθμό όταν είδε ότι κι' ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ άρχισε να δείχνει ένα ζωηρό ενδιαφέρον για την θεατρική θεατρίουλα.

Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ ύπέφερε τότε από μιά στυγνή μελαγχολία και ήταν γνωστό πως δέν μπορούσε να τον διασκεδάσει ο αυτοκράτωρ γνώρισε την Αικατερίνη Σράτ, την Κάτε, όπως την έλεγαν, ξαναβρήκε το κέφι του και από τότε η όμορφη ηθοποιός έγινε η «ευνουμένη» του. Περίττον είναι να αναφέρει κανείς ότι ο Φραγκίσκος Ιωσήφ είχε διακοψει κάθε δεσμό με την αυτοκράτειρα, τη θρυλική Έλισάβετ. Η Κάτε λοιπόν, από την εποχή εκείνη έγινε μιά πραγματική αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα και η έμπιστος μυστικισούβουλος του Φραγκίσκου Ιωσήφ, ο οποίος δέν άποφάσιζε τίποτε, άν δέν ρωτούσε πρώτα την αγαπημένη του. Έχει δε έκκρισθ' ότι πρώτη η Σράτ είδοποίησε τον αυτοκράτορα της Αυστρίας για τους κινδύνους που διέτρεχε ο θάνατος του και γενικά η Αυστρία από το κόμμα του πολέμου, το 1913. Όταν κατόπιν ξέσπασε ο πόλεμος, οι Γερμανοί ζήτησαν από την Αυστρία να τους δανείση μερικά κανόνια των 42. Οι άνώτεροι άξιωματικοί τότε, άπέσυγαν να αναφέρουν αυτή την αίτηση στον αυτοκράτορα, από φόβο μήπως άρνηθ' κι' έστειλαν δίγως την άδειά του τα κανόνια. Η «Κάτε» όμως το έμαθε και το είπε του Φραγκίσκου Ιωσήφ. Μά ήταν πια άργά, γιατί τα κανόνια είχαν φτάσει κιάλας στο μέτωπο. Ο αυτοκράτωρ τότε, έκταλος από το θυμό του, κάλεσε άμέσως τους υπεύθυνους στα άνκτορα και

μπροστά στην αγαπημένη του «Κάτε» τους φώναξε άπειληκτικά :
—Δέν θέλω να στείλετε κανένα στρατιώτη μου στο μέτωπο !
"Ας κρατήσουν τα κανόνια οι Γερμανοί, άφού τους τα στείλατε !
Μά άς τα «δουλέψουν» με δικούς τους στρατιώτες!...

Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ, έγκρατέστησε την «ευνουμένη» του στο μεγαλοπρεπές μέγαρο-άνάκτορο της Γκλοριτεγκάσε και κάθε μέρα δεχόταν εκεί πέρα, σ' ένα σαλόνι του, τους έπισήμους της αυτοκρατορίας. Το μέγαρο αυτό άήκε άλλοτε στον περίφημο τραπεζίτη Τάουσουγκ. Σήμερα στεγάζει μιά μοναδική στον κόσμο συλλογή κοσμημάτων, την συλλογή της «αυτοκράτειρας χωρίς στέμμα».

Η Αικατερίνη Σράτ, ύστερ' από τον πόλεμο, κατά την τραγική περίοδο των ταραχών της Αυστρίας, αναγκάστηκε πολλές φορές να άποχωρηθ' μερικά από αυτά τα κοσμήματα, για να μπόρουν να έξασφαλίση τη ζωή της και να μ' πεθάνη από την πείνα!

Η «Κάτε» είχε χάσει πια την αήγη της και τη μεγαλοπρέπεια της ζωής της. Είχε περάσει τόσος καιρός από την άχχαση της έκλεινη μέρα που είχε πέσει στα πόδια του αυτοκράτορος για να του ζητήσει κάποια χάρι και τον είχε γοητεύσει με τα φωτεινά και γαλάνα μάτια της!

Πώς είχε γίνει λοιπόν αυτό το βάμμα ; Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ ήταν—όπως είπαμε—ένας νευρασθενής, ένας μισάνθρωπος και δέν ένοιωθε την παραμικρή συμπάθεια για κανένα. Κι' ωστόσο η όμορφη Αικατερίνη Σράτ, είχε καταφέρει να γίνει η «άχωριστη φίλη» του. Η αυτοκράτειρα Έλισάβετ της μιλούσε με το «σύ» και ήταν εύχαριστημένη που η θεατρίνουλα αυτή είχε καταφέρει να ξαναδώσει το κέφι του στον άνδρα της, στην «παγωμένη σφιγγία», όπως τον έλεγαν. Σ' αυτήν πάλι έμπιστευόνταν τον αυτοκράτορα, όταν έφευγε για τ' άτελείωτα ταξείδια της, με τα όποια προσπαθούσε κι' αυτή να διασκεδάση την άρρωστη ψυχή της και την άγίατρευτη μελαγχολία της.

Η «Κάτε» λοιπόν έδωσε θάρρος στον Φραγκίσκο Ιωσήφ, όταν ξαφνικά έμαθε μιά ήμερα το δράμα του Μάγιερλινγκ και προσπάθησε να τον παρηγορήσει. Η ίδια πάλι, με δάκρυα στα μάτια, του άνήγειρε μιά ήμερα την τραγωδία της Γενεύης, τη δολοφονία δηλαδή της αυτοκράτειρας Έλισάβετ από έναν τρελλό άναρχικό.

Το περίεργο είναι ωστόσο, ότι η Σράτ δέν θέλησε ποτέ ν' ανακατευθ' στην πολιτική και στις αλληλικές μηχανορραφίες. Μπορεί να πη κανείς πως ένοιωθε μιά άπέχθεια γι' αυτά. Κι' όταν έβλεπε ότι ο πρόθόναμος του σαλόνιού ήταν γεμάτος από κόσμο, εύρισκε πάντα μιά πρόσκαιρα και άνέβαλλε τις άκροάσεις για την άλλη μέρα, για να μπόρουν έτσι να ξεκουραστή λιγάκι οι «κακοποίησι» ο αυτοκράτωρ, όπως έλεγαν.

Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ, έλάτρευε σι' αλήθεια την «άχωριστη φίλη» του. Κάθε πρωί έβγαίνει από μιά μικρή πόρτα του Σαίμπουργκ στη Μάξινγκάσε, κι από εκεί πήγαινε άπέναντι στη Γκλοριτεγκάσε, για να πη την καλύτερα του στην Αικατερίνη Σράτ. Ο αυτοκράτωρ είχε τη συνήθεια να ευπιάη πολύ πρωί. Το καλοκαίρι σηκωνόταν στις τέσσερες ή άρα και τα χειμώνα στις πέντε!

Καταλαβαίνει κανείς τώρα τί τραβούσε από τους πολιτικούς και τους άνωτέρους υπαλλήλους του κράτους η αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα. "Ολοι, σ' αυτή την παρακαλούσαν να πη ένα καλό λόγο γι' αυτούς στον αυτοκράτορα. Τα β' που έλάμβανε λοιπόν ήσαν άναρίθμητα και άπερίγραπτα. Τα όρώα της όμως απ' όλα ήσαν τα όρώα του τσαρίσκου (Η συνέχεια εις την σελ. 1052)

Η Αικατερίνη Σράτ

λόνι, και κοντά μου, χωρίς όμως να με βλέπει, γιατί μ' έκρυβε ένα παραπέτασμα.

Εκείνη τη στιγμή, πήγε στο σαλόνι ο Βενετός μαρκήσιος, τον οποίο πρωτογνώρισα όταν φθάσαμε στη Βενετία. Ο υποκόμης Σιάλμ, βλέποντάς τον, του φώναξε:

—Ε, μαρκήσιε!... Μήπως ξέρεις πού είναι η 'Ιουλίττα;

Ακούγοντάς τον να με αποκαλεί απλώς «'Ιουλίττα», κατά κοκκίνισα από αγανάκτηση. Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι μου, και με ζάλισε. Ωστόσο, συγκρατήθηκα. Έμεινα ακίνητη, και στήνοντας το αυτί μου, άκουσα την εξέχου συνομιλία:

—Όχι, δεν ξέρω! αποκρίθηκε ο Βενετός μαρκήσιος στον Σιάλμ. Γιατί όμως δειχνείς τόσο ενδιαφέρον, για την άγνη οικοδέσποινα μας;... «Όστε είνε αλήθεια λοιπόν, ότι την αγάπησες τρελλά»;

—Όχι, αδελφέ!... Έκανε με κυνική εგωνοισαία ο μαρκήσιος. Δεν την αγάπησα τρελλά, όπως λές... Την ποθώ αρκετά όμως, ώστε να ενδιαφέρωμαι τί κάνει και πού βρίσκεται!

—Καλά, κι' ο Λεώνης;

—Ού, ο Λεώνης θα τη βαρεθί και θα μου την παραχωρήσει, μιά από αυτές τις ημέρες!

—Πώς;... Τί είναι αυτά που λές, υποκόμη; είπε ζωηρά ο Βενετός μαρκήσιος. Τόσο εύκολο το φαντάζεσαι, να σου παραχωρήσει ο Λεώνης τη σύζυγό του;

—Όχι δά, μαρκήσιε!... Ξανάπε σαρκαστικά ο υποκόμης Σιάλμ. Τη σύζυγό του!... Μεγάλον λόγον είπες!... «Όσο είνε η 'Ιουλίττα σύζυγός σου ή σύζυγός μου, άλλο τόσο είνε και σύζυγος του Λεώνη!... Αυτή είνε μιά επιπόλαια κοπέλλα, την οποία έκλειψε απ' τις Βρυξέλλες!... Είνε άμορφη όμως, διάβολε!... Και μόλις τη βαρεθί ο Λεώνης—όπως και θα τη βαρεθί άσφαλώς, σε λίγες ημέρες—εύχαιρις θα τόν διαδεχθώ εγώ!... «Όσο για σένα, μαρκήσιε, αν τη νοστιμεύσεις κι επιθυμείς να με διαδεχθής, φρόντισε να έγγραφής εγκαίρως στον κατόλογο των μελλόντων έραστών της!»

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ!... βιάστηκε ν' απαντήσει, ο μαρκήσιος Ξέρω τί αλιτήριος είσαι στο ζήτημα των γυναικών, και πόσο τις διαφθείρεις, ώστε δεν έχω καμμία όρεξη να σε διαδε-

—Ω!

«Όλα δεν άκουσα, δόν 'Αλέο. Μισοπεθαμμένη απ' τη ντροπή μου κι' απ' την απόγνωση μου, έκρυψα το πρόσωπό μου κι' έκλαψα πικρά... Τό ίδιο βράδυ έκλεινο, φώναξα τον Λεώνη στο δωμάτιό μου. Τρέμοντας απ' την αγανάκτησή μου, του ζήτησα εξηγήσεις για τον τρόπο που με μεταχειρίζοντουσαν οι φίλοι του. Βλέποντας όμως πόσο αδιάφορον τον άφησε η διήγησή μου αυτή, καθώς και τα δάκρυά μου, έσπασα σε λυγμούς πικρούς και συγκλονιστικούς.

—Τρελλή που είσαι! μου είπε αδιάφορα. Δεν ξέρεις πόσο οι άνδρες είνε αδιάκριτοι στις σκέψεις τους κι' άκόμα περισσότερο στα λόγια τους;... Κάθε έξυπνη γυναίκα, πρέπει να γελάει, αντί να θυμώνει με όσα τους άκουει να λένε...

Σωριάστηκε τότε σε μιά πολυθρόνα κι' αφήνοντας τους λυγμούς να ξεσπάσουν, φώναξε:

—Ω! μητέρα μου!... Μητέρα μου!... Πώς κατάντησε η κόρη σου!...

Ο Λεώνης προσπάθησε τότε να με καθησυχάσει και το κατάρθωσε πολύ γρήγορα.

Σωριάστηκε στα πόδια μου, άρχισε να φιλάει τα χέρια μου και με ικέτευε να ξεχάσω τα ανόητα εκείνα λόγια και να μη συλλογίζωμαι τίποτε άλλο, έκτός απ' αυτόν και των έρωτά του.

—Αλλοίμονο! του είπα. Τί να συμπεράνω, άφροί οι φίλοι σου κολακεύονται να πιστεύουν, ότι θα με παραχωρήσεις σ' αυτούς, όπως τους δίνεις τις πίπες σου, όταν πάνουν να σου άρέσουν;

—'Ιουλίττα, μου άπάντησε, ο ανόητος αυτός φίλος μου με τίς φιλαρίες του σε πλήγωσε και σε κάνει τώρα να λές πικρά και άδικα λόγια. Όπως ξέρεις, μου άρεσαν άλλοτε ή γυναίκες και πολλές φορές ως τώρα σου διηγήθηκα τις τρέλλες της νεότητός μου. 'Αλλά νόμιζα πως είχα εξαγνιστή πειά από τα σφάλματά μου εκείνα. Οι φίλοι μου ζουνε άκόμα στην άσκολασία, στην όποια είχα ζήσει κι' εγώ... Και άγνοούν, κι' ούτε ποτέ θα μπορέσουν να καταλάβουν τί ήσαν για μένα οι έξι μήνες που περάσαμε μαζί στην Έλβετία... Δεν περίμενα όμως να τους λησμονήσης κι' εσύ.

Τα λόγια του αυτά με κατασυγκίνησαν...

Τού ζήτησα συγγνώμην, χύνοντας γλυκά δάκρυα επάνω στα ώραιοι του μαλλιά και προσπαθώντας να ξεχάσω την άδυστηρή εκείνη έντιμωσι.

—Ω, μητέρα μου! μητέρα μου!... Πώς κατάντησε η κόρη σου!...

Έξέ άλλου, κολακευόμουν να πιστεύω ότι θα έδινε στους φίλους του να καταλάβουν ότι δεν ήμουν έτσι όπως με νόμιζαν κι' ότι έπρεπε να με σέβονται στο εξής. 'Αλλά φαίνεται ότι δεν θέλησε να τό κάνει αυτό ή αδιαφορία, γιατί την άλλη μέρα είδα το Σιάλμ να μου ρίχνει και πάλι άναδέστατες κλητικές ματιές.

Μου έρχότανε άπελπισία... Μά δεν ήξερα πειά πως να έφυγα από τα βάσανα στα όποια είχα μπλέξει. 'Αλλοίμονο! Όταν φύγω, να χαθώ δεν μπορούσα, γιατί δεν μ' άφηνε ο τρελλός έρωτάς μου προς το Λεώνη.

Ένα άλλο βράδυ, είχα μπη στην τραπεζαρία για να πιω το βιθλίο που τό είχα ξεχάσει επάνω στο πάνω. Ο Λεώνης ήταν εκεί μαζί με λίγους φίλους του. Καθόντουσαν όλοι γύρω απ' το τραπέζι στο όποιο είχαν πιη το τσάι, στην άλλη άκρη του δωματίου, κι' επειδή τό φώς ήταν λιγοστό, γι' αυτό δεν τελήθησαν την παρουσία μου.

Τη στιγμή λοιπόν που πήκα μέσα, άκουσα τόν υποκόμη Σιάλμ να λήη στο Λεώνη με φωνή ξερή και σακαστική:

—Άγαπητέ μου βαρώνε, τό ξέρεις ότι κοιτεύεις να βρούμε ξης τό λαϊμό;

—Τί θέλεις να πής μ' αυτό; τόν ρώτησε ο Λεώνης. Δεν έκανα άκόμα χρέη στη Βενετία.

—Ναι, δεν έκανες άκόμα, αλλά θα κάνης...

—Αυτό έλπίζω κι' εγώ, άπάντησε ο Λεώνης, έξαιρετικά παραρως.

—Μά την αλήθεια, είπε τότε ο Σιάλμ, είσαι μοναδικός να να καταστρέφης τόν έαυτό σου... Ξέρεις ότι έροβεις μισό έκατομύριο μέσα σε τρεις μήνες; Άλλο είνε πειά σπατάλη άφάνταστη.

Έγώ είχα μείνει άπολυθωμένη στη θέσι μου και κρατώντας την άναπνοή μου, περίμενα τη συνέχεια της παράδοξης αυτής συνομιλίας.

—Μισό έκατομύριο φράγκων; ρώτησε μ' αδιαφορία ο Βενετός μαρκήσιος.

—Ναι! αποκρίθηκε ο Σιάλμ. Ο έκατομύριο θάβδαίος του μέτρησε πενήναις χιλιάδες φράγκα, κατά τις άρχες το ή χειμώνα!

—Θαυμάσια! έκανε ο μαρκήσιος. Όστε πλήρωσε, φίλτατέ μου Λεώνη, τό ναϊκό το παλατιό σου;

—Και βέβαια τό πλήρωσε! πετάχτηκε κ' είπε ο Σιάλμ. Τό προπλήρωσε, μάλιστα!... 'Αλλοιώς, μπορούσαν να τό τ' ένοικιάσουν;

—Και τώρα;... Τί σκοπεύεις να κάνης, τώρα που δεν σο έμεινε τίποτε; ρώτησε τόν Λεώνη κάποιος άλλος απ' τους φίλους του.

—Απλούστατα, θα κάνω χρέη, είπε ο Λεώνης, δίχως να παρατήρ κάποιου.

—Μά τό Θεό, αυτό είνε πού εύκολό τό να τρέχη κανένας στους 'Εβραίους τοκογλύφους!... Ούτε τρεις μήνες θα μās αφήνουν ήσυχοι, οι αφλόητοι!

—Όταν όμως ό δανειστή σου, έπειτα τους, θλέποντας ότι δεν τους έξοφάει, θέλουν χέρι στο λαϊμό σου, τότε τί θα κάνης;

—Ο Λεώνης χαμογέλασε κ' είπε:

—Θά πάρω ένα ώραιο και μικρό και κομψό άτμόπλοιο και...

—Κάθε άλλο! ξανάπε με την ίδια χαμογελαστή ειρωνεία ο Λεώνης. Αυτή ή Τεργέστη, πέφτει κάπως κοντά!... Προτιμώ να πάω στο Παλέρμ, το όποιο και μακριά πέφτει και στο όποιο ποτέ μου δεν πέταξα τό πόδι μου!... Είμαι τελείως άγνωστός εκεί!

—Σωστά! παραδέχτηκε ο μαρκήσιος. 'Αλλά, όταν πάη νένας για πρώτη φορά κάπου, πρέπει—κατά τις πρώτες του χι στον ήμέρες—να κάνει κάποια φιγούρα!

—Ε, έχει ο Θεός! Έκανε ο Λεώνης. 'Η τύχη θοθαθεί πού τους τολμηρούς!

—...Όχι όμως και τους όκηνηρούς! διέκοψε ο Σιάλμ. Και την πίστι μου, δεν είδα κανέναν ως τώρα, πού όκηνη από πού να!... Τί διάβολο έκανες εκεί στην 'Ελβετία, τρεις δολοφονίες μήνες μαζί με τη πριγκίπισσά σου;

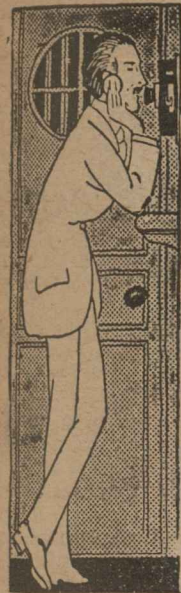
—Α, σε παρακαλώ να μην τό αναφέρης, τό ζήτημα αυτό είπε αούτηρά ο Λεώνης. Την 'Ιουλίττα μου την άγάπησα, και την άγαπώ άκόμα!... Κ' είμαι 'ίκανός να πετάξω αυτό τό πτήρι στο κεφάλι του πρώτου που θα βελήση να ελρυνήσει την άγαπημένη μου!

—Μοδ' φαίνεται ότι ήπιες πολύ κρασί άπόψε, Λεώνη! διέκοψε ένας απ' τους φίλους του.

—'Ισως!... Μιά φορά όμως, είπα, τί είπα, και δεν τό άκούω καλώς!

(Ακαλούθε)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΑΓ.

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥ'ΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η δίσ ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ (Καλαμοτή), μάς γράφει:

Άγαπητό «Μπουκέτο». Έρχομαι κι' εγώ να σάς γράψω λίγα και απλά, γά τόν ιδανικό σύζυγο. Για να είνε ένας σύζυγος ιδανικός, πρέπει να έχη μερικά προσόντα: Να είνε ψηλός, με πλούσια σγουρά μαλλιά, μελαγχρόνιος, ευγενής και εύθιμος. Να είνε μεγαλύτερος από τό σύζυγό του 5—10 χρόνια. Πιστός και άρρωστομένος στην όχη και πολυμελή οικογένειά του, ν' αγαπά τα σπόρ, να εργάζεται, να εξακολουθί όσα χρειάζονται για να περνά άνετως ή οικογένειά του, δότι όταν ή πενία εισέρχεται εις έναν οικόνομη, ο άνδρας από τό παρόθυμον. Να έχη μεγαλότερο από τό παρόθυμόν του 5—10 χρόνια. Πιστός και άρρωστομένος στην όχη και πολυμελή οικογένειά του, ν' αγαπά τα σπόρ, να εργάζεται, να εξακολουθί όσα χρειάζονται για να περνά άνετως ή οικογένειά του, δότι όταν ή πενία εισέρχεται εις έναν οικόνομη, ο άνδρας από τό παρόθυμον.

Να είνε άπολυθωμένη στη θέσι μου και κρατώντας την άναπνοή μου, περίμενα τη συνέχεια της παράδοξης αυτής συνομιλίας.

—Μισό έκατομύριο φράγκων; ρώτησε μ' αδιαφορία ο Βενετός μαρκήσιος.

—Ναι! αποκρίθηκε ο Σιάλμ. Ο έκατομύριο θάβδαίος του μέτρησε πενήναις χιλιάδες φράγκα, κατά τις άρχες το ή χειμώνα!

—Θαυμάσια! έκανε ο μαρκήσιος. Όστε πλήρωσε, φίλτατέ μου Λεώνη, τό ναϊκό το παλατιό σου;

—Και βέβαια τό πλήρωσε! πετάχτηκε κ' είπε ο Σιάλμ. Τό προπλήρωσε, μάλιστα!... 'Αλλοιώς, μπορούσαν να τό τ' ένοικιάσουν;

—Και τώρα;... Τί σκοπεύεις να κάνης, τώρα που δεν σο έμεινε τίποτε; ρώτησε τόν Λεώνη κάποιος άλλος απ' τους φίλους του.

—Απλούστατα, θα κάνω χρέη, είπε ο Λεώνης, δίχως να παρατήρ κάποιου.

—Μά τό Θεό, αυτό είνε πού εύκολό τό να τρέχη κανένας στους 'Εβραίους τοκογλύφους!... Ούτε τρεις μήνες θα μās αφήνουν ήσυχοι, οι αφλόητοι!

—Όταν όμως ό δανειστή σου, έπειτα τους, θλέποντας ότι δεν τους έξοφάει, θέλουν χέρι στο λαϊμό σου, τότε τί θα κάνης;

—Ο Λεώνης χαμογέλασε κ' είπε:

—Θά πάρω ένα ώραιο και μικρό και κομψό άτμόπλοιο και...

—Κάθε άλλο! ξανάπε με την ίδια χαμογελαστή ειρωνεία ο Λεώνης. Αυτή ή Τεργέστη, πέφτει κάπως κοντά!... Προτιμώ να πάω στο Παλέρμ, το όποιο και μακριά πέφτει και στο όποιο ποτέ μου δεν πέταξα τό πόδι μου!... Είμαι τελείως άγνωστός εκεί!

—Σωστά! παραδέχτηκε ο μαρκήσιος. 'Αλλά, όταν πάη νένας για πρώτη φορά κάπου, πρέπει—κατά τις πρώτες του χι στον ήμέρες—να κάνει κάποια φιγούρα!

—Ε, έχει ο Θεός! Έκανε ο Λεώνης. 'Η τύχη θοθαθεί πού τους τολμηρούς!

—...Όχι όμως και τους όκηνηρούς! διέκοψε ο Σιάλμ. Και την πίστι μου, δεν είδα κανέναν ως τώρα, πού όκηνη από πού να!... Τί διάβολο έκανες εκεί στην 'Ελβετία, τρεις δολοφονίες μήνες μαζί με τη πριγκίπισσά σου;

—Α, σε παρακαλώ να μην τό αναφέρης, τό ζήτημα αυτό είπε αούτηρά ο Λεώνης. Την 'Ιουλίττα μου την άγάπησα, και την άγαπώ άκόμα!... Κ' είμαι 'ίκανός να πετάξω αυτό τό πτήρι στο κεφάλι του πρώτου που θα βελήση να ελρυνήσει την άγαπημένη μου!

—Μοδ' φαίνεται ότι ήπιες πολύ κρασί άπόψε, Λεώνη! διέκοψε ένας απ' τους φίλους του.

—'Ισως!... Μιά φορά όμως, είπα, τί είπα, και δεν τό άκούω καλώς!

Η δίσ ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ (Καλαμοτή), μάς γράφει:

Άγαπητό «Μπουκέτο». Έρχομαι κι' εγώ να σάς γράψω λίγα και απλά, γά τόν ιδανικό σύζυγο. Για να είνε ένας σύζυγος ιδανικός, πρέπει να έχη μερικά προσόντα: Να είνε ψηλός, με πλούσια σγουρά μαλλιά, μελαγχρόνιος, ευγενής και εύθιμος. Να είνε μεγαλύτερος από τό σύζυγό του 5—10 χρόνια. Πιστός και άρρωστομένος στην όχη και πολυμελή οικογένειά του, ν' αγαπά τα σπόρ, να εργάζεται, να εξακολουθί όσα χρειάζονται για να περνά άνετως ή οικογένειά του, δότι όταν ή πενία εισέρχεται εις έναν οικόνομη, ο άνδρας από τό παρόθυμον.

Να είνε άπολυθωμένη στη θέσι μου και κρατώντας την άναπνοή μου, περίμενα τη συνέχεια της παράδοξης αυτής συνομιλίας.

—Μισό έκατομύριο φράγκων; ρώτησε μ' αδιαφορία ο Βενετός μαρκήσιος.

—Ναι! αποκρίθηκε ο Σιάλμ. Ο έκατομύριο θάβδαίος του μέτρησε πενήναις χιλιάδες φράγκα, κατά τις άρχες το ή χειμώνα!

—Θαυμάσια! έκανε ο μαρκήσιος. Όστε πλήρωσε, φίλτατέ μου Λεώνη, τό ναϊκό το παλατιό σου;

—Και βέβαια τό πλήρωσε! πετάχτηκε κ' είπε ο Σιάλμ. Τό προπλήρωσε, μάλιστα!... 'Αλλοιώς, μπορούσαν να τό τ' ένοικιάσουν;

—Και τώρα;... Τί σκοπεύεις να κάνης, τώρα που δεν σο έμεινε τίποτε; ρώτησε τόν Λεώνη κάποιος άλλος απ' τους φίλους του.

—Απλούστατα, θα κάνω χρέη, είπε ο Λεώνης, δίχως να παρατήρ κάποιου.

—Μά τό Θεό, αυτό είνε πού εύκολό τό να τρέχη κανένας στους 'Εβραίους τοκογλύφους!... Ούτε τρεις μήνες θα μās αφήνουν ήσυχοι, οι αφλόητοι!

—Όταν όμως ό δανειστή σου, έπειτα τους, θλέποντας ότι δεν τους έξοφάει, θέλουν χέρι στο λαϊμό σου, τότε τί θα κάνης;

Να είνε άπολυθωμένη στη θέσι μου και κρατώντας την άναπνοή μου, περίμενα τη συνέχεια της παράδοξης αυτής συνομιλίας.

—Μισό έκατομύριο φράγκων; ρώτησε μ' αδιαφορία ο Βενετός μαρκήσιος.

—Ναι! αποκρίθηκε ο Σιάλμ. Ο έκατομύριο θάβδαίος του μέτρησε πενήναις χιλιάδες φράγκα, κατά τις άρχες το ή χειμώνα!

—Θαυμάσια! έκανε ο μαρκήσιος. Όστε πλήρωσε, φίλτατέ μου Λεώνη, τό ναϊκό το παλατιό σου;

—Και βέβαια τό πλήρωσε! πετάχτηκε κ' είπε ο Σιάλμ. Τό προπλήρωσε, μάλιστα!... 'Αλλοιώς, μπορούσαν να τό τ' ένοικιάσουν;

—Και τώρα;... Τί σκοπεύεις να κάνης, τώρα που δεν σο έμεινε τίποτε; ρώτησε τόν Λεώνη κάποιος άλλος απ' τους φίλους του.

—Απλούστατα, θα κάνω χρέη, είπε ο Λεώνης, δίχως να παρατήρ κάποιου.

—Μά τό Θεό, αυτό είνε πού εύκολό τό να τρέχη κανένας στους 'Εβραίους τοκογλύφους!... Ούτε τρεις μήνες θα μās αφήνουν ήσυχοι, οι αφλόητοι!

—Όταν όμως ό δανειστή σου, έπειτα τους, θλέποντας ότι δεν τους έξοφάει, θέλουν χέρι στο λαϊμό σου, τότε τί θα κάνης;

—Ο Λεώνης χαμογέλασε κ' είπε:

—Θά πάρω ένα ώραιο και μικρό και κομψό άτμόπλοιο και...

—Κάθε άλλο! ξανάπε με την ίδια χαμογελαστή ειρωνεία ο Λεώνης. Αυτή ή Τεργέστη, πέφτει κάπως κοντά!... Προτιμώ να πάω στο Παλέρμ, το όποιο και μακριά πέφτει και στο όποιο ποτέ μου δεν πέταξα τό πόδι μου!... Είμαι τελείως άγνωστός εκεί!

—Σωστά! παραδέχτηκε ο μαρκήσιος. 'Αλλά, όταν πάη νένας για πρώτη φορά κάπου, πρέπει—κατά τις πρώτες του χι στον ήμέρες—να κάνει κάποια φιγούρα!

—Ε, έχει ο Θεός! Έκανε ο Λεώνης. 'Η τύχη θοθαθεί πού τους τολμηρούς!

—...Όχι όμως και τους όκηνηρούς! διέκοψε ο Σιάλμ. Και την πίστι μου, δεν είδα κανέναν ως τώρα, πού όκηνη από πού να!... Τί διάβολο έκανες εκεί στην 'Ελβετία, τρεις δολοφονίες μήνες μαζί με τη πριγκίπισσά σου;

—Α, σε παρακαλώ να μην τό αναφέρης, τό ζήτημα αυτό είπε αούτηρά ο Λεώνης. Την 'Ιουλίττα μου την άγάπησα, και την άγαπώ άκόμα!... Κ' είμαι 'ίκανός να πετάξω αυτό τό πτήρι στο κεφάλι του πρώτου που θα βελήση να ελρυνήσει την άγαπημένη μου!

—Μοδ' φαίνεται ότι ήπιες πολύ κρασί άπόψε, Λεώνη! διέκοψε ένας απ' τους φίλους του.

—'Ισως!... Μιά φορά όμως, είπα, τί είπα, και δεν τό άκούω καλώς!

Η δίσ ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ (Καλαμοτή), μάς γράφει:

Άγαπητό «Μπουκέτο». Έρχομαι κι' εγώ να σάς γράψω λίγα και απλά, γά τόν ιδανικό σύζυγο. Για να είνε ένας σύζυγος ιδανικός, πρέπει να έχη μερικά προσόντα: Να είνε ψηλός, με πλούσια σγουρά μαλλιά, μελαγχρόνιος, ευγενής και εύθιμος. Να είνε μεγαλύτερος από τό σύζυγό του 5—10 χρόνια. Πιστός και άρρωστομένος στην όχη και πολυμελή οικογένειά του, ν' αγαπά τα σπόρ, να εργάζεται, να εξακολουθί όσα χρειάζονται για να περνά άνετως ή οικογένειά του, δότι όταν ή πενία εισέρχεται εις έναν οικόνομη, ο άνδρας από τό παρόθυμον.

Να είνε άπολυθωμένη στη θέσι μου και κρατώντας την άναπνοή μου, περίμενα τη συνέχεια της παράδοξης αυτής συνομιλίας.

—Μισό έκατομύριο φράγκων; ρώτησε μ' αδιαφορία ο Βενετός μαρκήσιος.

—Ναι! αποκρίθηκε ο Σιάλμ. Ο έκατομύριο θάβδαίος του μέτρησε πενήναις χιλιάδες φράγκα, κατά τις άρχες το ή χειμώνα!

—Θαυμάσια! έκανε ο μαρκήσιος. Όστε πλήρωσε, φίλτατέ μου Λεώνη, τό ναϊκό το παλατιό σου;

—Και βέβαια τό πλήρωσε! πετάχτηκε κ' είπε ο Σιάλμ. Τό προπλήρωσε, μάλιστα!... 'Αλλοιώς, μπορούσαν να τό τ' ένοικιάσουν;

—Και τώρα;... Τί σκοπεύεις να κάνης, τώρα που δεν σο έμεινε τίποτε; ρώτησε τόν Λεώνη κάποιος άλλος απ' τους φίλους του.

—Απλούστατα, θα κάνω χρέη, είπε ο Λεώνης, δίχως να παρατήρ κάποιου.

—Μά τό Θεό, αυτό είνε πού εύκολό τό να τρέχη κανένας στους 'Εβραίους τοκογλύφους!... Ούτε τρεις μήνες θα μās αφήνουν ήσυχοι, οι αφλόητοι!

—Όταν όμως ό δανειστή σου, έπειτα τους, θλέποντας ότι δεν τους έξοφάει, θέλουν χέρι στο λαϊμό σου, τότε τί θα κάνης;

—Ο Λεώνης χαμογέλασε κ' είπε:

—Θά πάρω ένα ώραιο και μικρό και κομψό άτμόπλοιο και...

—Κάθε άλλο! ξανάπε με την ίδια χαμογελαστή ειρωνεία ο Λεώνης. Αυτή ή Τεργέστη, πέφτει κάπως κοντά!... Προτιμώ να πάω στο Παλέρμ, το όποιο και μακριά πέφτει και στο όποιο ποτέ μου δεν πέταξα τό πόδι μου!... Είμαι τελείως άγνωστός εκεί!

—Σωστά! παραδέχτηκε ο μαρκήσιος. 'Αλλά, όταν πάη νένας για πρώτη φορά κάπου, πρέπει—κατά τις πρώτες του χι στον ήμέρες—να κάνει κάποια φιγούρα!

—Ε, έχει ο Θεός! Έκανε ο Λεώνης. 'Η τύχη θοθαθεί πού τους τολμηρούς!

—...Όχι όμως και τους όκηνηρούς! διέκοψε ο Σιάλμ. Και την πίστι μου, δεν είδα κανέναν ως τώρα, πού όκηνη από πού να!... Τί διάβολο έκανες εκεί στην 'Ελβετία, τρεις δολοφονίες μήνες μαζί με τη πριγκίπισσά σου;

—Α, σε παρακαλώ να μην τό αναφέρης, τό ζήτημα αυτό είπε αούτηρά ο Λεώνης. Την 'Ιουλίττα μου την άγάπησα, και την άγαπώ άκόμα!... Κ' είμαι 'ίκανός να πετάξω αυτό τό πτήρι στο κεφάλι του πρώτου που θα βελήση να ελρυνήσει την άγαπημένη μου!

—Μοδ' φαίνεται ότι ήπιες πολύ κρασί άπόψε, Λεώνη! διέκοψε ένας απ' τους φίλους του.

—'Ισως!... Μιά φορά όμως, είπα, τί είπα, και δεν τό άκούω καλώς!

Η δίσ ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ (Καλαμοτή), μάς γράφει:

Άγαπητό «Μπουκέτο». Έρχομαι κι' εγώ να σάς γράψω λίγα και απλά, γά τόν ιδανικό σύζυγο. Για να είνε ένας σύζυγος ιδανικός, πρέπει να έχη μερικά προσόντα: Να είνε ψηλός, με πλούσια σγουρά μαλλιά, μελαγχρόνιος, ευγενής και εύθιμος. Να είνε μεγαλύτερος από τό σύζυγό του 5—10 χρόνια. Πιστός και άρρωστομένος στην όχη και πολυμελή οικογένειά του, ν' αγαπά τα σπόρ, να εργάζεται, να εξακολουθί όσα χρειάζονται για να περνά άνετως ή οικογένειά του, δότι όταν ή πενία εισέρχεται εις έναν οικόνομη, ο άνδρας από τό παρόθυμον.

Να είνε άπολυθωμένη στη θέσι μου και κρατώντας την άναπνοή μου, περίμενα τη συνέχεια της παράδοξης αυτής συνομιλίας.

—Μισό έκατομύριο φράγκων; ρώτησε μ' αδιαφορία ο Βενετός μαρκ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1045)

της Βουλγαρίας Φερδινάνδου, ο οποίος δεν ήταν και τόσο αγαπητός στον Φραγκίσκο Ίωση και προσπαθούσε με τη βοήθεια της «Κάτε» ν' αποκτήσει τη συμπάθειά του. Κάθε φορά λοιπόν που πήγαινε στη Βιέννη ο Φερδινάνδος, της χάριζε μαργαριτάρια και κοσμήματα μεγάλης αξίας. Μά το περίεργο είνε πως ούτε κ' η «Κάτε» συμπάθουσε το θασυλέα της Βουλγαρίας κι' έτσι όλα τα δώρα του έπληγαν χαμένα. Αδίκη δε άκρι-θώς η διακριτικότητα της και η αρετή της, την έκανε πιο αγαπητή και πιο απαραίτητη στο γέρο αυτοκράτορα.

Όταν το 1916, ο Φραγκίσκος Ίωση πέθανε, συντριβείς από το βάρος των χρόνων και των συμφορών, η Αικατερίνη Σράτ μπήκε στο νεκρικό θάλαμο στο μπράτσο του διαδόχου αρχιδού-κός Καρόλου, κλαίγοντας με λυγμούς τον αυτοκρατορικό φί-λο της.

Έπειτα, από την άλλη μέρα, κλείστηκε στο μεγαλοπρεπές μέγαρό της, μακριά από κάθε θόρυβο και κάθε παραχή. Δεν δεχόταν παρά μερικές παλιές φίλες της, που της κρατούσαν συντροφιά και την παρηγορούσαν. Ός τη μέρα δε του θανά-του της, η περίφημη αυτή «αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα» απέρ-ριπτε τις προτάσεις των έκδοτων να γράφει τα Άπομνημονεύ-ματά της.

Κι' έτσι η Αικατερίνη Σράτ έπληρε μαζί της στον τάφο, τα μεγαλύτερα μυστικά της αυτοκρατορίας των Αψβούργων.

Ζ. ΚΛΕΜΑΝ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1028)

Μάνουελ Ρίμεντ. Μπήκαν μια νύχτα στη σπηρή του και του ρούφηξαν το αίμα, χωρίς κανείς να τις αντιληφθεί. Και το πιο περιέ-ργο είνε ότι το άλλο θράν ηδύει να συνεχίσουν το δείπνο τους με το αίμα κι' άλλου συντρόφου του άτυχου Μάνουελ. Άλλα οι άνθρωποι του Ρίμεντ τις περιέμεναν και κατόρθωσαν να πιάσουν μια με άσχη. Σήμε-ρα η Βασιλεία αυτή βρίσκεται μεταλαμπαζωμένη στο Έντομολογικό Μου-σειο, όπου πηγαίνουν ταξιδι οι Ανοδρόσοι για να τη θαυμάσουν.

Έπειτα και η άκριτος είνε επικίνδυνη έντομα και μπορούν να κατα-στρέψουν διάκληρες καλλιέργειες έκτασεις. Υπάρχουν επίσης έντο-μα τα οποία όταν κεντρίσουν έναν άνθρωπο, πεθαίνει, γιατί το κεντρί-τους έχει ένα τρομερό δηλητήριο. Μα υπάρχει ακόμη και ένα παρά-δοξο είδος κολεοπτέρων τα οποία είνε τόσο μεγάλα, τόσο δυνατά και τόσο τολμηρά, ώστε πολλές φορές βουτούν και στα νερά των λιμνών και των ποταμών για ν' αρπάξουν ένα βάτραχο ή ένα ψάρι και να το καταβροχθίσουν !...

Δεν πρέπει λοιπόν να μη λογαριάζουμε τα έντομα και να τα φοβό-μαστε μόνο, όταν πέφτουν κατά λεγόμενες έναντιον μας. Όπως σ' α-πέδειξα υπάρχουν έντομα, τα οποία είνε πιο φοβερά κι' από αυτά τα θηρία της ζούγκλας. Γι' αυτό έλλοστε και οι έντομολόγοι σήμερα α-γωνίζονται για ν' ανακαλύψουν τον τρόπο, με τον οποίο οι άνθρωποι θα μπορούν να τα εξολοθρεύσουν, όταν τους άπειλούν τα εισοδήματά τους και τη ζωή τους !

ΕΜΙΛ ΓΙΑΝΙΚΣΤΟΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1037)

τρομερό !... Συνχωρήσατέ με, πρέπει άμέσως να βεβαιωθεί αν είνε α-λήθεια. Όστερα θα ξαναρθώ να πάω αυτό το πολύτιμο κόσμημα και να πληροφορώ το διπλόσιο της αξίας του. Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Σεκέλ...

Κι' ο άγνωστος έφυγε βιαστικός από το κοσμηματοπωλείο. Ο Σεκέλ τότε θυμήθηκε τους δυο πελάτες του. Μάταια όμως κτύπαζε να τους ανακαλύψει. Και μαζί τους είχαν πάρει κι' όλα τα σπάνια κοσμήματά του. Τρελλός από την απελυσία του, άρχισε να φωνάζει, έτρεξε στην αστυνομία, πήγε ακόμη και στο σπίτι της περιφημής Γινένττας. Έκεί-την τον άποδέχτηκε κι' ένα ψυχρό χαμόγελο. Κόθωσε σε μια πολυθρόνα όσο μπορούσε πιο αναβόσκοντα και τού είπε :

—Τώρα, αγαπητέ κύριε, είμαι στις διαταγές σας.

Ο Σεκέλ, οδολιάζοντας, της διηγήθηκε το πάθημά του.

—Δεν ξέρω τίποτε, τού απάντησε η όμορφη Άργεντινή. Ο σениόρ που με συνόδευε κι' είχε συναντήσει στο δρόμο. Μου πρότεινε να μ' α-γοράσει ένα κόσμημα. Μπήκαμε στο μαγαζί σας. Μα βροσθήκαμε, γι-ατί είχατε σύστησι, και φύγαμε. Δεν ξέρω και δεν έχω ιδέα πώς σας έλεγε...

Η Γινένττα δεν έλεγε την αλήθεια. Μα ο Σεκέλ δεν μπόρεσε να α-ποδείξει στο δικαστήριο την ένοχή της. Έτσι οι δικαστές την άφω-σαν. Όσο για τους άλλους δυο συνεόχους της, τον βαρύνον και το φί-λο της, ακόμη ο Σεκέλ ψάχνει να τους βρει. Οι λαποδύτες, καθώς βλέ-πε, στην Άργεντινα μεταχειρίζονται πολύ πρωτότυπες μεθόδους για να «εξαφάνουν» τα θημάτά τους. Ο φτωχός έμπορος λοιπόν τόσο τρο-μοκρατήθηκε απ' αυτή την περιπέτεια, ώστε πήρε το πρώτο βατόρο για τη Μασσαλία, όραζόμενος να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια σ' αυτή τη χώρα, που βασίλευε ο έρως κι' η απάτη.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1016)

Την επομένη το πρωί, δυνατό χτυπήματα στην πόρτα της Φανί-εξαναν τη νέα να σπεύσει άνησυχη ν' άνοιξη.

—Είχα γράμμα από τη θεία Έδελ ! φώναξε ο Ρίτσαρντ.

—Ω, Ρίτσαρντ, είπε η νέα με συμπόνια. Είνε πολύ θυμωμένη μαζί σου ;

—Θυμωμένη ; Άκουσε να σου διαβάσω τί μου γράφει :

«Αγαπητέ μου Ρίτσαρντ,

Δεν ξέρω πώς να σου έκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για το θαυμάσιο δώρο σου. Ήμουν τόσο λυπημένη, γιατί ο ΡίρΗ μου ψόφησε δυο μέρες προ της άναχωρήσεως. Ήταν τόσο ξαφνικός ο θάνατός του ! Άσφαλώς θα άπόρησες που δεν έλαβες τον Ρί-ρί, όπως είχαμε μείνει σύμφωνοι... Άλήθεια, πώς έτυχε να πληροφορηθείς ότι ο ΡίρΗ μου δεν ζούσε πια ;

Ο θαυμάσιος γάτος που μου έστειλες είνε πολύ ήμερος και τον αγαπάω άμέσως. Σ' εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά. Άγαπημένο μου παιδί. Κ' η σκέψις σου να τον άνομήσει ΡίρΗ, σαν τον άλλο γάτο μου, με συγκίνησε πολύ.

«Ολ' αυτά μου φανέρωσαν τα ευγενικά σου αισθήματα και μ' έκαναν ν' άποφασίσω να σε κάνω γενικό κληρονόμο μου.

Με άπειρη άγάπη

Η θεία σου Έδελ

—Λοιπόν, Φράνσις, τι λές γι' αυτό το γράμμα ; Σε σένα χρεια-ότι η θεία μου με κάνει γενικό κληρονόμο της.

—Μά καλά τότε ποιά ήταν η γάτα που κυνηγούσες ;

—Η δική σου, φυσικά. Ο Μπρούς θα μύρισε το ψάρι, το οποίο θηροφός είχε τοποθετήσει πρόχειρα μέσα στο καλάθι, μπροστά στη πόρτα μου, και θεώρησε καλό να το αρπάξει... Τον πέτυχε φαιάται, εκείνη τη στιγμή και έτσι έξηγγετα πώς τον πήρα για τον ΡίρΗ της θείας Έδελ...

—Ω, τον άθλιο κλέφτη !

—Έγώ τον ευγνωμόνο. Είνε χωριτωμένος ο Μπρούς σου. Και είναι άποφασισμένος να τον άγαστώ έξαιρετικά στο μέλλον. Άπψε, όταν θ' βγούμε μαζί εις άναζήτησιν του ΡίρΗ.

—Ω ! Μά σκέπτεσαι να εξακολούθησης να ψάχνεις για τον άπαρηγο ΡίρΗ ;

—Φυσικά. Μια πριν συνηθίσω να τον άναζητούμε μαζί ! Άλλά ως μιλήσουμε τώρα για τον άδελφό του Μπρούς... Λοιπόν, έναν τέτοιο γάτο άνειρευμένον να έχουμε στο σπίτι μας, όταν θα παντρευτούμε. Γιατί δεν άπαντάς, Φράνσις ; ρώτησε ο νέος τρομερά. Δεν άκουσε τί σου είπα ;

—Τό άκουσα, αγαπητέ μου, ψιθύρισε η νέα. Και είμαι σύμφωνη !

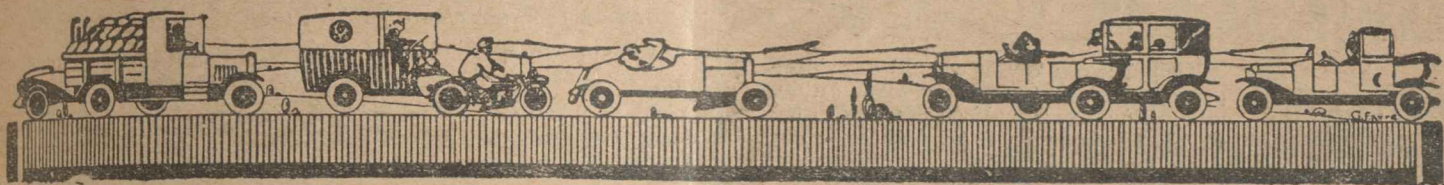
Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1012)

κο δαχτυλίδι. Είδα ότι δεν της έκανε καμιά έντύπωσι... Τό πέ-ταξε μέσα σ' ένα συρτάρι κι' ούτε το ξαναφόρεσε πάλι. Όρμη-στικα να μη χαλάσω άλλοτε σ' άνοησις τ' άλεφτά μου.

Η Νατάσα μερικές μέρες τώρα δεν είνε καλά. Είνε μελα-χολική, τραγουδάει με μιά φωνή που σου ραγίζει την καρδιά κι' είνε άφηρημένη. Κι' εκείνη δεν ξέρει τί έχει. Άναστενάζει και της έχει κοπή η όρεξη. Τό έπαθε από τον καιρό που έφερε στο σπι-τι αυτό τον κρεμανταλά, τον Έφρημοβιτς. Είνε ένας άμορφος άνδρας γεμάτος υγεία και δύναμι. Όταν πηγαίνο μαζί του, ο κόσμος με κυττάζει με όικτο. Τότε καταλαβαίνο την άδυναμία μου. Λυπάμαι που είμαι τόσο κοντός, τόσο κακοφτιαγμένος και τόσο κτρινός. Άν ήμουν σαν τον Έφρημοβιτς, η Νατάσα θα ή-ταν πιο τυχερή μαζί μου. Τι ήθελα να φέρο αυτό τον άνδρα στο σπίτι μας. Μά δεν μπορούσα να τού άρηθώ τη φιλοέ-νια. Είχε έρθει από τό Σαρατφφ στο Άστραχάν για να με δι-και να με συμβουλευθεί ως πιο γραμματισμένο για τις ύποθεσεις του. Έτσι τον κάλεσα στο σπίτι μου. Όταν τον γνώρισα στη γυναίκα μου την είδα ότι τά έχασε. Θα έλεγε κανείς ότι πρώ-το φορά έβλεπε άνδρα. Τη σκούνησα με τό χέρι μου για να την κάνω να συνέλθω. Μά εκείνη από τότε είνε χαμένη. Δεν έχει έ-ρεξι ούτε να έργασθ. Φοβάμαι ότι θ' άρρωστήση. Τό είπα πάλι Έφρημοβιτς, μά γέλασε πονηρά. Άλλά κι' αυτός άνέθελε την άναχώρησή του. Πολύ φοβάμαι ότι ο μόνος που θα βγί ήμω-όμενος απ' αυτή την ύπόθεσι, θα είμαι εγώ. Κι' αλήθεια, δεν είχα κάνει λάθος. Σήμερα η Νατάσα δεν πήγε στη δουλειά. Πήγε στη δημαρχία με τον Έφρημοβιτς και διέλυσε το γάμο μας. Έπειτα αυτός πλήρωσε πενήντα ρούβλια και παντρεύτηκε τη γυναίκα μου. Έφυγαν για τό Σαρατφφ κι' όμως ξέρα ότι η Νατάσα έχει ένα παιδί από μένα, που θα πάρη τ' όνομα του Έφρημοβιτς. Κι' αυτό τό διασκεδάει πολύ. Με κάνει να μη σέ-φτωμαι τ' ά πενήντα ρούβλια που έχασα.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το άλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμμάται παντού δραχμάς 4. Η αδιάλειπτη όπερτίμιση των παρ' των Υποπρακτορείων άπογορεύεται.

Η όπό των άναγνωστών μας άποτελλομένη συλλογή και μη συνοδευο-μένη από δικαιώματος κρισεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαυ-έκασται όπ' όψιν.

Πολλοί άναγνώστες μας μάς γράφουν ότι έπιθυμούν να προμηθευθούν τ' άς έκδοσις μας και να έγγραφούν συνδρομητά των περιοδικών μας, αλλά δυσκο-λεύονται εις την έκδοσιν έπιταγών. Για να τούς διευκολύνουμε σχετικώς, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τό αντίτιμον των συνδρομών, φάλλων, βιβλίων, ήμερολογίων κλπ. εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα, οιασδήποτε τιμής.

Δημ. Πανρρυγία ν. Λεσδάειαν. — Στείλτε μας κατάλογον και θα σας γράψω αν μάς είνε κατάλληλα.

Γ. Χατζηγεωργίου, Νέαν Ίωνιν. — Δυστυχώς, ο ε' όραιος «Πε-ρίτης Λαγκαρντέ» δεν έχει έκδοθ' εκ χωριστό ρομάντο.

Γιάννη Μπενέκον, Κοβάλλαν. — Τό διήγημά σας φανερώνει πως έρετε να γράφετε. Αποφύγετε μόνο στο έξής τις συνηθμένες κοινο-τυπίας των ήθρογραφών. Προσπαθήστε να είσθε πιο πρωτότυπος, τόσο στις πε-ριγραφές, όσο και στο θέμα.

Κ. Ι. Δημητριάδης ν. Ένταύθα. — Τό διήγημά σας όχι καλό. Είς όφρος παγερών και άνοήτων, εις γλώσσαν πλέον παγεράν. Ίδού η άρχή του :

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

—Θά της μιλήσω σήμερα και δ.τ. βρέξει ής κατεβάσει...

Αυτό έσκέπτετο ο Άνδρέας Σανδέρης, ενώ έκαιεσθόντο με ταχύ ήμα από την αίκιαν του. Είχον παρέλθει έξη μήνες άφύτου είχε κα-τακόσει εις την Πλατεία Άμερικής. Άκριβώς απέναντι από την Ίδι-κη του αίκιαν και εις τόν α' όροφόν της διορόφον κατοικούσε κατόικη ή άκατένια Ραγκαβή, της οποίας τά μέλη άποτελούντο από τό ζεύ-γος Ραγκαβή, την είκοσατη κόρη των και από τούς δυο μικρούς υιούς της. Η Έλισάβετ — έτσι άνομάζετο η είκοσατης κόρη — ήτο μά νέα σύγρηνη, πολύ, μά πολύ έλεινθηρη, εις τούς ιρότους της μοντέρ-να και πολύ φιλάλη. Προσόντα, τά οποία έχουσι τά πλείστα καράσια τού είκοστού αιώνος μας. Από τινων έβδομάδων είχε ρήξει τά δάκτυ-λα της εις τόν Άνδρέα, ο οποίος όμως έφαινότο ότι δεν έδιδε και τόσην σημασίαν. Διαί, άραγε ; Ίσως μ' έρωτήσετε. Δια τούς έξηξ δυο λό-γους, θα σας απαντήσω : Πρώτον διότι η νέα αυτή όπως είχε έννοή-σει ο Άνδρέας ήτο πολύ έπιπολαία και είχε την μονίαν να άλλάζη φι-λούς ός τ' α... ενδιαιτά της. Δεύτερον διότι αυτή πρώτη είχε ρήξει την πρώτη βολήν εις τό πεδίο του έρωτος. Είχε όμως την ιδέα ότι εις τό προσαναρθέν πεδίο, ο πρώτος που πρέπει να ρίπτει την βολήν, πρέπει να είνε άνδρας και όχι γυναίκα. Εκ της ιδέας ταύτης δομώ-μενος, όταν πρό τινων έβδομάδων η Έλισάβετ ήρχισε να τόν... βοι-μαθίζει με ματιά και με χαμόγελα, εις αυτά δεν άνήτησε έμψι μόν-κι μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο. Σήμερα όμως έπιστρέφων εκ του γραφείου του σκέπτη να κινή ένα πείραμα. Έκαμε λοιπόν την προη-γήθειαν σκέψιν. Πράγματι, εστάθη τυχερός. Διότι μόλις έτελειωσε την σκέψιν του, είδε να στρίβη την γωνίαν και να ξεπροβάλλη γελα-στή η Έλισάβετ.

—Συγγνώμη, δεσποινίς, της είπε. Θα ήθελα να σας όμιλήσω.

—Είπαλο πράγμα, τού απάντησε εκείνη γελώσα. Άν θέλετε π.ρι-μένετε με εις τό κάτω μέρος της Πλατείας Άμερικής... Σε πέντε λε-πά έφθασα...

Τό όντι μετά πέντε λεπτά, οι δύο νέα είρσαντο καθισμένα εις ένα πάγκον της σπηθείσης πλατείας.

—Λοιπόν, δεσποινίς, της έλεγε ο Άνδρέας. Θέλω να σας προτεί-νω να κλείσωμεν μίαν... έμπορεύσην συμφωνίαν.

—Μία συμφωνία είπατε ;

—Άκριβώς !...

—Σας άκούω. Είμαι περίεργη να ήω την... έμπορεύσην σας συμφω-νίαν.

—Προηγούμενος όμως θα ήθε-λα να μου είδιστε την άδειαν να σας μιλήσω εις τόν ένικόον. Έχω την ιδέα ότι όττω θα διηγήθω να μ' έννοησε καλύτερα... Άλλωστε, γνωρίζομεθα τόσον καιρόν...

—Έστο, δέχομαι !...

—Λοιπόν, Έλισάβετ, θα έλθω εις τό θέμα μου χωρίς περιστρο-φές. Ένωό ότι δεν σου είμαι άν-ταγωνιστικός. Καταλαβαίνο όμως δ-

τι αν τώρα ήθελες εδώ, δεν ήθελες εξ αιτίας της προς έμέ συμπάθει-ας σου, αλλά εξ αιτίας ενός καριτίσου και ενός πείσματος. Ίσως θέλεις να' αίσθης την σερόν των φίλων σου. Ίσως θέλεις να μου δώσεις τίς οίδε πόσιν αίσοντα άσπιδόν... Έν πάσει περιπτώσει, και εγώ, έπει-δά ήμαι έλλικρινής, όφειλω να σου όμολογήσω ότι και εγώ δι' αυτόν τόν σκοπόν σε έπροσκάλεσα. Ναί... ναί... Μη διαμαρτυρείσαι. Δεν πρό-κειται να σε προσβάλλω. Άλλωστε είνε μάταιον να προσπαθώμεν να κρηφθώμεν όπισθεν τού βασιτύλου μας.

—Δεν βλέπω όμως που είνε η συμφωνία...

—Υπομονή, παρακαλώ. Λοιπόν, που λές, και εγώ έχω με σε τα αυτά αισθήματα. Και αν σε έπροσκάλεσα σήμερα, δεν τό έκαμα από άλλο τι ή από τού ότι ήθελα να διασκεδάσω όλίγον ή — όπως λέγουν οι Γάλλοι — «pour passer de temps». Σου προτείνω λοιπόν την εξής συμφωνίαν : Θέλεις να γίνωμεν — κατ' επιφάνειαν μόνον — δυο κα-λοί έρωτευμένοι ; Θέλεις δηλαδή να γίνωμεν έρωσάτι με...δοκίμη ; Άν ποτέ θέλῃσης ή θέλῃσω να φύγ(ω)ης, ούδεις πρέπει να ζητήσει τόν λόγον της άναχωρήσεως. Τί έχεις λοιπόν να απαντήσης εις αυτά ;

—Μά διατί αυτή η συμφωνία ; Μήπως δεν είμαι εύμορφη ; έρηθύ-ρισε με κάποιο παρὰπον η Έλισάβετ.

—Εύμορφη είσαι, και μάλιστα περισσότερον τού δέοντος. Άλλά κα-τά την γνώμην μου είσαι έπιπόλαια, άστατη, και ποτέ ή καρδιά σου δεν θα αισθανθ' κάποιαν συμπάθειαν διά κάποιο πρόσωπο. Βεβαίως έν-νοώ ότι πολλάκις τού τελευταίου είχες βεβαιώσει τό αντίθετο. Άλλά διατί να σε κάμω να είπης ψέματα ; Δεν σου είπον προηγουμένως ότι προ-μω την αλήθειαν από τό ψεύδος ; Λοιπόν, δέξασα ή όχι ;

Έπληροθύησε μικρά σιωπή, κατά τό διάστημα της οποίας η μέν Έλισάβετ έσκέπτετο όσα της είχε είπει ο Άνδρέας, ο δε τελευταίος έσωτερικώς έγέα με όλη του την καρδιά, ό ότι επί τέλους είχε κατο-ρθώσει να συντρίβη την έγώιστην ύπερηφάνειαν της συντροφιάς του. Τό όντι τό είχε κατορθώσει. Διότι η Έλισάβετ έσκέπτετο με κάποιαν έκπληξιν τά προηρηθέντα. Πώς ήτο δυνατόν και άντεστάη άνδρας εις την γοντείαν της ; Αυτή, που μέχρι σήμεραν έβλεπε τούς άνδρας να σφώνται εις τούς πόδας της, εύρεθ' ένας όμορφος από τά «κο-ροΐδια» — έτσι άπεκαίει εύφωνικώς τούς άνδρας — και την έρωτασε. Ένόμισε ότι τό όλοσος της έκαμε τας παρείας, και άσυνασθήτως και χωρίς να θέλῃ έφερε τά χείρας της εις τάς παρείας, διά να αισθανθ' εάν αὐται είνε θερμαί. Ένας πόθος τότε, μά τρελή έπιθυμία, την έ-κωρύνεσε αίφνης : Να κινή δικόν της τόν άνδρα που εύρεθ' να διώσῃ κεφαλήν εις τόν φανήρη δρόμον της ζωής της. Και παρ'αυτομένη από αυτής της τρελής έπιθυμίας, άπήντησε :

—Δέχομαι.

Τό φίλ που άντήλαξαν οι δυο νέα, ήθε να έπισημάνη την συμ-φωνίαν των, κλπ. κλπ.

Σας συμβουλεύομε λοιπόν να πάμετε να γράφετε διηγήματα. Ζητείτε την ελικρινή κρίση μας και ελικρινώς σας δίνουμε την συμβολήν αυτή, την οποία πρέπει να λάβετε σοβαράς όπ' όψιν.

Τρελλήν Πάβλοβιτς, Θεσσαλονίκη. — Θερμότατα σας εύχα-ριστούμεν για τά καλά σας λόγια. Η απάντησις σας για τόν Ιβανκό σούζογυ θα όμολογήσω με την σειρά της. Τό ποιήμα σας όμως, άγαπητή δεσποινίς, όχι έπιτυχές. Γιατί είδατε :

ΟΝΕΤΡΟ ΧΑΜΕΝΟ

Ο χρόνος κινά σαν μια όρε, ή άγάπη μου σε προσμένει, δεν ήμουν όπως είμαι τώρα

από σε κι' απ' όλους ξεχωρήνη.

Ήμουν έξηνιαστή, επιθυμώνη, ένόσω νόμιζα πως μ' αγαπάς,

τώρα όμως που είδ' ζωή έξοχισμένη δεν με νοιάζει όπου θέλεις ής πιάς.

Μη νομίσῃς όμως ότι δεν με μέλει είνε μόνο τό γυναικείο έγώ,

ας πεθάνω τώρα δεν με μέλει, άρρω πειρά για σένα μόνο ζώ.

Θα πεθάνω τό νοήθω πολύ νέα, χωρίς νάχω στο χέρι την βέρα,

δεν θα είμαι όμως τότε φράτα, δεν θα κινήη για με κινήη η μέρα.

Και όταν τό σπύρι μου τό ανεστάση ή κρύα πλάκα τού μηνιού,

τότε την ψυχή σου θ' άναστατώση τό μεγάλο που έκανες κόμμα.

Μη γράφετε λοιπόν στίχους. Βεποι-νίς. Γιατί δεν τούς έπιτυγχάνετε.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εσωτερικό δι' έν έτος	Δρχ. 200	Εξωτερικό δολάρια 6
Εξάμημος	100	Αμερικής 3

και δι' όλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκά έπιστά συνδρομή σελίδια 30

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν Ίδιοκτήτην τού «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λεκα 7.

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός αντιπρόσωπος τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν Άμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλλον πώλησιν ή Έταιρεία New York News Agency

General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωπωμένη παρ' τού κ. Κ. Καλφοπούλου

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ **GEORGE**

Καμμία γυναίκα δεν δικαιολογείται στη σημερινή εποχή να μην έχει στυλ στην επιδερμίδα. Εάν έχετε καλή επιδερμίδα, διά να την διατηρήσετε, ή εάν η επιδερμίδα σας είναι στεγνή, αιτία της προώρου γήρανσης, επιβάλλεται όπως, προτού καταλήψετε, να δοκιμάσετε το δέρμα σας, αντί σάπινος, με την SKIN FOOD, από τις σκόνες και τα μακιγιάζ, να δίνονται οι πόροι να αναπνεύουν εύκολως, βασική προϋπόθεση μιας ωραίας επιδερμίδος.

Εάν έχετε λιπαρή επιδερμίδα, πόρους μεγάλους, εξανθήματα ή ερυθρήματα, θα μεταχειρισθείτε το SKIN TONIC, το οποίο εξαλείφει τα στίγματα, φροντίζει και τονώνει το δέρμα και του δίνει μια βελούδινη όψη.

Διά να προφυλάξετε την επιδερμίδα σας και να μη φαίνεστε πονοφαρισμένη, μεταχειρισθείτε την VANISHING CREAM, ως βάση της πούδρας σας.

Τα προϊόντα μας χρησιμοποιούνται από πολλούς η ανώτερα κοινωνία και όλος ο εκλεκτός καλλιτεχνικός κόσμος, μεταξύ δε αυτών οι άσπρες των κινηματογράφων DILLTA PARLO, ESTHER KEES, και η εσχάτως επανεμφανισθείσα την πόλιν μας BRIGITTE HELM, ειρων δέ αυτά εξαιρέτα.

Βιβλία οδηγίων και δείγματα δίδονται ΔΩΡΕΑΝ τῷ αἰτούντι.

ΤΙΜΑΙ : SKIN FOOD Βάζο Δραχ. 50.—
Σωληνάριο » 25.—
SKIN TONIC » 50.—
VANISHING CREAM Βάζο » 50.—
Σωληνάριο » 25.—

ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΤΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΑ ΙΔΗΤΕ ΕΝΤΟΣ 5 ΗΜΕΡΩΝ. ΤΑ ΕΙΔΗ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ.

Γεν. 'Αντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, 'Ακαδημία 5.—Τηλ. 20-918.

Η ΜΟΔΑ

ΜΟΔΕΛΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ
ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΜΟΔΑΣ

LA FEMME CHIC
SALON DES MODES
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ - ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ
ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΤΕΛΕΙΟΙ ΑΤΗ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ 2 ΜΗΝΩΝ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Πίνετε την ιδεώδη αεριούχον καθαριστική λεμονάδα

REGINETTE

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

οφείλεται εις τὸ Κατάστημα

ΑΚΡΟΠΟΛ

με τὰ ἐξαιρετικὰ Μεταξωτὰ 'Εμπριμέ εις συνδυασμούς και σχέδια της τελευταίας Παριζιάνικης Μόδας, τούς Σκωτσέζικους Εύρωπαικούς Ταφτάδες, ως και την λεπτήν Μεταξωτήν Κάλτσον

ALMA

Ειδικά 'Εκπτώσεις εις τὰ 'Ανοξιάτικα Μάλλινα, λόγω τέλους της 'Εποχής.

Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ
'Ερμού 18Α

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Οδός Γερμανού Παλ. Πατρών 5, κήπος Κλαυθμώνος. 'Αριθ. τηλεφ. 26-135.

Γνωρίζομεν εις πάντας τούς έχοντας λαμβάνειν έξοισαθήποτε αιτίας απ' ότρίτους διά γραμματίων ανοικτών λ) σμὸν έκ κληρονομιῶν ἐνυποθήκων δανείων, μισθοδοσιῶν και πάσης φύσεως ἀπαίτησιν των, δι' πρόσ αποφυγὴν δαπάνης χρόνου και χρήματος, δύνανται νὰ ἀπειθυνθῶσιν εις τὸ Γραφεῖον μας, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει δι' ἐξόδων του πᾶσαν δικαστικὴν ἐνέργειαν μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῶν ἀπατηθέντων σας.

Ὅμοίως δι' ἐξόδων μας ἀναλαμβάνομεν μέχρι πέρατος αὐτῶν δικησείας οἰκοπέδων, ἐξώσεις, διαζύγια, αὐτοκινήτικα ἀτυχήματα, συντάξεις, ἀποζημιώσεις και φορολογικά.

Οἱ ἔχοντες ὑποθέσεις ἐκκρεμείς εις τούς δικηγόρους, ἀναλαμβάνομεν δι' ἐξόδων μας τὴν ἀποπεράτωσιν των με τούς ἰδίους σας δικηγόρους.

Χορηγοῦμεν πᾶσαν νομικὴν συμβουλήν δωρεάν.

Κρατήσατε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γραφείου μας διότι θὰ σὰς χρειασθῇ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιῶνται πάντες οἱ ἔχοντες λαμβάνειν ἀπὸ τρίτους, διά γραμματίων, δι' ἀνοικτῶν λογαριασμῶν, δι' ἐνυποθήκων δανείων κλπ. δι' πρόσ αποφυγὴν δαπάνης χρόνου και χρήματος, δύνανται νὰ ἀπειθυνθῶσιν εις τὸ Γραφεῖον μας, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει δι' ἐξόδων του πᾶσαν δικαστικὴν ἐνέργειαν, μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῶν ἀπατηθέντων των. «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ», ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (Κήπος Κλαυθμώνος).

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ

ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5, κήπος Κλαυθμώνος. 'Αριθ. τηλεφ. 26-135.

Με τὰς ἰδίας τιμὰς ποὺ ζεσθε και εις ὅποιαν ἀποφασίσετε, ἀσφαλίζομεν οἰκίας, καταστήματα, αὐτοκίνητα, ἀτυχήματα, ἀνευ αὐτοπυθρόνσεως σας με εὐκαταρρωμῆς τῶν ἀσφαλιστῶν.

Εἰς τούς ἀσφαλίζομένους Γραφεῖον μας διεκπεραιώσαν φορολογικὴν των ὑποθέσεων.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ

ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5, κήπος Κλαυθμώνος. 'Αριθ. τηλεφ. 26-135.

'Αγοραί, πωλήσεις, ἐνοικιῶν, καταστημάτων, δασολογικά, ἀσφάλεια πασῶν.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ δι' ἡμᾶς τὴν δικαστικὴν ἐνέργειαν κληρονομικῆς και χρεοφύσεως ὑποθέσεως. «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ», ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (Κήπος Κλαυθμώνος).

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ οἰκία τῆς γῆς, ἐκ 4 δωμ. και δαμ. ὑποκουζίνας κλ., κεντρικῆ, ἐνοικία 2.000. Πληροφορία : Κτηματολόγιον, Γερμανοῦ Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμώνος.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣ

'Ιατρὸς Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξαετίῳ Ἐπιμελητῇ Ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καρτελίου Μοῦσε de Crème, ἀναμειγνύεται τῶρα τὴν πούδραν Τοκαλόν, σύμφωνα με κατατιθεμένην μέθοδον. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάμνει ὥστε ἡ πούδρα Τοκαλόν νὰ παραμένει πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ τὰς συνήθεις πούδρας. Ἐν μείνι ἐλάχιστον ἵχνος γυαλάδας, ἔστω και σὲ ζέστη, μετὰ μίαν πεισίμονα παρτίδα τένις ἢ μετὰ μακρὰς διαρκείας ὁρῶν. Ἡ πούδρα Τοκαλόν προσδίδει δροσεράν, νεανικὴν και ἀνταναγκαστικὴν ὥραιότητα εις ὅσιν, πρὸς τὴς ὁποίας οἱ ἄνδρες δὲν ἀντισταθοῦν. Δοκιμάσατε ἕνα κουτί ἀμέσως σημεῖον και θὰ πεισθῇτε πόσον ἡ πούδρα Τοκαλόν διαφέρει ἀπὸ τὰς ἄλλας πούδρας, διότι εἶνε ἡ μόνη ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὸ μυστικὸν τῆς Mousse de Crème. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, 'Αθήναι.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ ΚΑΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μετάνδρου 27—'Αθήναι.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Γλυφάδῃ οἰκία ἐκ 3 δωμ. κάτω και μετὰ λουτρῶν κλπ. μετὰ 2 ὧν δωμ. ἐντὸς τῆς αἰλῆς, ἐκπέδου 2200 πηχ., δύο δρόμοι, πληροφορία Γερμανοῦ Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμώνος. Κτηματικῶν Συναλλαγῶν.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ Κολύμπι, Γυμναστική, και ἄλλα διάφορα Σπορ εἶνε χαρὰ και εὐχαρίστησις διά τούς λεπτούς. Μά και οἱ παχέες ἡμποροῦν νὰ αἰσθανθῶν τὴν ἰδίαν χαρὰν ἀν κάμουν τὴν χρῆσιν τοῦ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

εἶνε ἕνα εὐχάριστο ποτὸ ποὺ ἀφαιρεῖ τὰ περιττὰ λίπη, ἀνανεώνει τὸ αἷμα και σὰς διατηρεῖ λεπτὸς και ἐνεργητικὸς. Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — 'Αθήναι
ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. 'Αριθ. Τηλ. 23060.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΕΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΣΑΣ

να ἐμπιστευθῇτε εις τὸν γνωστὸν σας οἶκον:

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΥΣ

Βιομηχανοῦς ταπήτων. Τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ δυνάμενον νὰ περιποιηθῇ τούς τὰς ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν διά τὴν καλὴν των συντήρησιν.—'Ηλεκτρικὸν ξεσκόνισμα διά νεωτάτων μηχανημάτων, πλύσιμον ἀπλοῦν, και χημικῶν, ἐπιδιορθώσεις κ.τ.λ. ὑπὸ τούς καλλιτέρους τεχνικοὺς δρους.—ΤΙΜΑΙ: Λόγῳ ρεκλάμας πολὺ εὐθηναὶ φυλάκτρα δωρεάν.—Πληροφορία : εις τὴν Ἐκθεσίαν Ταπήτων.

27—ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ—27

Τηλ. 24-697

Ἡ ἑπτάωρος Πούδρα προδῶπου!

7ΤΟ ΒΡΑΔΥ.
ΠΟΥΔΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΥ
ΠΑΕΙ ΝΑ ΔΕΙΠΗΝΣΗ
Η ΝΑ ΧΟΡΕΨΗ.

2ΤΟ ΠΡΩΪ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ. Η ΜΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΧΟΡΕΨΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΣΜΕΝΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ

Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ πούδραρεσθε συνεχῶς, γιὰ νὰ ἔχετε μύτη γυαλιστερή και νὰ μὴ φαίνεται τὸ δερμα σας λιπαρόν. Μία νέα ἀποκαλύψις σὰς ἐπιτρέπει νὰ πούδραρεσθε μίαν μόνον φορὰν και νὰ ἐξασφαλίζετε ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας τὴν φρεσκάδα τοῦ προσώπου σας και ὥρασιό μὰτ και βελούδινο δερμα. Ἐνα θαυμάσιον συστατικόν, ἡ Mousse de Crème, ἀναμειγνύεται τῶρα τὴν πούδραν Τοκαλόν, σύμφωνα με κατατιθεμένην μέθοδον. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάμνει ὥστε ἡ πούδρα Τοκαλόν νὰ παραμένει πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ τὰς συνήθεις πούδρας. Ἐν μείνι ἐλάχιστον ἵχνος γυαλάδας, ἔστω και σὲ ζέστη, μετὰ μίαν πεισίμονα παρτίδα τένις ἢ μετὰ μακρὰς διαρκείας ὁρῶν. Ἡ πούδρα Τοκαλόν προσδίδει δροσεράν, νεανικὴν και ἀνταναγκαστικὴν ὥραιότητα εις ὅσιν, πρὸς τὴς ὁποίας οἱ ἄνδρες δὲν ἀντισταθοῦν. Δοκιμάσατε ἕνα κουτί ἀμέσως σημεῖον και θὰ πεισθῇτε πόσον ἡ πούδρα Τοκαλόν διαφέρει ἀπὸ τὰς ἄλλας πούδρας, διότι εἶνε ἡ μόνη ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὸ μυστικὸν τῆς Mousse de Crème. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, 'Αθήναι.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

'Απόλυτος καθαρισμὸς δέρματος

ΡΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

διαρκείας.
Μὴν κάνετε τὰ μαλλιά σας Περμανάντ, ἐὰν δὲν ἐξετάσετε προηγουμένως τὸ νέον συστημα ἐξεπαγωγῆς πρὸς ἀσφάλειάν σας και ἐπιτυχίαν σας.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11
(Ἐναντι Θεάτρου 'Αλάμπρας)

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro
ΠΟΥΔΡΑ
ΩΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ...

Νέα, ὥραία, εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ ν' ἀρέσῃ, ἀν τὸ δερμα της δὲν γυάλιζε...

Τὸν κίνδυνον αὐτὸν μπορεῖτε νὰ τὸν ἀποφύγετε. Οἰαδήποτε και ἂν εἶνε ἡ κατάσταση τοῦ δερματός σας, ἡ

ΜΑΤΙΤΕ

ἡ πούδρα κολλοῦνς L. T. PIVER θὰ σὰς δώσῃ τὸ ὑπέροχο και βελούδινο ΜΑΤ χρώμα, ποὺ τόσοι θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

'Η ΜΑΤΙΤΕ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ΜΑΤ πούδρα, διότι εἶνε χωρὶς τὰλκ και ὅλα τὰ συστατικά της εἶνε μὰτ.

'Αρωματοποιία L. T. PIVER, Paris. «ΜΗΝΥΤΩΡ»

*Αλυσινή ωμορφιά
δά τη δέρμα υγιές*

**ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΙ-
ΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ**

Δέρμα δροσερό, νεανικό,
γεμάτο ζωή και υγεία ΔΕΝ
μπορείτε ν' αποκτήσετε, και νά
το διατηρήσετε μάλιστα εφ' όρου ζω-
ής, χωρίς τις «HORMONES DE BEAUTE»
Σпециалитэ μοναδική στην Ελλάδα και
το ανώτερο όλου του κόσμου γιατί
εμπεριέχει έκχυλισμα αδένων καί
δέρματος και επί πλέον φυτικές διτα-
μίνες που συμπληρώνουν την ένερ-
γεια των ορμονών. Επίδρα κατ'εύθειαν
στά κύτταρα. Τά διεγείρει, τά ηρεμεί,
τά πολλαπλασιάζει και επίφερε την
πραγματική αναγέννηση του δέρματος.
Χρησιμοποιήστε άμέσως τις «HORMONES DE BEAUTE» ανεξαρτήτως ποι-
ότητας δέρματος καί ΗΛΙΚΙΑΣ. Το μα-
ράμενο πρόσωπο δά αναζωογονηθή.
Τό νεανικό δά διατηρηθή. ACADEMIE
DE BEAUTE Mme KETTY EPMOY 35
ΤΗΛ. 22-088

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET
Τό μόνον συστηματικόν εργοστάσιον του κλάδου του
εις τὰ Βαλκάνια
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18
Τηλέφ. 21-378
ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΦΡΑΓΚΩΝ 37
Ή μεγάλη πείρα μας έν τῷ κλάδῳ καί αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τήν ποιότητα τῶν
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ Καί τιμάς Ἀσυναγωνίστους Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

DESITIN POMMADE

FABRICANT : DESITIN - HAMBURG
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΗΤ

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ : τὰς δερματικάς παθήσεις, εγκαύματα, έλ-
λειξηνες, σπυλιδούρια καί κάθε πληγήν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Τηλέφ. 80-40

**"Θαύμα
ὁ μάλος αὐτοῦ
ἐξηφανίσθη"**

Τά Σαλτράτ Ροντέλλ, τό δέξγονόχον
τοῦτο λουτρίον, μαλακώνουν τοὺς κα-
λούς σέ τέτοιο σημεῖο, ὥστε μπορεῖτε
νά τοὺς ἀφαιρέσετε ἐξ ὁλοκλήρου καί
μέ τήν ῥίζαν των. Ἐξηφανίσθησαν διά
παντός χωρίς πόνον ἡ κίνδυνον. Τά
Σαλτράτ Ροντέλλ ἐξαπολύουν δέξγονον
καί σχηματίζουν ἓνα γαλακτώδες λου-
τρίο τό ὁποῖον ἐξαφανίζει τοὺς καλούς
θεραπεύει τόνε μολώπας καί ἐλαττώ-
νει τό πρήξιμον σέ τέτοιο βαθμό, ὥ-
στε μπορεῖτε νά φορεθεῖτε παπούτσι
κατά ἓνα νοήμερο μικρότερον. Τά Σαλ-
τράτ Ροντέλλ πωλοῦνται, με ἐγγυησιν
εἰς τὰ φαρμακεία καί ἀρρωματοποιεῖα.
Ἡ τιμή των εἶναι ἀσήμαντος.

10000 ἄτομα εἰς ὅλον τόν κόσμον
μασαν καί συνιστοῦν τό
ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ
Δοκιμάσατέ το καί σεις. Εἶναι ἐξαιρετικό
λύει τὰ λίπη, φρεσκάζει τόν ὁργανισμόν
σας χαρίζει δυνάμεις γιά τήν ζωήν σας.
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ἐξαιρετική ποικιλία ἐμπριμέ μέ ἄπο
κλειστικότητα σχεδίων.

Κουκούλάρικα ἀπό καθαράν μέταξαν.
Σειμιζιέ ὑποκαμίσων ὁλομέταξα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεῖα Συντάγματος)

Τηλέφωνον 22-529

*Κρέμα
Πούδρα
Λοσιών
Ροῦχ
Μποφμαντινίη*

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΠΑΡΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

Θέλεις θερνίκι γιά νύχια καλό; καί πολύ
καλό; πήγαινε στόν

ΑΥΓΟΥΛΑ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΤΗΛ. 26-369

ΑΘΗΝΑΙ

καί δά θρῆς ὅλα τὰ μοντέρνα χρώματα πού
ἔφερε μοζύ του ἀπό τό Παρίσι μέ τήν νέα
ΣΥΝΘΕΣΙ τοῦ 1935

Μήν ξεχάσης μόνον νά εἶνε

"L' ECLAT,"

Ἡ ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΕΜΜΕΤΟΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΤΣΙΝΟΡΑ ΣΑΣ

Μέ τήν Orelia - Compact ἡ ἐπιστημη σάς ἐξασφαλίζει ἐκεῖ-
νο τό ὁποῖον πάντοτε ἐπιθυμοῦσατε, νά φαεσθε χωρίς νά
καταστρέφετε τὰ τσινορά σας. Τό καλκακάρι ἰδίως, ἡ Ore-
lia - Compact εἶνε ἀπαραίτητον ἐφόδιον, κάθε κυρίας, διότι
ἀντέχει εἰς τὰ λουτρά, τόν ἰδρώτα καί τὰ δάκρυα. Πωλεῖται
πρός δραχμάς 75. Γενικός Ἀντιπρόσωπος Ἰ. Συμεωνόπουλου,
Ἑρμάνουφλ Μπενάκη 8.

ORELIA-COMPACT

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΔΕΛΤΙΟΝ Ε' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

*Αποκόπτετε καί κρατεῖτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΑΝΟΙΞΙΣ

ΠΑΝ. Γ. ΣΚΑΛΟΣ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 29

ΕΜΠΡΙΜΕ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΣ

ΤΙΜΑΣ
ΚΑΙ
ΣΧΕΔΙΑ

